

Giới thiệu Ác Quỷ Mang Trái Tim Một Thiên Thần

Ác Quỷ Mang Trái Tim Một Thiên Thần là tựa truyện ngôn tình nói về haru là một cô gái kì lạ. Kì lạ từ quá khứ cho đến tận hiện tại. Sinh ra đã khác biệt, vào học ở học viện NAF cũng trở thành một học sinh đặc biệt. Vào học ở học viện NAF chỉ đơn giản là muốn có một chỗ ăn và ở miễn phí. Tuy nhiên, luôn nảy sinh những vấn đề không lường trước được. Haru sẽ tiếp tục bước tiếp hay chọn cho mình một ngã rẽ khác?

Không thể thiếu những nam chính quan trọng trong cuộc đời của nữ chính xinh đẹp: từ quá khứ tới hiện tại, và cả ở tương lai. Ba chàng trai Kabo, Sun và Luhan. Liệu ai mới có thể bước cùng Haru trên suốt chặng đường cô đã chọn?

"Có một điều trong thế giới này đã có người dạy cô: Nếu như bản thân không phải là người có quyền lực nhất, hãy làm người có nhiều tiền nhất. "

Không khó để thưởng thức siêu phẩm hay như Hoa Thiên Cốt 2 đã từng nổi loạn, hãy đọc truyện và cho biết cảm nhận của bạn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mang Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lạ

"Sẽ không sao đâu. Em ở ngay đây mà. Anh có lạnh không? Để em ôm anh thật chặt nhé. Đừng lo gì cả. Anh cứ nghỉ ngơi đi. Ngủ một giấc thật sâu, khi tỉnh lại mọi chuyện lại như cũ mà thôi. Để em hát cho anh nghe nhé. Bài hát của chúng mình, trên cánh đồng lộng gió. Bài hát về những vì tinh tú trên bầu trời cao. Bài hát về những đám mây lững lờ trôi trong chiều muộn. Bài hát của riêng anh và em. Hãy ngủ đi".

Học viện nằm bên cạnh một vách núi. Một bên là bờ biển, một bên là rừng sâu. Học viện thay đổi màu sắc trên những viên gạch theo thời tiết, theo tâm trạng. Gió lúc nào cũng gào thét giận giữ, như muốn cuốn băng đi tất cả mọi thứ trên đường đi của nó. Biển lúc nào cũng lặng thính. Chẳng có tiếng sóng vỗ, cũng không có những cánh chim hải âu bay lượn giữa trời. Rừng cây âm u, ban đêm hay ban ngày thỉnh thoảng vang lên những tiếng kêu của loài động vật kì lạ. Đôi khi lại yên tĩnh tới đáng sợ.

Sáng. Mặt trời lên cao, bầu trời trong xanh không một gợn mây. Những tia nắng khiến cho không khí buổi sáng thêm phần nóng nực. Tiếng nói chuyện, tiếng giày trên nền đá vang lên, tạo nên một hợp âm khó chịu. Hôm nay, gió không thổi.

Haru bước từng bước nặng nề, mồ hôi nhễ nhại. Một buổi sáng thời tiết như thiêu đốt con người, lại phải leo tận nghìn bậc thang khiến cho cô không còn chút sức lực nào. Ngồi dưới gốc cây, tay quạt lấy quạt để hi vọng mát mẻ hơn chút ít. Những người khác nhìn cô rồi cười chế giễu. Ngoài cô quần áo xộc xệch, mồ hôi nhễ nhại ra, thì ai cũng trông rất tinh tươm, nhàn nhã. Haru phớt lờ ánh mắt của những người lạ đang nhìn. Cố gắng nghỉ ngơi thêm tí chút, lấy sức để bước tiếp. Còn hơn năm trăm mét nữa Haru mới tới được cửa chính. Mặt trời càng ngày càng gay gắt. Màu đỏ của đá lát tường khiến cho Haru thêm phần chói mắt. "Chả biết thằng cha nào lại có gu thẩm mỹ dở tệ đến như vậy" – Cô thầm nghĩ. Sau khi "nghỉ ngơi" để lấy lại sức, Haru tiếp tục bước đi.

Một cơn gió thoáng qua khiến cho Haru cảm thấy dễ chịu. Đang dừng lại hưởng thụ cái không khí mát lạnh, Haru có thể thấy chấm nhỏ màu xanh từ phía xa. Màu xanh là cấp hai. Nhìn lại bộ trang phục trên người mình, cô mỉm cười. Màu tím là cấp cao nhất. Tuy giờ, trông nó hơi không giống trang phục cho lắm. Cộng thêm cái vẻ tiêu tụy của mình, Haru nghĩ chắc ai cũng tưởng cô chỉ là sơ cấp.

Đây là một học viện. Học viện cho những kẻ khác người. Học viện đào tạo cho những kẻ muốn lãnh đạo, muốn thay đổi thế giới. Hay đơn thuần như Haru, là nơi được ăn ở miễn phí. Học viện được phân thành nhiều cấp khác nhau dựa vào bài đánh giá đầu tiên. Sau một học kì sẽ có bài kiểm tra phân cấp lại. Bài kiểm tra không quá khó với Haru, cô làm được điểm tối đa, được phân vào cấp tối đa hay còn gọi là K, viết tắt của King. Cấp K được hưởng rất nhiều lợi thế khác biệt với những cấp khác. Đẳng cấp hoàn toàn khác biệt. Dưới cấp K là cấp hai hay còn gọi là cấp A. Sau cấp K, các cấp khác được xếp theo thứ tự trong bảng chữ cái. Haru cũng chẳng quan tâm cấp cuối cùng là cấp nào. Mục tiêu của cô chỉ là giữ vững vị trí hiện tại để được ăn ở miễn phí. Mà thực ra chỉ có cấp K như Haru mới biết vị trí của những người còn lại. Còn những học sinh khác, ngày hôm nay mới được biết.

Cuối cùng cũng bước chân lên bậc cao nhất, cánh cửa của học viện. Bước vào trong là một không gian hoàn toàn khác. Màu đá lát đã thay đổi, chỗ xanh ngọc, chỗ nâu trầm, chỗ màu xanh nước biển. Không khí mát mẻ, màu sắc cho cảm giác hoàn toàn dễ chịu. Người gác cửa kiểm tra thẻ và yêu cầu Haru chèn chu lại trang phục trên người cho phù hợp. Theo hướng dẫn của người gác cửa, Haru tìm thấy một phòng trống. Thong thả tắm rửa và thay trang phục mới. Haru hoàn toàn biến thành một con người khác. Mái tóc màu đen được túm gọn bằng một sợi dây màu tím. Trang phục màu tím rất vừa vặn, trên vai còn có một ngôi sao được làm bằng đá quý. Haru soi mình trong gương, cảm thấy hoàn toàn ổn mới ra ngoài.

Bên trong hội trường ồn ào, đầy tiếng nói tiếng cười. Những học sinh có cùng cấp thì màu sắc trang phục cũng giống nhau. Họ tụ tập lại cùng nhau để nói chuyện. Haru chọn cho mình một chiếc ghế trống và ngồi xuống. Tự rót cho mình một ly nước quả và thưởng thức. Vị lạnh lan tỏa khắp cơ thể. "Như thế này mới gọi là sống chứ" – Haru nghĩ.

Mặc dù nhắm mắt, cô có thể cảm nhận được những ánh mắt đang dò xét trên người mình. Trong không khí có sự xao động, Haru nghiêng đầu về phía bên trái, tránh đường bay của chiếc ly thủy tinh. Tiếng ly vỡ vang lên nhưng không hề làm giảm đi sự huyền ảo vốn có. Không ai quan tâm, không ai

thèm để ý chuyện gì đang xảy ra. Đường như, điều đó không hề liên quan tới mình. Haru tiếp tục thưởng thức ly nước quả đang còn đang dở. Đôi mắt dần dần mở to nhìn về phía trước. Một cô gái trong trang phục màu xanh đang nhìn về phía Haru, ánh mắt mang đầy ý cười. Đôi mắt màu tím lo lắng nhìn về phía xa, cô gái trong trang phục màu xanh có phần tức giận, nhưng nhanh chóng giữ được vẻ mặt thường ngày. Tiếp tục thưởng thức bữa tiệc.

Tiếng con chim vang lên giữa những âm thanh huyền ảo. Tất cả chìm vào im lặng. Trên bục cao, một người đàn ông trong trang phục kì quái tay cầm một ly nước màu đỏ, đầu đội một chiếc mũ mùa đông đưa mắt nhìn bao quát cả hội trường.

- Chào mừng các em tới học viện NAF. Tôi là hiệu trưởng của ngôi trường này. Hi vọng các em sẽ được trải qua những giây phút thú vị khi được học tập ở đây.

Tiếng vỗ tay vang lên khắp nơi, đầu đó còn vang lên tiếng huýt sáo của mấy thanh niên trẻ. Haru không hứng thú, nhàn nhả thưởng thức đồ ăn ở trên bàn.

- Khi đăng kí vào đây chắc các em đã tìm hiểu kĩ về ngôi trường này rồi đúng không? Tuy nhiên về thứ tự thì chắc các em chưa còn rõ ràng lắm. Bên ngoài hội trường sẽ có một bảng tin lớn. Sau buổi họp hôm nay, các em có thể biết được vị trí của mình trong trường, những lợi ích được hưởng. Quyền lợi thì gắn liền với nghĩa vụ phải thực hiện. Các em hãy cố gắng thật tốt để đạt được mong ước của bản thân mình. À, hôm nay là khai giảng, tôi muốn mời đại diện của học sinh lên phát biểu vài lời. Vinh dự này xin giành cho học sinh thuộc cấp K, cấp cao nhất của học viện.

Tiếng vỗ tay lại một lần nữa vang lên. Mọi người đều hồi hộp chờ đợi người nằm trong cấp K ấy là ai.

- Người dành được điểm cao nhất trong bài thi kiểm tra. Học sinh duy nhất của cấp K, em Haru. Xin mời em.

Haru nghe thấy tên mình được xướng lên. Thông thả đặt ly nước xuống bàn, từ từ tiến về phía bục cao. Tất cả mọi người đang rì rầm bàn tán, bỗng dừng im lặng, tất cả dõi theo bước chân của Haru. Ngang qua cô gái trong trang phục màu xanh, Haru mặt vẫn bình thản, còn trong đôi mắt kia hiện lên sự ngỡ ngàng, ngạc nhiên cực độ. Ánh sáng như tập trung hết vào người Haru. Cô mỉm cười với hiệu trưởng. Khi đứng gần người đàn ông này, Haru biết những ngày tháng tiếp theo sẽ không hề nhàm chán. Mọi người đều im lặng lắng nghe.

- Tôi là Haru, học sinh thuộc cấp K. Tôi được mời lên làm đại diện học sinh. Nhưng tôi chẳng có lời nào để nói cả. Cảm ơn.

Hiệu trưởng nhìn Haru cười, Haru cũng cười đáp lại.

- Vâng. Vậy thì chúc các em học tốt, sống tốt. Chào tạm biệt.

Mọi người còn chưa hết bất ngờ về bài phát biểu của Haru. Lời nói của hiệu trưởng vừa xong, còn chưa kịp vỗ tay, đã không thấy cả hai người trên bục đâu nữa rồi.

Tiếng lao xao, bàn tán. Học sinh rời khỏi hội trường. Chỉ còn lại một vài gương mặt lười nhác không muốn rời đi. Có người vờn vai, ngáp một cái, nước mắt chảy ra. Có người đứng đưa theo điệu nhạc của bài hát đang chạy trên máy. Có người chăm chú vuốt ve con mèo nhỏ đang nằm trong lòng mình. Chẳng có ai quan tâm đến việc vừa diễn ra.

Haru nhìn tờ giấy trong tay. Cấp K thật là tuyệt. Có riêng một ngôi nhà để ở, xung quanh có rất nhiều hoa, còn có một hồ nước trong xanh. Không khí mát mẻ. Haru mở cửa bước vào. Một màu tím đặc trưng. Bộ bàn ghế to bự ở phòng khách. Chiếc tivi lớn chắc phải gấp mấy lần cái tivi mà Haru vẫn thường xem. Giường ngủ rất mềm mại. Haru nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Một buổi sáng nhàm chán đã trôi qua như thế.

Buổi chiều, mây đen kéo đến giăng đầy trời. Tiếng sấm, tiếng sét, không khí ẩm ướt khiến cho Haru tỉnh giấc. Cơ bản là cô cảm thấy hơi đói bụng. Bước chân ra khỏi nhà, Haru nhìn vào bản đồ thu nhỏ trong chiếc máy, tìm tới căng tin. Haru chọn cho mình một góc yên tĩnh, vui vẻ thưởng thức bữa ăn chiều. Những hạt mưa rơi lộp bộp trên mái, nặng dần. Học viện chìm trong màn mưa, mờ nhạt.

Tivi treo trên trần nhà đang đưa tin về những quy định hướng dẫn cho học sinh mới. Haru đã ăn xong bữa chiều của mình. Tranh thủ còn uống thêm một cốc sinh tố. Nhìn những hạt mưa đang rơi ở bên ngoài, hứng thú ngắm nhìn không rời mắt.

- Cô ta đấy. Cấp K hẳn hoi. Không biết gia cảnh nhà cô ta như thế nào? Chắc được lo lót kinh lắm mới vào được vị trí ấy.

- Ủ. Nhìn cô ta còn không bằng người giúp việc ở nhà. Không biết phải vất vả như thế nào mới vào được đây.

- Đúng vậy.

Haru nghe được tất cả. Cô mỉm cười. Lời nói thật mâu thuẫn làm sao. May mà cô không ở gần những người như thế này, không sớm thì muộn cũng.. Nghĩ tới đó, Haru cảm thấy tâm trạng càng tốt hơn. Bàn ăn Haru đang ngồi chuyển từ màu xanh sang màu trắng trang nhã. Mưa xem chừng không có ý ngừng. Haru ưỡn oải vờn vai, lắc hông mấy cái rồi thông thả ra về. Ngang qua một bóng dáng khác, hương thơm tỏa ra mang đầy sự thù hận. Ngay bây giờ, Haru muốn được xem tivi mà thôi. Sắp tới giờ chiếu phim rồi.

Cơ mà đường trơn quá, Haru bỗng dừng cảm thấy người mất trọng lực, đồ dần về phía sau. Tiếng cười rộ lên. Theo hướng nhìn, Haru thấy mấy cô gái kiêu kiêu, cùng mấy công tử nhàn nhả đang ngồi xem kịch vui, chỉ trỏ về phía mình. Haru đứng dậy, có hơi ê ê mông. Hình như đôi giày đang đi bị mòn rồi nên không chống trượt được nữa. Ngày mai là ngày nghỉ, Haru chắc phải đi mua ít đồ dùng cá nhân mới được. Đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Haru không quan tâm tới những người khác.

Trong gió, mang theo lời thì thầm từ chốn xưa.

Chương 2: Một Cuộc Gặp Gỡ

Phải mất mấy lần hồng đồng hồ, Haru mới lết được cái thân mình khỏi chiếc giường yêu quý. Lăn qua lăn lại mấy vòng, nửa muốn đi, nửa muốn ở nhà. Nhưng vì quần áo Haru không mang theo nhiều, nên đành uể oải rời khỏi giường. Sau một đêm mưa, không khí trở nên trong lành hơn, mát mẻ hơn. Những bông hoa vườn mình trong nắng mai, những hạt mưa còn đọng lại trên những nụ hoa, long lanh như những hạt pha lê dưới ánh nắng của... buổi trưa. Haru ngáp dài, vào nhà tắm vệ sinh cá nhân. Ngang qua căng tin, ăn lót dạ một vài món rồi mới rời khỏi.

Học sinh cấp K, được đi xe miễn phí. Haru chăm chú nhìn bảng hướng dẫn rồi mới bước lên xe. Trên xe cũng có một vài học sinh đang nói chuyện. Thấy Haru, họ dời tầm mắt, bắt đầu chuyển câu chuyện qua một hướng khác. Hình như sau khi bước chân lên cái bục cao hôm khai giảng, đã vô tình biến Haru trở thành tâm điểm của sự chú ý. Thật là phiền toái.

Xe bắt đầu khởi hành, băng qua những con đường ngoằn ngoèo, hiểm trở. Xe bắt đầu vào thành phố, Haru có thể nhìn thấy sự nhộn nhịp ở nơi đây. Có rất nhiều mặt hàng được bày bán, Haru thấy vô cùng hứng thú. Xuống xe ở điểm tiếp theo, Haru đứng trước cửa một trung tâm thương mại nổi tiếng nhất thành phố này. Hứng khởi định bước vào. Ngay lúc ấy, một bóng người cao lớn, trong bộ quần áo màu đen đã ngăn bước chân của Haru lại.

- ... - Haru nhìn chăm chăm vào người đàn ông, tỏ vẻ khó hiểu.
- Đi chỗ khác chơi. Chỗ này không phải chỗ của mày. Cút đi.
- “Cút”??? Sao tôi phải cút. Đây không phải là trung tâm thương mại sao? Tại sao tôi không thể vào được?
- Không nói nhiều nữa. Mau biến đi, đừng làm bẩn nơi này. Đồ... rác rưởi.

Vứt cho Haru cái nhìn đầy mỉa mai, người đàn ông đẩy cô ra xa cách cửa trung tâm thương mại một đoạn. Ánh mắt của những người xung quanh, hiếu kì nhìn Haru, họ ném cho cô cái nhìn đầy thương hại.

Haru nhìn lại mình. Dép lê, quần bò lủng màu nâu cũ kĩ, chiếc áo phông in hình con gấu trúc có một vết loang lổ. Trông Haru không khác gì một người được xếp vào danh mục: Cầm bét mắng. Haru không những bức mình, mà còn mỉm cười đầy thú vị. Bởi vì không thể mặc đồng phục của học viện ra ngoài. Và quần áo của cô cũng không có nhiều để lựa chọn. Áo phông lúc lấy đồ ăn, do không cẩn thận nên bị dây bẩn vào. Haru tìm đồ ở trong chiếc túi mà mình đeo bên người, bước lại gần cửa ra vào. Người đàn ông áo đen thấy vậy, hùng hổ tiến về phía cô. Bàn tay sẵn sàng ném cô ra xa hàng trăm mét. Khi bàn tay của người đàn ông đó còn cách chiếc áo phông in hình con gấu trúc vài centimet, Haru mỉm cười đưa ra một quyển sổ màu xanh có con dấu đỏ ở trên. Người đàn ông thoáng chốc giật mình, lùi lại. Cẩn thận cầm lấy quyển sổ trong tay Haru, lật trang đầu tiên. Haru có thể nhận thấy sự khiếp sợ trong ánh mắt. Người đàn ông lắp bắp cả ngày cũng không nói nên lời. Haru lấy lại quyển sổ trong tay người đàn ông đó, ung dung tiến vào trung tâm thương mại.

- Không thể tin được. Người như con bé đó. Sao có thể?

Người đàn ông lấy lại chút bình tĩnh, nhìn theo dáng vẻ nhỏ nhắn đang bước đi, cái đầu đang nghiêng ngó ngắm nghía những đồ trong trung tâm thương mại. Thật khó tin mà.

Haru nhanh chóng chọn lựa đồ cho mình. Không mất quá nhiều thời gian. Chỉ chưa đầy ba mươi phút sau, Haru đã chọn xong đồ cần mua. Ban đầu nhìn thấy Haru ai cũng có thái độ khinh khỉnh, không đón tiếp. Nhưng khi cô kí tên vào tấm séc, ai nấy đều thay đổi thái độ thân thiện với cô, coi cô như khách quý. Có một điều trong thế giới này đã có người dạy cô: Nếu như bản thân không phải là người có quyền lực nhất, hãy làm người có nhiều tiền nhất. Điều đó quả thực không hề sai.

Địa chỉ chuyển đồ đã được xác định, Haru tìm một quán kem để nghỉ ngơi. Đứng đưa theo gia điệu của bài hát không quen. Vị ngọt của socola lan tỏa trong miệng, khiến cho tâm trạng của Haru cực kì tốt. Bỗng cảm giác có vật gì mềm mềm ở chân mình. Haru nhìn xuống bàn. Một con mèo màu đen đang giương đôi mắt màu xanh nhìn Haru đầy chăm chú. Con mèo khẽ kêu “meo meo” như lời chào.

Haru nhìn con mèo hồi lâu, cuối cùng quyết định bơ nó. Con mèo dường như bức bối, nó cào cào vào chân của Haru. Hôm nay cô mang dép lê, móng vuốt của nó để lại vết tích trên chân của Haru. Cô cảm thấy không hề hài lòng. Lúc Haru định cúi xuống giáo huấn cho nó một bài học, thì có một hương thơm lan tỏa xung quanh người cô. Mùi hương này, không phải không thân thuộc.

- Xin lỗi, mèo con đã làm phiền cô. Cô không sao chứ?
- ...
- Mèo con, mày mau xin lỗi cô gái đáng yêu này đi. Mày hư lắm nhé.
- ...

Mèo và người nhìn nhau. Mắt màu tím với mắt màu xanh, không ai nhường ai. Cuối cùng Haru quay lưng, không thèm nhìn con mèo đó nữa. Mèo con dụi dụi đầu vào tay chủ nhân của nó, cất tiếng kêu “meo” rồi im lặng.

- Tôi là Pad, rất vui được gặp cô. Chân cô có sao không? Có cần đi bác sỹ không?

- ...

- Hay để tôi gọi bác sỹ của gia đình tôi khám cho cô nhé. Vết thương nặng thì cần được chữa trị cẩn thận...

Haru đã ăn hết ly kem, thèm thường nhìn vào đáy cốc. Không bận tâm một mèo, một chủ đang luyên thuyên bên cạnh. Thoáng thấy không còn sớm, Haru đứng dậy trả tiền rồi ra về. Để lại chàng trai ngẩn ngơ đứng nhìn theo hình dáng ấy.

- Cô ấy thật bất lịch sự đúng không?

“Meo”. Mèo con hưởng ứng, dụi dụi đầu vào tay của chủ nhân. Màu mắt lam nhìn theo, đầy thú vị. “Con ranh con, vênh vao”.

Về tới nhà, Haru đã nhận thấy cả đồng đồ mà mình mua. Sắp xếp chúng lại theo vị trí, Haru tắm rửa thay quần áo để tới lớp học. Tất nhiên tranh thủ ngang qua căng tin, mua chút đồ ăn lót dạ. Lớp học có màu tím đặc trưng. Chỉ có một bộ bàn ghế, đương nhiên nó giành cho Haru. Đúng bây giờ tối, tất cả bóng đèn được chuyển sang màu lam huyền ảo. Haru đang lơ đãng nhìn ra bên ngoài lúc này mới di chuyển tầm mắt vào tấm bảng trước mặt. Không phải có một giáo viên, mà là toàn bộ giáo viên trong ngôi trường này đang đứng trước mặt Haru, ngoại trừ hiệu trưởng. Họ cẩn thận đánh giá, soi xét, ghi chép vào sổ tay, rồi từng người một bước ra khỏi lớp. Lớp học lại trở nên yên tĩnh. Trên bảng lớn hiện lên ba chữ lớn: Đã dạy xong.

Lại lê lét trở về nhà, Haru thấy việc học thật sự nhàm chán. Họ tới xem Haru như mẫu vật, rồi quay về nghiên cứu, thế mà bảo là dạy học à? Mặc dù Haru cũng không thích học cho lắm. Thôi thì cứ để mặc kệ họ một thời gian vậy. Bên ngoài, gió gào thét, giạt từng nắm lá tung lên trời cao. Biển vẫn tĩnh lặng, như chờ đợi một đợt sóng ngầm nào đó.

Sáng sớm hôm sau, Haru nhận được thông báo. Ngày mai sẽ bắt đầu cho phép học sinh mang người hầu và thú cưng vào trường. Số lượng giới hạn tùy thuộc vào cấp của mình. Đi lại trong trường, thấy đâu đâu cũng đang bàn tán về chuyện gia đình sẽ mang mấy người, nhà nuôi con gì, đáng yêu ra sao, dũng mãnh như thế nào. Với Haru, chỉ có hai vấn đề cần quan tâm nhất bây giờ là ăn và ngủ. Haru lại ngồi vào vị trí cũ thường thức bữa ăn. Nặng nề nhàng chiếu những ánh sáng mỏng mảnh qua những tán cây, để lại một vệt dài trên bàn đá. Buổi trưa không khí trong lành, mát mẻ nên Haru quyết định ngủ ngay bên dưới gốc cây cạnh hồ. Không khí phảng phất mùi hoa hồng rất dịu, bãi cỏ xanh mềm mại, gió thổi mon man và Haru có một giấc mơ thật đẹp.

Tỉnh dậy khi trời đã xế chiều. Haru trông thấy mặt trời màu đỏ đang từ từ khuất bóng. Ngẩng đầu nhìn trời cao, Haru cảm thấy buồn ở trong lòng. Một chiếc lá khẽ rơi xuống trên vai cô, từ từ tuột dần, rơi xuống bãi cỏ xanh mướt. Một làn gió thoảng qua, mặt nước lăn tăn gợn sóng.

“Bầu trời cao có hiểu lòng em, buồn phiền đến nhường ấy. Gió nơi xa có hiểu nước mắt em, sao lau khô đi tất cả. Biển rì rào vỗ về, ôm lấy những móm đá cô độc. Nếu như có thể đi thật xa, thật xa nơi đây. Liệu có phải là điều tốt? Liệu có phải là điều nên làm? Chiếc lá cô đơn giữa mùa đông lạnh giá. Ôm ấp một hình bóng trong tim. Cánh đồng rộng lớn bao la, đã không còn tiếng nói cười vui vẻ. Liệu trong một giây phút thoáng qua, mình thật sự hạnh phúc?”.

Nhắm mắt lại, cảm nhận những rung động nhỏ nhất trong tim mình. Một giọt nước mắt khẽ rơi từ đôi mắt màu tím. Haru thấy lòng mình thật thanh thản. Giọt nước mắt hóa thành một viên ngọc sáng ngời. Trời cao có hiểu lòng người? Nếu có thể hiểu thì có thể làm gì cơ chứ? Trừng phạt hay giúp đỡ. Haru thấy buồn cười với suy nghĩ của chính mình. Lăn một vòng trên cỏ, úp mặt vào mặt đất, cố gắng ghi nhớ sự quen thuộc của mặt đất. Cảm thấy thật bình yên.

Đối diện với Haru trong lớp học hôm nay là một giáo viên già. Cái kính dày cộp, làn da nhăn nheo, nhưng động tác hết sức nhanh nhẹn. Haru thầm nghĩ: Lại một buổi học vất vả rồi. Cô thắt chặt sợi dây quanh bụng mình, cố gắng điều chỉnh cho phù hợp. Bên ngoài, trời lại mưa. Kể từ ngày Haru tới, hôm nào trời cũng mưa. Khu rừng vang lên những âm thanh kì quái, dọa người ta tới phát khiếp. Trong màn đêm tĩnh mịch, những đôi mắt đang dõi theo mọi hành động dù nhỏ nhất.

Đêm tĩnh mịch, ẩn chứa nhiều điều đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mang Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Tiếp Nhận Vật Nuôi

Sáng sớm đã ồn ào. Haru lăn trên giường mấy vòng rồi lăn một phát xuống luôn nền nhà. Đón chào ngày mới với cái u trên đầu, Haru phải chườm đá nhưng vẫn không thấy xẹp đi là bao. Háo hức kiếm cho mình một vị trí để xem lễ hội náo nhiệt. Mặt trời lên cao, xa xa những đoàn người đang đi theo thứ tự, đồ đạc mang theo chất đầy mấy cái xe. Haru trầm trồ ngưỡng mộ. Nhìn ngược nhìn xuôi ra điều thích thú. Trong gió thoảng qua mùi trầm hương, Haru nheo mắt nhìn về phía xa. Thú vị.

Những gương mặt đang chờ đợi người của mình. Người nhiều thì ba bốn người hầu, ít thì có một, mà có khi còn chẳng có người nào. Trông cái vẻ thất vọng hiện rõ trên gương mặt bọn họ, Haru không khỏi buồn cười. Sống dựa vào người khác, có gì vui chứ? Chồng cầm ngâm nghĩ, Haru thấy có rất nhiều động vật được mang theo. Thân thiện có, nguy hiểm có, ngờ nghệch cũng có. Nhìn đám chim cò léo nhéo, đám chó mèo đấu đá nhau. Buổi sáng của Haru kết thúc như vậy. Buổi chiều thời tiết có phần khó chịu, Haru quyết định ở nhà xem tivi và ăn kem.

Buổi tối lại lười biếng đi báo danh. Hôm nay trường có thêm khá nhiều người, nên khuôn viên trường cảm giác như nhỏ lại, đi tới đâu cũng sợ va vào người khác. Điều này còn kéo dài ba ngày nữa, mà mới chỉ là một số nhỏ trong số những học sinh học ở đây. Haru cảm thấy lo lắng cho trường, kiểm đầu ra chỗ ngủ và thức ăn để nuôi họ.

Nhưng sang ngày hôm sau, câu trả lời Haru cũng đã tự tìm cho mình. Ngoài phải phụ giúp chủ nhân của mình, những người theo hầu phải tham gia lao động sản xuất, tạo ra thức ăn.

Haru cho một quả nho vào miệng, vị ngọt vừa phải, cô rất thích. Bàn tay lấy thêm một quả nữa, chạm vào cái gì đó mềm mềm. Haru quay đầu nhìn lại, thấy một chàng trai đang nhìn cô và cười.

“Thật là mất hứng” – Haru buông một câu rồi rời đi. Con gió thoảng qua làm tuột mất sợi dây buộc tóc. Mái tóc đen dài tung bay trong gió, tỏa ra một hương thơm dễ chịu. Những vật nuôi trở nên im lặng không còn ồn ào nữa. Ánh mắt chúng toát lên sự sợ hãi cực độ, toàn thân run rẩy. Haru đi về phía nhà mình, bỏ lại sau lưng một chàng trai vẫn cười mãi. Con rắn nhỏ màu xanh len lỏi trong áo, trườn lên cổ, nhìn theo hình ảnh vừa mới rời đi.

- Mỹ nhân đấy. Có độc nguy hiểm, không thể liều mạng mà chạm được.

Con rắn nhỏ như hiểu ý chủ nhân, nhẹ nhàng rút cổ vào phía trong áo. Chàng trai cầm một quả nho, đưa lên miệng cắn. “Chua quá” – Nhanh chóng phun hết nho trong miệng ra ngoài. Lúc này nhìn Haru ăn, hẳn còn nghĩ nó rất ngọt nữa cơ.

Haru nằm dài trên ghế, nhìn ngắm thật kĩ bức tranh được vẽ trên trần nhà. Dù có xoay về hướng nào, Haru vẫn thấy nó khó hiểu. Chán với việc nghiên cứu tranh, Haru mang chiếc ghế gấp lên tầng thượng hóng gió. Bầu trời đêm đầy sao. Gió đâu không thấy, chỉ cảm nhận trong không khí có mùi khó chịu. Đoán chừng người tới đây vừa mới rời khỏi không lâu. Những đóm lửa nhỏ trong đêm tĩnh mịch, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng tí tách. Từ khu rừng âm u, hôm nay đặc biệt yên tĩnh. Biển vẫn nằm im chờ đợi.

Ngày cuối cùng của đợt nhận người từ ngoài vào. Sau đợt này thì phải hết học kì đầu tiên mới được phép thay đổi người mới. Chỉ có học sinh được ra ngoài, còn không có bất cứ người ngoài nào được phép vào trường. Dường như những người hầu cùng vật nuôi cuối cùng cũng đã vào trường. Haru ngồi vào bàn ăn cơm. Xung quanh bàn ăn nào cũng có những người đứng bên cạnh chủ nhân để phục vụ khi cần thiết. Tiếng kim loại chạm vào mặt bàn đá. Tiếng ghế kéo ra khỏi vị trí quen thuộc của nó. Haru vẫn không thêm đề ý.

- Đây là chỗ ăn của cô chủ, không thấy sao. Còn không mau rút đi.

Tiếng rì rầm bàn tán bắt đầu vang lên. Haru uống một ngụm canh. Hôm nay canh hải sản hơi nhạt. Lại tiếp tục gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, cảm nhận sự tan chảy, hương vị lan tỏa, tràn ngập cảm xúc.

“Ào ào”. Chiếc áo sơ mi màu trắng được nhuộm đỏ. Haru ngửi thấy mùi dầu tây. Lúc này cô mới nhìn sang người còn đang cầm trong tay chiếc cốc trống rỗng.

- Là cô đồ?

- Xin lỗi, tôi lỡ tay.

Đầu đó xa xa vang lên tiếng cười thích thú. Mọi ánh mắt trong căng tin đều đổ dồn về phía Haru. Hứng thú chờ đợi phản ứng của cô. Trước mặt Haru là một người hầu mặc trang phục màu đen quen thuộc, cô gái đang cầm chiếc cốc mặc một chiếc váy màu hồng, tên và lớp của cô ta đều là màu hồng – cấp D. Con mèo màu đen giương đôi mắt nhìn Haru vẻ thương hại, nó “meo meo” hai tiếng rồi nhảy lên bàn, lấy mũi ngửi đồ ăn trên bàn của Haru rồi bỏ đi. Lại một tiếng cười nữa vang lên.

- Không sao. Tôi cũng ăn xong rồi.

Haru đứng dậy rời khỏi chỗ của mình. Bước chầm được năm bước, cô quay đầu lại mỉm cười với hai người và một con mèo.

- Lần sau ra khỏi nhà, nhớ mang theo mắt.

Không gian trong căng tin chợt yên tĩnh tới kì lạ. Không ai bảo ai, tất cả đều cúi đầu tập trung vào thức ăn của mình. Chiếc áo sơ mi màu trắng đã không còn mặc được nữa. Haru trở về nhà để thay đồ. Có lẽ cô gái đó nghĩ Haru thuộc cấp E – cấp sau cấp D, có trang phục màu trắng, nên đã trở nên kiêu căng như vậy.

Trong trường này, các học sinh đều phải mặc trang phục theo cấp của mình để phân biệt, ngoại trừ cấp K. Cấp K là cấp tối cao, được mặc đồ tự do, được cấp nhà riêng, được ăn miễn phí, được học riêng.

Sau khi thay đồ, Haru tìm kiếm trong tủ lạnh xem có đồ ăn nào nữa không. Nhưng xem chừng là chẳng còn gì có thể ăn được ngay. Haru không phải là không biết nấu ăn, chỉ là ngại nấu mà thôi. Lấy một chiếc bát lớn, lấy thêm ít bột, Haru quyết định làm mỳ. Nhà bếp sạch sẽ không có một chút bụi, thiết kế sang trọng chỉ có một mình Haru được sử dụng.

Buổi chiều, Haru muốn lên thư viện tìm đọc mấy quyển sách. Học viện NAF được biết đến là nơi có thư viện lớn nhất trong cả nước, còn rất hiện đại nữa. Haru tìm kiếm một lúc cũng tìm được một quyển mà mình muốn đọc. Đang đọc sách chăm chú thì Haru nghe thấy tên mình được nhắc trên loa. Cô lắng tai nghe, tóm tắt thông báo dài dằng dặc: Có đồ cần nhận ở sân trường. Haru đánh dấu sách rồi mang theo người. Có khá nhiều ánh mắt tò mò về Haru. Ở sân trường có một cô gái của công ty chuyển phát, trang phục màu nâu chứng tỏ hàng phải được giao tận tay người nhận. Haru từng bước tiến lại gần.

- Đây là bưu phẩm của cô. Mời cô kí tên xác nhận.

- Bưu phẩm không đề tên người gửi?

- Điều này chúng tôi không biết. Mời cô kí xác nhận.

Haru nhận đồ từ tay cô gái chuyển phát, định bụng về tới nhà mới mở ra thì lúc ấy, một tiếng nổ vang lên. Khói che kín một vùng, hệ thống nước được bật. Làn khói từ từ mờ dần, những đôi mắt dõi về phía sân trường đầy hứng thú. Haru vẫn đứng nguyên vị trí của mình, trên người cô không hề có lấy một vết xước, ngay cả một vết bầm cũng không có. Dưới chân cô có ba con vật đang nhìn cô chăm chú. Một con chim màu đen, một con mèo màu xanh và một con rồng nhỏ màu nâu. Trông chúng rất đáng yêu. Con mèo màu xanh trên lông nó có một trái tim nhỏ màu trắng. Con rồng con có một chấm màu đen ở mõng. Còn con chim thì có một chiếc chuông nhỏ treo ở cổ.

Haru liếc qua rồi rảo bước đi, không thèm để ý tới đám vật nuôi ở dưới chân mình. Con chim bay vút lên trời cao thành một chấm nhỏ rồi biến mất. Con mèo cùng rồng con leo theo sau Haru. Sân trường lại được một phen náo nhiệt. Bước chân Haru bỗng dừng lại. Lần đầu tiên cô tỏ thái độ với sự ồn ào nơi đây. “Bịch”. Haru thấy mõng mình đau ê ẩm. Cô lại vừa trượt chân ngã. Mọi người lại được một trận cười no nê. Hai con vật nhỏ bé dương đôi mắt ngây thơ nhìn Haru. Đôi mắt màu tím khê đánh giá hai con vật trước mắt mình, nở nụ cười nham hiểm. Những thú cưng khác ở trong trường bỗng giật mình. Động vật cấp thấp luôn nhạy cảm với nguy hiểm, chúng tỏ vẻ sợ hãi rõ rệt.

Haru phủi bụi trên quần của mình, tiếp tục về nhà. Tối hôm ấy, lớp học được nghỉ. Haru nằm dài trên bàn đá, cảm nhận sự mát mẻ từ đá mang lại. Thật dễ chịu. Một cảm giác mát lạnh chạm nhẹ vào tay cô. Haru hé mắt. Trước mặt cô là một con rắn nhỏ, đang chăm chú nhìn Haru. Con rắn thể cái lưỡi xinh đẹp của mình ra. Một loài rắn cực độc. Haru không hề thay đổi vị trí của mình, vẫn chăm chú nhìn con rắn. Không phải Haru sợ nếu mình di chuyển, con rắn sẽ tấn công. Đơn thuần chỉ là, con rắn này không thể giết được cô với nọc độc của nó. Haru đưa tay ra, muốn chạm vào con rắn.

- A. Bảo bối đây rồi. Em chạy lung tung quá.

- ...

Một chàng trai xuất hiện ngay phía sau con rắn. Nghe thấy tiếng quen thuộc, con rắn quay đầu bò về phía chàng trai đó. Bàn tay Haru chùng hững giữa không trung. Con mèo màu xanh vẫn luôn chờ thời cơ, nhảy lên bàn đứng trước mặt Haru muốn được vuốt ve, nhưng bàn tay của cô lại đặt về vị trí cũ. Con mèo cụp đuôi, trở về vị trí của mình.

- Lại gặp bạn. Chúng ta có duyên ghê. Tôi là Rai.

- Ủ. – Haru lười biếng trả lời. Lâu lắm rồi cô không nói chuyện với ai, nên hôm nay thừa hơi đáp trả.

- Lớp học của bạn có chán không? Tôi học mà chẳng hiểu gì cả. Chẳng biết bao giờ mới xong mấy môn lý thuyết khô khan. Tôi muốn học thực hành.

- Ủ.

- Con mèo của bạn đáng yêu quá. Con rồng cũng vậy. Trông chúng cũng thật đặc biệt.

- ...

- Bạn có muốn đi dạo cùng tôi không? Có một nơi rất tuyệt. Chúng ta có thể ngắm sao, có thể cảm nhận hương vị của biển. Rất lãng mạn.

- Trời sắp mưa.

- Mưa á? Không thể nào. Trời đang đẹp lắm mà. Nếu muốn từ chối bạn có thể tìm lí do khác.

- ...

- Bạn...

Rai định tiếp tục nói chuyện. Lúc này một cơn gió thoảng qua mang theo hơi ẩm. Rai nghiêng đầu nhìn về phía xa. Đôi mắt màu xanh sáng lên. Đúng là trời sắp mưa. Rai nhìn Haru đang nằm trên bàn, đôi mắt vẫn nhắm chặt, làn da mịn màng, cái miệng nhỏ xinh xắn, mái tóc đen mượt. Mím cười. Rai đứng dậy khỏi chiếc ghế và rời đi. Con rắn đang quấn lấy cái cổ trắng.

Trong căn phòng tối đen, tiếng thở vang lên đều đều. Mùi trầm hương lan tỏa trong khắp căn phòng.

Haru chợt mở mắt. Trong không khí có mùi máu tanh. Mùi tanh khó chịu. Đôi mắt màu tím sáng lên một chút rồi trở lại bình thường. Haru rời khỏi căng tin trở về nhà. Hai con vật vẫn leo theo sau. Trong rừng, lũ chim đang gào thét bài hát của riêng chúng. Mặt biển lặn dần gọn sóng.

Chương 4: Vở Kịch Hoàn Hảo

Sáng sớm Rai có vẻ hào hứng và có phần hồi hộp. Bảo bối đã quen với Haru, nó quấn lấy tay cô và ngủ một giấc. Bên ngoài cửa sổ, nắng đã bắt đầu chiếu lên những khóm hoa đang khoe sắc.

- Nè, Haru.

- Hử?

- Hội trường lần này, cậu có thể giúp tớ không?

- Giúp? Chuyện gì?

- Thật ra mỗi lớp đều phải có một nội dung tham gia vào lễ hội. Các lớp khác đều đăng kí mở gian hàng. Tớ nghĩ lớp mình nên khác biệt một chút. Tớ muốn lớp chúng ta tổ chức một vở kịch. Kịch bản tớ đã lên sẵn rồi. Nhưng không biết mọi người có tham gia hay không? Có thể giúp tớ nhận một vai không?

- ...

- Haru!

- Vào giờ học rồi.

Thầy giáo bắt đầu với mớ lý thuyết nhàm chán. Haru đeo tai nghe và gục xuống bàn. Làn gió sớm mai mang theo hương thơm thật dịu dàng. Tiết sinh hoạt. Sau khi thầy giáo chủ nhiệm tổng kết hoạt động trong tuần, lên kế hoạch và thông báo về hội trường. Cả lớp chẳng mấy ai quan tâm, ngoài Rai. Haru nhận thấy trong mắt cậu là niềm đam mê cuồng nhiệt. Chồng tay lên cằm, ngắm nhìn gương mặt của Rai. Haru nhận ra, cậu cũng có nét quyến rũ. Con rắn màu xanh đang nằm trên chiếc cổ của Rai, nó thè lưỡi nhỏ ra. Khác với sự tự tin hàng ngày, Rai đưa ra yêu cầu khá gấp ngừng, có vẻ như cậu đang hồi hộp. Tiếng mấy bạn nữ nói chuyện còn lớn hơn tiếng của Rai. Haru nghe lôm bôm, cậu được cậu mắt.

- Vậy, bây giờ là phân tuyến thành viên tham gia. Bạn nào có hứng thú với vở kịch này, xin hãy giơ tay. Sau khi có đủ người, chúng ta sẽ bốc thăm chọn nhân vật chính.

Không khí trong lớp chìm vào im lặng. Chẳng có ai quan tâm tới vở kịch. Mọi người chỉ chuyên tâm làm việc của mình mà thôi. Ánh mắt Rai nhìn Haru đầy tha thiết, cầu khẩn. Dù cố gắng quay đi, nhưng nghĩ lại những gì Rai đã giúp mình những ngày qua, Haru đành liều mạng xung phong. Bởi vì nghĩ ngoài mình ra sẽ chẳng có ai hứng thú, và vở kịch sẽ không thể thực hiện nếu chỉ có một người tham gia.

- Một người. Mời bạn lên đây.

- Hai người. Mời bạn lên đây.

“Hai người”, Haru giật mình nhìn quanh lớp học. Mùi hương nhẹ nhàng quanh quẩn xung quanh người. Giọng nói trầm ấm vang lên từ đằng sau: “Thật không ngờ Haru cũng có hứng thú với hoạt động ngoại khóa”. Haru quay đầu nhìn lại. Không biết từ bao giờ, cả bốn vị trí đằng sau lưng của mình đều có người ngồi. Và người theo chân Haru bước lên là Shin – một trong tứ gia.

- Oa. Thật bất ngờ. Mau đăng kí.

- Đăng kí thôi.

Tiếng con gái nhao nhao trong lớp. Nhân vật trung tâm đã tham gia vào vở kịch này, thì điều đương nhiên những cô gái khác không thể nào bỏ qua cơ hội tiếp cận thần tượng. Sau một lúc vất vả chọn lựa, Rai cũng chọn cho mình những “diễn viên” vừa ý. Tiếp đến là phân bốc thăm phân vai diễn, để công bằng, Rai sẽ không cho ai biết về nhân vật chính hay phụ trong vở kịch. Không có tên nhân vật trong lá thăm, thay vào đó là những con số. Danh sách trong tay Rai là bí mật, do đó sẽ tránh trường hợp mọi người sử dụng phép thuật để thay đổi tên của nhân vật.

- Bây giờ, xin mời các bạn cho cả lớp xem số trong lá thăm của bạn.

- Shin – số 6.

- Haru – số 5.

- Jili – số 1.

- ...

Sau khi công bố hết số trong lá thăm, mọi người đều hồi hộp chờ đợi vai diễn của mình. Rai cầm danh sách tên trong tay, mỉm cười đầy ẩn ý. Nụ cười khiến cho Haru cảm thấy không thoải mái.

- Sau đây là tên nhân vật mà các bạn đảm nhiệm trong vở kịch. Hi vọng mọi người hợp tác để đi tới thành công. Đề tài của vở kịch này là một câu chuyện tình yêu bị ngăn cấm. Nhân vật chính sẽ một nam và một nữ. Thật may mắn là kết quả mọi người bốc được không có sai lệch về giới tính. Chắc hẳn mọi người rất hồi hộp để biết xem ai sẽ được nhận vai nam chính đúng không?

Haru liếc mắt nhìn Rai, nhưng cậu không hề đáp lại. Khác với vẻ rụt rè, ngập ngừng lúc nãy, trông Rai bây giờ cực kì hào hứng. Haru nhận ra bản thân đã bị lừa.

- Nhân vật nam chính của chúng ta, xin chúc mừng cho người giữ lá thăm số... 6.

- Thật tuyệt vời, xúc động quá. Không biết ai có may mắn được làm nữ chính. Thật ghen tỵ quá đi. – Tiếng những học sinh nữ không có cơ hội tham gia vào vở kịch đầy tiếc nuối.

Nếu có cơ hội, Haru sẵn sàng trao lại vị trí này cho người khác. Nhưng bản thân Haru không phải là người trốn tránh việc, đã tham gia thì phải tham gia tới cùng.

- Nhân vật nam chính đã có rồi. Vậy tiếp theo là nhân vật nữ chính. Tớ biết các bạn đang rất hồi hộp và háo hức. Tôi sẽ công bố ngay bây giờ đây. Người giữ lá thăm vào nhân vật chính, là người có số...

- Tôi hi vọng Haru sẽ được vào vai nữ chính – Shin ghé tai nói với Haru.

- ... là số 9. Chúc mừng bạn Mary.

- Tiếc quá, không được rồi. – Haru trưng ra bộ mặt đầy tiếc nuối với Shin, cậu nhìn cô cười.

- Bây giờ sẽ là những vật phụ cũng không kém phần quan trọng. Mọi người đừng vội thất vọng. Bây giờ tớ sẽ công bố những nhân vật tiếp theo.

Em trai nam chính, em gái nữ chính, hàng xóm, quần gia,... đều đã có mặt đầy đủ. Haru nghe mãi vẫn chưa có thấy tới tên mình.

- Và nhân vật cuối cùng của chúng ta, nhân vật phản diện ngăn cản tình yêu của đôi trẻ. Nhân vật phụ quan trọng nhất, người nắm giữ lá thăm số 5, sẽ vào vai mẹ của nam chính.

Haru cười miễn cưỡng. Mẹ của nam chính, thật không thể tưởng tượng nổi. Haru thắc mắc không biết vở kịch này sẽ diễn ra như thế nào. Sau khi thông báo về việc tập dợt và chuẩn bị sân khấu, buổi sinh hoạt lớp kết thúc. Buổi tối, lúc Haru đang chăm chú xem chương trình tivi thì Rai tới. Haru không nói gì chỉ ngồi xem tivi, Rai chơi với con mèo, thỉnh thoảng lại quay qua nhìn Haru rồi cười.

- Nếu như cậu không có chuyện gì thì về đi. Tớ chuẩn bị đi ngủ.

- Tớ có chuyện nên mới tới mà. Thấy cậu chăm chú xem tivi nên không nỡ can thiệp. Đây là kịch bản của vở kịch, phân công vai diễn. Cậu tập trước đi. Tuần sau chúng ta sẽ bắt đầu.

- ...

- Mà Haru này.

- ...

- Việc phòng tập. Tớ đã cố gắng mượn của trường, nhưng tạm thời mọi phòng đều đang trong quá trình tu sửa, nên có thể mượn nhà cậu mấy hôm để tập được không?

- Chỉ cần không làm lộn xộn mọi thứ lên là được.

- Vậy là cậu đồng ý. Cảm ơn nhé. Thôi tớ về, không làm phiền cậu nghỉ ngơi. Cuối tuần vui vẻ.

Rai nói một hồi không ngừng nghỉ rồi nhanh chóng rời khỏi nhà. Haru nằm dài trên ghế, lười biếng ngắm nhìn bức tranh trên trần nhà. “Mẹ của nam chính sao???”.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Màng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Một trích đoạn trong vở kịch.

“Con trai, cô ta là quý. Con không thể yêu cô ta”.

- Không được. Lúc này bà mẹ đang nổi giận với con trai vì không nghe lời khuyên, giọng nói không thể ngang như vậy được. Thiếu cảm xúc.

“Ta yêu em. Dù em có là ác quý. Miễn là bên nhau, cho dù có là gì cũng không quan trọng”.

- Dừng lại, dừng lại. Hai người yêu nhau sao mà nói với người yêu như đe dọa vậy. Phải tình cảm hơn nữa. Tình cảm hơn nữa. Mắt nhìn nhau, hãy nhìn vào mắt nhau.

“Cô là đứa con gái quyến rũ con trai ta. Ta sẽ giết cô”.

- Haru ơi là Haru. Có ai đe dọa người khác như vậy không. Chúng ta đang diễn kịch. Đừng có đọc như văn xuôi vậy chứ. Làm lại đi nào.

“Đạo diễn” Rai có phần vất vả khi phải chỉnh sửa hết phần này tới phần khác. Người thì thiếu tình cảm, người lại thừa cảm xúc. Chỉ còn chưa đầy một tuần nữa, hội trường sẽ diễn ra, trang phục đã chuẩn bị xong, sân khấu đã được chuẩn bị kỹ càng. Không biết vở kịch có thành công hay không với dàn diễn viên nghiệp dư như thế này.

Buổi biểu diễn cuối cùng cũng sắp bắt đầu. Mọi người đều có cảm giác hồi hộp. Khán giả tới rất đông, bởi nhân vật chính trong vở kịch là một trong tứ gia. Haru chỉnh lại váy, ngắm lại mình trong gương. Vở kịch này sẽ rất tuyệt đấy. Bởi năng lực thật sự chỉ trình diễn vào hôm công diễn. Mỉm cười hài lòng, Haru tiến ra chào khán giả cùng những bạn diễn khác. Hội trường ngập tràn những tiếng hò hét, tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

- Con trai, nếu như con chọn cô gái đó. Mẹ hi vọng con sẽ hạnh phúc. – Haru mỉm cười hiền hậu nhìn Shin.

- Mẹ, cảm ơn mẹ. Con không biết mẹ lại có thể chấp nhận chuyện này.

- Chỉ cần đó là người con yêu, mẹ sẵn sàng bỏ qua mọi chuyện. Chỉ cần con thực sự hạnh phúc. – Haru nắm lấy bàn tay của Shin, cảm giác lạnh giá, mà miệng vẫn phải mỉm cười.

- Mẹ, con yêu mẹ. – Shin bỗng dung ôm chặt lấy Haru. Đoạn này không có trong kịch bản. Haru khẽ giật mình, nhưng nhanh chóng điều chỉnh để không phá hỏng buổi diễn. Sau cánh gà, mồ hôi trên trán Rai chảy ròng bởi ánh mắt giết người của những cô gái khác.

- Hãy đi tìm tình yêu của con.

“Người mẹ trẻ buông ta cậu con trai, để cho cậu con trai đi tìm hạnh phúc mới. Lúc này, Mary đang đợi Shin ở bờ suối, cô vui vẻ hòa mình vào thiên nhiên. Tiếng chim hót tạo nên một bản nhạc hạnh phúc. Nắng ấm áp.” Giọng người dẫn chuyện nhẹ nhàng, đưa khán giả hòa mình vào câu chuyện.

Đây là cảnh cuối của vở kịch, mọi người đều tập trung cao độ. Tới thời điểm này mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ.

- Chết rồi. – Giọng một bạn nữ vang lên kéo sự thu hút của mọi người.

- Có chuyện gì vậy? – Rai lo lắng.

- Không tìm thấy trang phục cuối của Haru. Lúc nãy tớ để đây nhưng bây giờ không thấy nữa. Phải làm sao bây giờ? – Bạn nữ vẻ hoảng hốt cực độ. Sai sót này khiến cho Haru khó lòng mà lên sân khấu được.

- Không tìm thấy bộ nào thay thế sao?

- Không có. Bộ đồ này rất đặc biệt, nó thể hiện rõ sự độc ác của bà mẹ nhất. Những bộ khác chỉ cho con người ta cảm giác cao quý, trang nghiêm thôi.

- Làm sao bây giờ, sắp tới cảnh cuối rồi, còn ba mươi giây.

- Không sao, tôi lo được.

Tất cả mọi người đều dồn ánh mắt vào Haru. Nở một nụ cười đầy tự tin. Haru lấy một tấm vải màu đen và dùng một chút phép thuật biến đổi cho chiếc váy mà cô đang mặc. Thoạt trông chiếc váy mới không tạo cảm giác sẽ khác họa được hình ảnh của một người mẹ độc ác. Mọi người vẫn chăm chú vào hành động của Haru. Nhìn mình trong gương, Haru xoắn mái tóc dài màu đen và dùng phần vải còn lại làm khăn che mặt. So với chiếc váy đã được chuẩn bị thì những thay đổi của Haru vẫn không làm hài lòng mọi người. Nhưng điều đặc biệt khiến cho mọi người tin tưởng nó sẽ thành công, là bởi vì ánh mắt

màu tím sau chiếc khăn che mặt. Ánh mắt mang đến sự sợ hãi tới tận xương tủy.

Haru bước lên sân khấu. Đối diện với Haru, Mary thuần khiết và xinh đẹp, trở nên sợ hãi. Bước chân càng trở nên luống cuống.

- Chúng ta lại gặp nhau phải không?

- Bà là... Haru.

- Bà ư? Tôi đâu có già tới như vậy.

Tất cả ánh mắt đều tập trung vào hai nhân vật trên sân khấu. Họ chỉ nhìn thấy một Mary nhỏ bé và một người mẹ độc ác, tàn bạo. Sự tàn bạo toát ra từ ánh mắt. Mọi người đều nín thở theo dõi, tập trung cao độ.

Chẳng cần biết vở kịch kết thúc như thế nào, chỉ cần biết nó đã thành công ngoài mong đợi. Một tràng pháo tay của khán giả lúc kết thúc đã là sự động viên lớn cho tất cả học sinh trong lớp. Haru gỡ bỏ chiếc khăn, buộc lại mái tóc của mình.

- Cảm ơn bạn. Nếu như bạn không nghĩ ra hướng giải quyết, thật sự tôi... Cảm ơn bạn rất nhiều.

- Lần sau nếu có muốn làm gì hãy nghĩ tới những người khác nữa. Họ đang làm bằng tất cả niềm đam mê. Chỉ vì ích kỉ của bản thân mà cô muốn phá hỏng tất cả?

- Ý bạn... là sao?

- Đừng tưởng tôi không biết là do cô giờ trò. Chuyện này ngoài cô ra còn ai có thể thực hiện. Nếu muốn thách đấu thì cứ việc nói một lời. Làm tôi bề mặt, không dễ dàng đâu.

- ...

- À, với lại, loại như cô, không đáng để tôi thách đấu.

Haru bước ra khỏi phòng trang phục. Bên ngoài cánh cửa Shin đang đứng dựa lưng vào tường.

- Quả không hổ danh là cấp K. Nhìn nhận thật chuẩn xác.

- Cậu đang khen tôi?

- Tất nhiên.

- Sẽ không có lần sau nữa đâu.

- Một lần là đủ rồi.

Shin dừng chân. Cảm giác thật kì lạ. Shin biết cái ôm mà mình dành cho Haru không có trong kịch bản. Chỉ là đơn thuần lúc đó, Shin có cảm giác muốn ôm Haru. Bàn tay của cậu đã ôm lấy cô gái đó, trong vô thức, nhưng người Haru thật lạnh. Nó lạnh hơn cả băng của Nor.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mang Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Đàn Anh Khóa Trên – Đàn Chị Khóa Dưới

Điều đặc biệt của lễ hội trường, là thời điểm các học sinh mới sẽ được gặp các anh chị khóa trên. Mặc dù trong cùng một học viện, nhưng chỉ những khi được cho phép các khóa học mới được gặp nhau. Việc các anh chị khóa trên quan tâm tới đàn em của mình cũng là cơ hội cho những học sinh mới cải thiện kĩ năng. Chỉ là những cuộc gặp gỡ hiếm hoi, nhưng những kinh nghiệm của đàn anh, đàn chị luôn luôn bổ ích. Mỗi lớp học sẽ có cơ hội giao lưu với khóa trên của mình một tuần, trong suốt tuần lễ tổ chức hội trường.

Các học sinh đang ngồi theo sơ đồ lớp ở sân trường lớn, chờ đợi sự xuất hiện của học sinh khóa trên. Một tiếng chuông vang lên. Trong không khí có sự xao động, một cơn mưa hoa hồng xuất hiện, dần dần những học sinh khóa trên xuất hiện trước toàn thể đàn em khóa dưới.

- Tại sao lại là hoa hồng? – Một nam sinh hỏi.

- Cái này là ý kiến của hội trường. – Nam sinh bên cạnh trả lời.

- Có phải đàn bà quá không? – Nam sinh khác nói chen vào.

- Đàn bà cái đầu các cậu. Không thấy tuyệt vời thế nào à. Đúng là những con người không hiểu nghệ thuật. – Nữ sinh với ánh mắt đầy khinh bỉ nhìn ba người vừa phát biểu.

Các học sinh khóa trên được xuất hiện ngay trước lớp khóa dưới của mình theo đúng thứ tự. Mọi người đều tập trung vào anh chị khóa trên của lớp mình, mà không để ý, tại vị trí cấp K không có học sinh khóa dưới.

Hôm nay, Haru vẫn ngồi cạnh Rai chào đón anh chị khóa trên của lớp A-1 mà quên mất mình là học sinh của cấp K.

- Tại sao lại thế này?

Một tiếng hét to thu hút mọi ánh nhìn. Trong đám anh chị khóa trên có vài tiếng cười khe khẽ, dần lớn hơn, rồi cả khóa trên cùng cười vang.

Một chàng trai với mái tóc màu đỏ nhuộm mảy khó chịu. Tiếng cười tắt lịm. Đứng trước lớp dành cho cấp K, có tất cả mười học sinh và tất cả đều mặc trang phục màu tím. Đó là học sinh khóa trên của cấp K. Haru đưa mắt nhìn, rồi lại nhún nhả chơi đùa cùng bảo bối. Rai huých nhẹ vào người Haru.

- Chuyện gì?

- Cậu không định đón tiếp họ à?

- Tại sao?

- Chả phải cậu là học sinh cấp K là gì?

- Học sinh cấp K? Là cô gái này sao?

Một giọng nói vang lên bên cạnh hai người. Cả Haru và Rai đều quay đầu nhìn lại. Trước mặt họ là chàng trai với mái tóc màu đỏ, đôi mắt cũng có màu đỏ, trên mũi còn có một chiếc khuyên sáng lấp lánh.

- Chắc hai người đang ngạc nhiên phải không? Anh là Rain – hội trưởng hội học sinh – đồng thời cũng là học sinh cấp K, trước hai em một khóa. Anh có khả năng nhạy cảm với âm thanh nên chuyện hai đứa nói với nhau anh đều nghe được hết. – Rain cười đầy vẻ tự hào.

- Hóa ra là nghe trộm. – Haru buông một câu băng quơ.

- Này. – Rai liếc trộm đàn anh khóa trên, kéo tay Haru.

- Không sao. Em có thể cho là như vậy.

- Đúng như vậy còn gì.

Mặt Rain đã sấp đen như than. Anh nói câu nào là Haru lại chặn họng anh câu đó. Định nổi khùng thì một bàn tay đặt lên vai anh.

- Chào em, chị là Lyn, cùng lớp với Rain, cũng là khóa trên của em.

- Chào chị.

- Em có thể qua vị trí của lớp mình được chứ. Đây là khu vực dành cho học sinh lớp A-1 mà. À, đây là quyết định của hiệu trưởng. Từ mai em có thể quay lại lớp của mình để học. Thầy giáo đã hoàn toàn bình phục rồi.

Haru trao bảo bối cho Rai và theo chân những học sinh khóa trên. Ánh mắt Rai dõi theo hình ảnh của Haru, có chút thoáng buồn.

- Hình như cậu bạn của em hơi thất vọng đấy. Không chào cậu ấy một câu sao? – Lyn nói chuyện với Haru.

- Không sao, vài hôm nữa em lại chuyển về lớp đấy học ấy mà.

- Tại sao?

- Thầy giáo lại bệnh.

- Chẳng lẽ lí do lần trước là do em.

- Cũng không hẳn, tại thầy ấy tự đánh giá mình quá cao mà thôi.

Cả hai người đều nhìn Haru với ánh mắt khác. Ban đầu mới gặp, họ nghĩ Haru cũng chỉ là một học sinh có hoàn cảnh “tốt”, chứ không phải một học sinh có năng lực “tốt”. Nhưng để khiến cho giáo viên võ thuật của lớp bị gãy chân, xem chừng khả năng của Haru không tệ. Cả hai người đều cảm thấy thú vị.

- Mà Rai đâu có buồn.

- Hà?

Haru nghe thấy trong gió có tiếng thì thầm. Bầu trời trong xanh bỗng dưng mây đen kéo đến. Trong căng tin hôm nay đông hơn mọi khi. Haru lấy thức ăn rồi tiến lại vị trí quen thuộc.

“Cạch”. “Cạch”. Tiếng kim loại va chạm với bàn đá. Ánh mắt hai người gặp nhau, rồi quay lại tiếp tục với công việc đang dở. Hai người ngồi cùng một bàn, cùng ăn trong im lặng. Con mèo cọ cọ vào chân Haru. Con rồng quá lớn để theo Haru đi khắp mọi nơi nên đành phải ở nhà. Haru uống nốt canh còn lại trong bát. Đang định đứng lên thì nghe thấy tên mình.

- Ủa. Haru à? Em cũng ăn cơm ở đây sao? Hôm nay cậu lại ăn tôm nữa hả Gray? Không chán sao?

- ...

- Haru. Đây là Gray, cậu ấy học cùng lớp với anh. Hai người ăn tối có ngon không?

- Cũng bình thường. – Cả hai đồng thanh trả lời.

- Thế hả. – Rain cười ngại.

- Xin lỗi. Em về nhà đây.

- Ừ. Chúc em buổi tối vui vẻ.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa. Trong không khí mùi hôi hám bốc lên càng nồng nặc hơn. Haru bước từng bước thong thả, con gió thoảng qua mang theo dư vị của biển. Haru khẽ mỉm cười.

Ngày hôm sau theo thói quen Haru dậy sớm. Chuẩn bị rời khỏi giường, chợt nhớ mình không còn học lớp A-1 nữa, lại ôm chăn ngủ tiếp.

Buổi tối, mang theo quyển sách của thư viện để trả, con mèo ngoan ngoãn theo sát Haru. Bước vào lớp học, Haru thoáng ngạc nhiên. Tất cả học sinh khóa trên đang ngồi ở trong lớp bàn chuyện sôi nổi.

- A, Haru tới rồi. – Một anh mà Haru không nhớ tên trông thấy cô.

- Chúng ta bắt đầu thôi. Haru về chỗ ngồi đi. – Rain nghiêm chỉnh đứng trên bục giảng.

- Chúng ta có một tuần để “trao đổi kinh nghiệm” với đàn em. Vậy nên chúng ta nên tranh thủ thời gian. Bởi vì chỉ có một học sinh, nên mỗi ngày chúng ta sẽ phân công cho hai bạn. Ngày đầu tiên tớ xin ứng cử một suất, còn bạn nào muốn suất còn lại không? Những ngày tiếp theo chúng ta sẽ bốc thăm sau.

- Hôm nay để cho tớ nhé. – Lyn hào hứng. Haru nhận thấy trạng thái tâm lý của Lyn hôm nay khác hoàn toàn với hôm qua.

- Được rồi. Các cậu sẽ bốc thăm sau. Để không mất thời gian của Haru, các cậu có thể về được rồi.

Lớp học thoáng cái chỉ còn lại ba người. Haru nghiêm túc nhìn vào Rain và Lyn, đoán xem hôm nay chuyện gì có thể xảy ra. Con mèo nằm dưới chân Haru, vênh tai nghe ngóng động tĩnh.

- Em đừng căng thẳng. Hôm nay chúng ta chỉ giao lưu một chút thôi mà.

- Đúng vậy. Bây giờ chúng ta đi thay đồ, phòng tập chắc sẵn sàng rồi.

Haru vẫn im lặng. Trong phòng tập, quả thật là mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng. Những học sinh khóa trên đang tập trung ở đó. Haru đã thay một bộ quần áo thoải mái hơn cho việc di chuyển.

- Hôm nay, anh sẽ kiểm tra thể lực của em. Còn Lyn sẽ kiểm tra khả năng khai triển phép thuật đến đâu. Những người khác có mặt hôm nay cũng chỉ muốn hiểu thêm về em, để có những ý kiến góp ý phù hợp thôi. Tài liệu trường cung cấp không bao giờ đảm bảo tính chính xác, em biết mà. Tự mình kiểm tra vẫn là tốt nhất. Thoải mái đi nhé.

- Vâng.

Khác với dáng vẻ Haru đã nhìn thấy hôm qua, dường như Rain của hôm nay là một người hoàn toàn khác. Sự nghiêm túc hiện rõ trên nét mặt của anh. Haru hít một hơi thật sâu. Ánh mắt bắt đầu tập trung. Đối diện với một người nghiêm túc, bản thân Haru cũng phải nghiêm túc, như vậy mới là tôn trọng. Đôi mắt màu tím ánh lên vẻ kiên định, trong giây phút Rain thoáng ngập ngừng. Có chút ít sát khí toát ra từ Haru. Hai người bắt đầu di chuyển xoay vòng. Thanh kiếm trong tay được nắm chặt.

Bất ngờ Rain di chuyển nhanh, chém về phía bên phải của Haru. Haru nhẹ nhàng lùi lại, tránh đòn tấn công của Rain. Sự di chuyển của Haru trên sàn hoàn toàn nhẹ nhàng, không có gì vội vàng, giống như cô đang chơi đùa một cách thoải mái. Nhưng ánh mắt rõ ràng toát lên sự nghiêm túc. Đợt tấn công của Rain lúc nhanh, lúc chậm. Haru luôn trong trạng thái phòng thủ, đỡ hết các đòn tấn công của Rain dù nó bất ngờ đến đâu. Cuộc đấu kiếm phân thành hai cực rõ ràng, bên tấn công và bên phòng thủ. Mọi người không hề thấy chán trước việc hai bên cứ “vòng” nhau trên sàn đấu. Bởi người đã khiến hội

trường dùng một nửa thực lực của mình để cân bằng trận đấu, hẳn là phải đáng xem. Mọi ánh mắt đều tập trung vào từng chuyển động của Haru.

Đột nhiên ánh mắt của Haru thay đổi, nó sắc lạnh hơn. Lao nhanh về phía Rain, Haru vùng kiếm. Tưởng như là một đường kiếm thẳng, nhưng lúc gần như dứt điểm nó biến thành một đường kiếm đi từ phía phải tới tận cổ họng của Rain.

- Khá lắm. Quả không hổ danh là học sinh cấp K.

- Anh quá khen. Nếu như anh thật sự muốn dứt điểm, thì em đã thua ngay từ khi bắt đầu vùng kiếm rồi.

- Được rồi. Có cần nghỉ ngơi một chút trước khi đấu với Lyn không?

- Dạ không cần.

Haru cẩn thận lau lưỡi kiếm. Cảm giác ngón tay chạm vào lưỡi kiếm sắc lạnh tới rợn người, cô khẽ mỉm cười. Sau khi cất kiếm vào vị trí, Haru tiến lên sàn đấu, nơi Lyn đã chờ cô ở đó.

- Em có muốn đặt quy tắc cho trận đấu này không? Nếu cứ sử dụng lan man nhiều loại, không biết bao giờ mới có thể kết thúc.

- Tùy chị định đoạt ạ.

- Ừm, Rain, cho chút quy tắc đi.

- Ok. Mỗi người có năm lượt. Mỗi lượt chỉ được sử dụng phép thuật cơ bản để tấn công, và người phòng thủ cũng chỉ được sử dụng một phép cơ bản để phòng thủ. Ai không phòng thủ được thì người đó thua. Được không?

- Đồng ý.

- Vậy bắt đầu.

So với đấu kiếm thì việc này tốn ít sức lực hơn, nhưng sự tập trung lại không hề thuyên giảm. Phải kiểm soát toàn bộ không gian xung quanh bản thân, dù chỉ là nhỏ nhất. Trong đấu kiếm, chỉ cần quan sát đối phương và đường đi của kiếm là được. Ở Haru vẫn luôn toát lên cái vẻ thành thạo, thoải mái như khi đấu kiếm. Lượt đầu tiên, Haru tấn công.

Cô đứng nhìn về phía Lyn, chị mỉm cười với cô, còn nháy mắt tinh nghịch. Haru đưa tay lên, trong không khí có sự thay đổi. Mọi người đều cảm nhận dường như không khí đang bị bóp méo. Lyn cảm thấy lượng oxi xung quanh mình như bị hút hết. Bỗng cảm giác có cái gì đó xẹt qua bên dưới tai, làm đứt một sợi tóc màu vàng. Lyn mỉm cười, thầm khen tài năng của Haru. Lượt thứ hai, Lyn tấn công. Cô búng tay, một khối đá xuất hiện, búng tay lần nữa, khối đá hình thành một mũi tên. Lyn vùng tay, mũi tên lao vun vút về phía Haru. Haru đưa hai bàn tay về phía trước, một bức tường vô hình đã cản mũi tên lại và chúng rơi xuống đất. Lần tấn công thứ hai của Haru vẫn không thể chạm tới Lyn. Lượt tiếp theo của Lyn, cô búng tay nhanh hơn, xuất hiện luôn một mũi tên nhọn hơn và dài hơn cái lúc này. Lyn búng tay một lần nữa thì mũi tên biến mất, cô vùng tay mũi tên lại xuất hiện ngay trước mắt Haru, khiến cho Haru còn chưa kịp đưa tay tạo bức tường chắn. Trận đấu kết thúc.

- Tại sao lượt đầu, em lại đánh trượt? – Lyn hỏi Haru, lúc hai người đang ở trong phòng tắm.

- Em nhắm không chuẩn mà.

- ... Kỹ năng của em là tự học hay có người dạy em?

- Là em tự học ạ.

Sau khi chào mấy anh chị khóa trên, Haru thong thả bước về nhà. Con mèo theo sau lưng cô, đang đi bỗng nhiên kêu hai tiếng “meo meo” rồi im bặt. Haru lắc lắc đầu rồi tiếp tục đi. Trước cổng nhà cô có đặt một hộp quà màu hồng. Haru cầm lên tay. Lần này chiếc hộp không nổ. Cô đưa mắt nhìn con mèo và con rồng đang tò mò về hộp quà. Đặt nó xuống bàn, xem xét không thấy đề tên người gửi, cũng không có tên người nhận. Nhìn hộp quà một lúc, Haru quyết định mở nó ra. Bên trong hộp quà là một tấm thiệp màu đen. Hộp quà trông rõ to nhưng vật bên trong thì lại quá nhỏ. Haru cầm tấm thiệp lên.

Bên ngoài trời nổi gió. Những cành hoa nghiêng ngả, đổ rạp hẳn sang một bên. Trong không khí, hơi ẩm cao hơn bình thường. Một cơn bão đang đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mạng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Vương Vào Rắc Rối

“Cuộc sống của tôi chìm ngập trong bóng tối. Một màu đen đáng sợ. Dù là ngày hay đêm, xung quanh tôi chỉ là một màu đen. Ánh sáng? Đó là thứ mà tôi không bao giờ mơ tưởng tới. Tôi tưởng chừng mình sẽ sống mãi như vậy. Sống trong đêm tối cho đến khi mình chết. Lần đầu tiên tôi biết tới ánh sáng. Lần đầu tiên tôi biết đến thứ gọi là mặt trời. Lần đầu tiên tôi biết đến cây cối, đến những âm thanh kì lạ của cuộc sống. Và cũng khoảnh khắc ấy, tôi biết màu của máu - một màu đỏ tuyệt đẹp.

Hai bàn tay tôi đầy máu tươi. Những giọt máu chảy qua tay tôi, rơi xuống nền đất. Chiếc váy tôi đang mặc trên người loang lổ những vết máu”.

Haru nằm dài trên bàn đá và nhắm mắt. Đối diện, Gray vẫn thong thả dùng bữa. Đối với hai người, dường như chẳng có ai làm ảnh hưởng tới ai. Người ăn cứ ăn, người nghỉ ngơi cứ nghỉ ngơi. Con mèo nhảy lên bàn, lượn vài vòng tìm vị trí thích hợp. Cuối cùng nó quyết định trở về vị trí bên cạnh chân của Haru để nằm. Bên ngoài trời, những cơn gió quạt nghiêng ngả những thân cây vững chắc. Mọi hoạt động liên quan tới hội trường đều dừng lại. Mọi người tập trung thành những tốp nhỏ nói chuyện, từ phòng học, hành lang cho đến cả căng tin. Một cảm giác quen thuộc xuất hiện. Haru cảm nhận được những di chuyển trên cánh tay của mình. Đôi môi khẽ mỉm cười thật nhẹ. Khoảnh khắc ấy thu gọn trong đáy mắt của Gray. Anh đứng dậy rời khỏi bàn đá, trả lại không gian cho một người và hai thú cưng.

- Bảo bối, nếu em còn di chuyển nữa. Không đảm bảo là em có cơ hội quay về bên chủ của mình đâu.

Con rắn muốn bò vào trong lớp áo của Haru như vẫn thường làm với Rai. Nhưng hành động đã bị ngăn chặn. Nó quay đầu lại, quấn lấy cánh tay của Haru quyết định nằm im. Haru lắng nghe những âm thanh. Không khí có mùi lạ. Mùi hương khiến Haru cảnh giác. Nó quẩn rữ nhưng cũng có mùi nguy hiểm. Con mèo nhảy lên bàn cuộn tròn bên cạnh tay của Haru. Một chiếc bóng đỏ dài trên bàn đá. Không phải Rai. Bảo bối trên tay Haru có vẻ sợ hãi, nó siết nhẹ cánh tay của cô. Haru định tiếp tục công việc nhân nhả của mình, nhưng xem chừng người tới không có ý định rời đi. Trước mặt Haru là một cậu học sinh, trang phục màu xanh. Đôi mắt màu nâu nhìn Haru chăm chú.

- Bạn là Haru, học cấp K?

- Đúng vậy.

- Tốt quá. Tìm đúng người rồi. Tôi có thể nhờ bạn một việc được không?

- Trên mặt tôi có khắc chữ nhờ vả sao?

- Tôi không có ý đó. Lớp tôi có tổ chức một giải đấu để nâng cao năng lực cho thành viên trong lớp. Người của hội học sinh cũng tham gia, anh Rain bảo tôi đến mời bạn tới đó.

- Bây giờ?

- Đúng vậy. Bạn đi được không?

- Bạn dẫn đường đi.

Không khí trong sân tập vô cùng hào hứng. Từ phía xa Haru có thể trông thấy Rain, Lyn và mấy học sinh khóa trên khác. Trong sân tập là hai học sinh nam đang đối đầu với nhau. Bên ngoài lớp kính, những học sinh khác đang cổ vũ rất nhiệt tình. Mọi người đang rất tập trung vào những diễn biến trên sân tập. Haru ngồi xuống chiếc ghế còn trống, bên cạnh Gray. Ngồi một lúc lâu, Haru mới để ý học sinh khóa trên đang bàn luận chuyện gì.

- Tôi cá trong lần thứ năm.

- Không thể, phải lần thứ bảy.

- Nếu như chỉ sau bốn lần thì sao? – Lyn hỏi.

- Không thể nào. – Cả mấy người cùng đồng thanh.

- Tại sao?

- Hội trường, phân tích đi. - Mọi người quay qua nhìn Rain chờ đợi câu trả lời.

- Hãy nhìn cách thức hình thành phép thuật. Cậu học sinh đó mất quá nhiều thời gian. Khả năng phản xạ cũng còn thấp, chưa nhạy cảm với tình hình. Sức chịu đựng còn hạn chế, chưa thể gia tăng tốc độ. Với tình hình này, cùng lắm là lần thứ sáu.

Thì ra họ đang nói về trận đấu giữa hai học sinh. Nhìn thì rõ ràng có sự chênh lệch giữa hai người. Haru chống cằm nhìn chăm chú.

- Hai lần nữa là kết thúc.

Giọng của Gray khá nhỏ, giống như đang tự nói với chính mình. Haru không quay lại nhìn sắc mặt anh, nhưng đoán chừng anh cũng đã theo dõi rất chuyên tâm, và đánh giá rất sát. Quả thật ai cũng nghĩ người có thể lực kém, thời gian khai triển một phương thức lâu, phản xạ kém sẽ khó tấn công. Tuy nhiên, còn phải xét đoán đối thủ của người đó là người như thế nào. Mặc dù người tấn công có năng lực kém. Nhưng người phòng thủ lại có vẻ coi thường, không hề để tâm, chỉ tập trung tạo hình đẹp mắt, chứ không quan tâm tới chất lượng. Việc cậu ta bị thất thế cùng lắm cũng là hai hoặc ba lần nữa

mà thôi.

Tiếng vỗ tay của đông học sinh chúc mừng cho người chiến thắng. Quả thật chỉ mất hai lượt đi, cậu học sinh đó đã tranh thủ sự lơ là của đối thủ. Haru lúc này mới có cơ hội nói chuyện với Rain.

- Anh gọi em tới đây làm gì vậy?

- Em thấy trận đấu như thế nào? Anh muốn em xem thêm những kỹ năng khác của mọi người. Xét đoán tình hình và đưa ra chiến lược phù hợp. Quan trọng là muốn cho em xem trận đấu kế tiếp.

- ... – Haru không hiểu.

- Em đợi chút đi. Sắp lên sàn đấu rồi.

Một ly nước cam ép được đẩy sang phía Haru. Cô nhìn Gray, anh không tỏ thái độ gì đặc biệt. Vị ngọt và chua rất vừa phải, Haru rất thích. Con rắn nhỏ vẫn nằm trên tay của Haru, lúc này đã hăng hái bỏ khỏi tay di chuyển lên trên đầu. Haru tự hỏi, không biết nó thấy hứng thú gì với vị trí ở đó.

Tiếng vỗ tay một lần nữa lại vang lên. Trên sàn đấu xuất hiện hai cô gái xinh đẹp. Người ở đó, trông rất quen.

- Đó chẳng phải là Lyn sao? – Nhưng Haru quay sang bên cạnh. Cách cô khoảng bốn đến năm người, chị Lyn vẫn đang ngồi nói chuyện nhiệt tình với mấy người khác.

Rõ ràng là Lyn mà lại không phải cô. Haru có cảm nhận người đang trên sàn đấu chắc chắn là Lyn. Ánh mắt ấy, nụ cười ấy. Ngay cả những bước đi, cử chỉ cũng giống hệt. Như để trả lời cho những thắc mắc ở trong lòng Haru, Gray tốt bụng nói vài câu.

- Đó đúng là Lyn.

- Nhưng chị ấy cũng đang ở đây.

- Đúng vậy.

- ...

- Em đã từng nghe tới việc tạo ra một bản sao giống mình chưa? Đó là bản sao của Lyn. Bản sao có suy nghĩ riêng. Nhưng phong cách chiến đấu thì giống hệt nhau. Những hôm em có buổi tập, tất cả bọn anh đều sử dụng bản sao. Có bản sao dùng để chiến đấu, có bản sao giống như một cái máy ghi nhớ. Bọn anh không cần có mặt tại nơi diễn ra, nhưng vẫn nắm rõ tình hình tại đó.

- À, ra vậy.

- Gọi em ra đây là muốn em theo dõi những hành động của bản sao. Bài tập về nhà của em là làm bài so sánh: Làm thế nào để phân biệt bản sao và bản chính?

Haru khẽ thở dài.

Cuối tuần, Haru muốn làm một chút bánh. Trong lúc chờ đợi, cô ra vườn cắt một ít hoa. Con rồng đang chơi vui vẻ cùng con mèo. Thấy vẻ mặt háo hức của chúng, Haru quyết định cùng nhau chơi đùa. Không khí vang lên tiếng cười của Haru, tiếng kêu của mèo và tiếng rồng gào. Một buổi sáng ồn ào.

Pha cho mình một ly cà phê, với những chiếc bánh mới làm xong, Haru ngồi vào chiếc ghế trên ban công hướng mặt ra phía biển. Từ trên trời cao bỗng vang lên tiếng kêu của một loài chim. Cả con mèo và rồng đều ngẩng cao đầu chờ đợi. Một chấm đen xuất hiện rồi lớn dần trước mắt. Một con chim thật lớn với chiếc chuông đeo ở cổ đang bay về phía Haru. Trong không khí có sự dao động, một mùi hương quen thuộc lan tỏa xung quanh Haru, cho cô cảm giác dễ chịu.

Buổi trưa, Haru mang theo một chút bánh để đáp lại sự hướng dẫn, chỉ bảo của anh chị khóa trên. Nhận hộp bánh từ tay Haru, mọi người nhanh chóng mở ra. Một hương thơm quyến rũ. Ngay lập tức, những tách trà nóng xuất hiện. Ăn bánh và thưởng thức trà trong tiết trời nóng nực như thế này, Haru chỉ có thể cười với sự khác người của họ. Mọi người ai cũng thích bánh cô làm, điều này khiến Haru rất vui.

- Em đang thật đấy. Đã có người yêu chưa? – Một đàn anh cầm trên tay chiếc bánh, hỏi Haru.

- Người yêu?

- Ừ. Chẳng lẽ em chưa có. Tốt quá. Anh cũng chưa. Hay mình tìm hiểu nhau đi.

- Này, đừng có làm vậy bần tâm hồn trong sáng của em ấy. Cậu lo mà quan tâm mấy em chân dài bên cạnh mình ấy. – Một đàn anh khác chen vào.

- Hừ. Cậu đừng có làm mất mặt tớ.

- Sự thật mà, tớ có nói dối đâu cơ chứ.

Haru chỉ biết cười trừ. Chỉ mấy ngày gặp nhau thôi, dường như giữa họ không hề có sự ngăn cách nào. Mọi người nói chuyện với nhau rất thân thiện. Buổi chiều, Haru lại lên thư viện đọc sách. Buổi tối thì lên lớp. Hôm nay có đầy đủ tất cả các học sinh khóa trên. Trái với thái độ hay trêu đùa bình thường, Haru nhận ra họ đều có sự nghiêm trọng. Ngoại trừ Gray lúc nào cũng mang vẻ mặt điềm tĩnh, những người khác đều khác trước. Đại diện cho học sinh khóa trên, Rain trao cho Haru một quyển sách. Quyển sách này là của Haru, bởi cô đánh dấu tất cả các quyển sách của mình, dù chẳng bao giờ cô dùng tới sách học. Rain chăm chú nhìn sự thay đổi trên gương mặt của Haru, nhưng anh không thấy được một chút gì trong đôi mắt cô.

Rain cầm trong tay một đồ vật, lúc này Haru mới để ý tới nó. Một tấm thiệp màu đen.

- Em có thể giải thích một chút về cái này không? Anh vô tình thấy nó được kẹp trong quyển sách của em.

Haru nhận tấm thiệp từ tay Rain. Tấm thiệp được gửi trong hộp quà màu hồng. Dường như Haru đã quên mất nó. Mím cười. Haru ngẩng đầu nhìn trực tiếp vào mắt Rain.

- Em nên giải thích cho cái gì ạ?

- Chẳng lẽ em không biết ý nghĩa của thiệp đen? Em nhận được nó từ ai? Tại sao em không báo cáo chuyện này, sao lại giấu nó?

- Em xin trả lời câu hỏi của anh. Thứ nhất, em biết ý nghĩa của thiệp đen. Hiểu rất rõ. Thứ hai, nó được chuyển cho em mà không đề tên người gửi, cũng không có tên người nhận. Đứng ra là đặt trước cửa nhà em. Em không dám khẳng định, người nhận là em. Thứ ba, không phải em giấu nó, mà đơn giản là em không quan tâm nó mà thôi.

- Tại sao em có thể bình thản như vậy?

- Những thứ không cần quan tâm, em sẽ không để tâm. Như vậy, mọi chuyện đều trở thành bình thường.

Gray khẽ mỉm cười. Nụ cười ấy lọt vào mắt Lyn. Cô rất hiếm thấy Gray cười. Trong tình huống hiện tại, Lyn thắc mắc Gray cười chuyện gì.

- Cậu cười gì vậy? Cậu không nhận ra sự nghiêm trọng của nó sao?

- ...

- Gray!

- Cô ấy rất thú vị. Và mọi người không thấy là bản thân mình đang phức tạp hóa vấn đề lên sao?

- Cậu...

Trong không khí phảng phất mùi khó chịu. Haru vẫn ngồi tại vị trí cũ. Cô đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Một nụ cười thoáng qua trên đôi môi xinh đẹp.

- Sắp có một người nữa rời đi.

Mọi người đang tập trung vào Gray và Lyn, bất ngờ trước câu nói của Haru. Họ cảm thấy không hiểu.

- Không kịp nữa rồi.

Trong không khí một mùi máu tanh tràn ngập. Mọi người hoàn toàn bất ngờ. Rain lao nhanh ra khỏi phòng, theo mùi máu tanh tỏa ra trong không khí. Tiếng kêu của một con mèo khiến cho Rain đổi hướng. Lúc bước chân vào căn phòng, Rain cảm thấy sững sờ. Máu ở khắp nơi. Trên tường, trên giường, ngay cả trên trần nhà cũng có máu, nhưng không tìm thấy con mèo cũng như người trong căn phòng này. Lúc này mọi người cũng đuổi theo tới nơi. Họ nhìn vào căn phòng. Im lặng. Haru đứng sau tất cả mọi người. Điều kì lạ. Haru cứ cười mãi. Một nụ cười ghê rợn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Màng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Trong Đôi Mắt Em

Ánh sáng vàng tỏa ra từ chiếc bóng đèn duy nhất trong căn phòng, chiếu thẳng lên bóng dáng của một người con gái. Cô ngồi đó, im lặng và bất động. Không khí xung quanh có sự xao động. Tiếng gió thổi vi vu, tiếng côn trùng kêu, tiếng bước chân vội vã.

Cánh cửa phòng mở ra. Bước chân nhẹ nhàng tiến vào, đoán chừng có hai người. Ghế phía đối diện được di chuyển. Haru từ từ mở mắt. Đôi mắt màu tím nhìn hai người phía đối diện.

- Em có điều gì cần nói không?

- ...

- Im lặng không giúp em được gì trong hoàn cảnh này đâu. Dù biết em không tham gia vào, nhưng chắc chắn em có biết người ra tay, có đúng không?

- Tại sao anh có thể khẳng định, em không tham gia vào việc đó? – Haru hào hứng. Trông cô lúc này khác hẳn với vẻ chán nản, không hợp tác thường ngày.

- Em..

- Haru. Chuyện này không thể đùa được đâu. Em đừng có cố chấp. Hãy nói những gì em biết. Bọn chị sẽ tìm cách giải quyết. – Lyn nói với vẻ nghiêm trọng. Bởi cô nghĩ, Haru nhất thời trẻ con, không hiểu chuyện.

Nhưng trên đời này, sai lầm là khi bạn đánh giá một người chỉ qua vẻ bề ngoài của họ. Haru dựa lưng vào chiếc ghế, vẻ mặt hoàn toàn thoải mái. Đối lập với sự nghiêm túc của Rain và Lyn.

Tài liệu về Haru không hề có trong thư viện thông tin của học viện. Hay có nhưng lại không thể tiếp cận. Điều này khiến cho Rain và Lyn cảm thấy hiếu kì. Chuyện xảy ra tối hôm qua, rõ ràng các học sinh khác đều biết, tại sao họ lại không có phản ứng gì. Như kiểu chuyện sống chết của người khác không hề liên quan tới mình. Rain đứng từ trên cao, nhìn xuống sân trường. Từng nhóm học sinh cười đùa vui vẻ, trên gương mặt ai cũng là sự tự nhiên như bình thường. Phía cuối cánh cổng, người hầu mặc trang phục màu đen xách chiếc túi nhỏ bước đi, đầu không hề quay lại một lần. Chẳng ai chú ý đến cô ta. Chẳng ai quan tâm.

- Cậu ngờ ngẩn ở đây làm gì?

- Cậu nghĩ xem. Có phải học viện này vốn không phải như chúng ta nghĩ? Nó không tốt đẹp đến như vậy. Chúng ta luôn có lòng tin tuyệt đối vào giáo viên và hiệu trưởng, không hề nghi ngờ. Cho tới tối hôm qua, tôi nghĩ: Có phải Tracy cũng đã bị giết thay vì trở lại quê hương?

- Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi. – Gray đặt một bàn tay lên vai Rain. Ánh mắt nghiêm túc nhìn anh.

Rain đưa mắt nhìn về phía xa. Liệu có phải là anh đang làm cho mọi chuyện phức tạp lên không?

Haru nằm trên bàn. Từ lúc bước chân vào học viện này, có một điều cô luôn thắc mắc mà không tìm thấy lời giải đáp. Tại sao bàn của học viện luôn làm bằng đá? Để cho những lúc nóng nực, chạm vào rất mát mẻ. Để cho những lúc cô đơn, chạm vào lạnh thấu tâm can. Để cho những lúc đau khổ, chạm vào thấy bình thản. Cánh cửa lại một lần nữa mở ra.

- Em có thể đi rồi. Xin lỗi, hai hôm nay đã làm em vất vả.

Haru đưa đôi mắt ngậy thơ nhìn Rain. Đôi môi khẽ mỉm cười. Cô biết chuyện này sẽ đến, dù hơi muộn so với dự tính. Ra khỏi phòng, đi qua một hành lang dài, cuối cùng Haru cũng trông thấy ánh mặt trời. Chỉ là ngay tại thời điểm ấy, bước chân cô dừng lại. Rain có chuyện cần giải quyết nên bước ra khỏi phòng sau Haru. Bóng dáng Haru đều thu vào tầm mắt anh, cho anh một cảm giác kì lạ. Một cảm giác cô đơn? Lạnh lẽo? Cô độc? Tất cả đều không phải. Haru đứng dưới ánh sáng, một suy nghĩ thoáng qua trong đầu Rain: một thiên thần!

- Sao mà đứng ngẩn ngơ ở đây vậy? – Lyn không biết từ lúc nào đứng sau lưng Rain mà anh không hề hay biết. Giật mình, Rain cúi đầu đi thẳng.

- Này. Sao thế?

- Có điều tra thêm được gì không?

- Không hề. Mà chúng ta vừa nhận được thông báo về trường. Chắc họ không muốn chúng ta nhúng tay vào vụ này.

- Ừ.

- Này Rain, con bé đó – Haru – không hề có một chút thông tin nào. Tớ đã cho người bên mình điều tra. Tất cả thông tin về con bé đó đều không hề tồn tại. Mạng lưới thông tin nhà tớ không thể nào bỏ qua bất cứ thứ gì. Vậy tại sao không hề biết gì về Haru?

- ...

Bước chân Rain dừng lại, nơi ngưỡng cửa. Anh muốn thử cảm nhận, cảm giác của Haru lúc đó là gì? Dưới góc độ của Haru, cô bé đã nghĩ gì khi nhìn thấy khung cảnh trước mắt. Nhưng để đoán được suy nghĩ của người khác, Rain cần học thêm rất nhiều. Anh khẽ thở dài, mặc kệ Lyn đang nói bên cạnh, tiến về lớp học.

Cánh cửa nhà mở ra, một không gian lạnh lẽo bao trùm. Bước chân Haru chạm vào nền đá. Lần đầu tiên cô để ý, trong bóng tối, bức tranh trên trần nhà phát ra ánh sáng kì lạ. Một mùi hương khác xuất hiện trong căn nhà của cô. Haru nhẹ nhàng cởi bỏ bộ quần áo trên người, bước vào nhà tắm. Tinh dầu trà là thứ luôn giúp Haru thư giãn tinh thần tốt nhất. Trong không khí có sự va chạm của kim loại. Haru vẫn nhắm mắt trong bồn tắm, cảm nhận sự thoải mái trong thân thể của mình. Bóng đen xuất hiện bên cánh cửa nhà tắm, nhìn đồng quần áo lộn xộn trên nền nhà. Bàn tay chạm vào tay cầm trên cửa, chưa đầy hai giây đã lập tức buông tay rời khỏi.

“Đó là một tình yêu đầu đầy ngây ngô, khờ dại. Đến cả nắm tay cũng cảm thấy ngượng ngùng. Anh và cô ấy cùng dạo đi. Dưới bầu trời trong xanh, trên

đồng có lộng gió, chỉ cần hai người ở bên nhau. Tất cả đều là hạnh phúc. Chỉ cần có cô ấy, với anh là đủ phải không?”.

Bài hát vang lên nhẹ nhàng trong đêm khuya thanh vắng. Haru chạm tay vào chiếc ly, lắc lắc chất lỏng màu đỏ trong đó. Đưa nó lên cao, dưới ánh sáng màu đỏ trông thật quyến rũ. Hai mắt màu tím sáng lên trong đêm.

Kí ức nhỏ.

Năm cô ba tuổi, cô nói cô muốn một con búp bê. Anh không ngại khó, ngại vất vả, tự học làm cho cô một con búp bê. Lúc nhận được quà, cô rất hạnh phúc. Với anh, chỉ cần cô cười là đủ.

Năm cô năm tuổi, cô nói cô muốn có một người mẹ. Tối hôm ấy, cô có mẹ. Gối đầu lên chân của mẹ, ngửi mùi hương trên người mẹ, bàn tay mẹ vuốt nhẹ mái tóc cô, đưa cô vào giấc ngủ. Trong giấc mơ, cô thấy mình đã cười.

Năm cô tám tuổi, cô nói muốn được đi chơi, muốn được bay lượn trên bầu trời rộng lớn. Mọi điều cô muốn, anh đều làm cho cô.

Học sinh khóa trên đi mà không để lại lời tạm biệt khiến cho không ít đàn em cảm thấy buồn. Còn Haru vẫn bình thản như thường. Sáng ngủ dậy cũng đã là gần trưa, vệ sinh cá nhân xong là đến căng tin ăn cơm. Chiều có thể chơi với mèo và rồng hoặc lên thư viện mượn sách. Buổi tối học xong lại về nhà ngủ. Haru nhận được khá nhiều lời mời tham gia các câu lạc bộ, nhưng đều từ chối.

Sáng chủ nhật, Haru đang tỉa cây thì Rai đến. Nói là tỉa cây chứ thực ra là Haru nhìn không thuận mắt, cắt hết mấy cái cây vướng víu đi. Rai thấy vậy cũng đề nghị giúp đỡ. Haru đi lấy nước cho cậu ta, ra tới nơi, vườn hoa của Haru đã biến dạng. Đây là vườn hoa mà Haru thích, nhưng khuôn mặt của cô vẫn lạnh lùng, xem chừng không mấy thương tiếc.

- Tối nay cậu được nghỉ phải không?

- Ừ.

- Tối nay cậu đi dự tiệc với tớ được không?

- Tiệc???

- Ừm. Lớp tớ tổ chức tiệc chúc mừng cho thành công của vở kịch. Lần này yêu cầu là đi đôi nên muốn mời cậu tham gia cùng tớ. Đẳng nào cậu cũng đã tham gia vào vở kịch, coi như cũng tới để chúc mừng cùng cả lớp.

- Sao cậu không mời mấy bạn khác?

- Tớ có quen ai bên ngoài lớp đâu. Mà con gái trong lớp, ngoài tứ gia ra chẳng thèm để mắt tới bọn tớ. Đám con trai cũng đánh chia nhau ra tìm cặp cho mình, giờ còn mỗi mình tớ...

Rai bỏ lửng câu nói, cậu đưa mắt nhìn Haru, kiên nhẫn chờ đợi. Haru vẫn tiếp tục tỉa cây, nhìn lại vườn hoa đã vô cùng thảm hại. Tiếng kéo mỗi lần vang lên, là mỗi lần những cành cây đáng thương lại bị hành hạ. Ước chừng hải lòng với dáng vẻ mới của vườn hoa, cây chẳng ra cây mà hoa cũng chẳng ra hoa, Haru mới dời tầm nhìn sang Rai.

- Cũng được. Tớ đi với cậu.

- Thật hả? – Rai hỏi lại chắc chắn một lần nữa. Cậu chỉ muốn xác nhận thông tin mình nhận được, không phải là do bản thân tưởng tượng ra mà thôi.

- Ừ.

Mặc dù hạnh phúc lắm, nhưng Rai vẫn giả bộ điềm tĩnh. Cậu thông báo thời gian cho Haru, vuốt ve con mèo, nói vài chuyện phiếm rồi mới rời đi. Haru mang bánh ra chiếc bàn đặt dưới gốc cây, hướng ra phía hồ nước. Cô nhàn rỗi thưởng thức cà phê nóng cùng với bánh tự làm, hít thở không khí trong lành của buổi sáng. Haru nhắm mắt. Gió từ hồ thổi lên mát rượi. Cô mơ màng rồi ngủ đi lúc nào không hay.

Khi Haru tỉnh lại, phát hiện ra có người đang ngồi ăn bánh và thưởng thức cà phê của cô. Đề ý không thấy con mèo và con rồng ở bên.

- Bọn chúng đang chơi cùng Yo.

Theo hướng chỉ tay của Shin, Haru thấy một con chó màu trắng to lớn đang nô đùa vui vẻ cùng với mèo và rồng. Cô quay lại nhìn Shin, ánh mắt muốn nói gì sau đó lại thôi. Cuối cùng cô thu tầm mắt, lại nhìn ra phía hồ. Nâng lên cao, làn nước trong xanh phản chiếu ánh sáng tới chói mắt. Haru đứng dậy đi vào nhà. Shin cũng đứng dậy đi theo Haru, tự giác như là nhà của mình.

Bước vào nhà, Shin tự nhiên mở tivi lên xem. Vì đã tới nhà Haru vào lần tập kịch trước, nên cũng coi như là quen thuộc với vị trí đồ dùng trong nhà Haru. Nhìn đồng hồ treo trên tường, Haru ra về tiệc buổi. Quá thời gian quy định mất mười phút, nên chắc chắn món mà Haru yêu thích đã không còn. Giờ có lên căng tin cũng không có đồ ăn ngon, Haru quyết định làm mì ăn. Cô nhào bột thật kĩ bằng tay, dùng cây cán bột thật mỏng, sau đó cắt thành sợi. Mỳ

tự làm bao giờ cũng ngon hơn mỳ Haru ăn ở ngoài. Sau khi xào thịt săn lại, thêm ít cà chua và kim chi vào để hương vị không quá đơn giản, Haru cho mỳ sợi vào nồi. Nhẹ nhàng dùng đũa đảo đi đảo lại cho sợi mỳ không dính vào nhau. Khi sợi mỳ chuyển qua màu trắng đục, Haru tắt bếp, nêm nếm cho vừa miệng.

Bình thường Haru không phải cho mèo và rồng ăn. Thức ăn của chúng thì chúng tự kiếm. Nhưng mỗi lần Haru nấu mỳ, con mèo luôn bên cạnh châu chực. Sau mấy lần, Haru quyết định dành cho nó một bát con. Con mèo ăn có vẻ ngon. Từ đó về sau, Haru luôn nấu mỳ cho mình và con mèo. Lúc đặt bát lên bàn, Haru đã thấy con mèo ngồi bên bàn chờ đợi. Hôm nay, không chỉ có mèo mà còn có thêm một người và một con chó. Haru không nói gì, tự động lấy thêm hai chiếc bát nữa. Chia đều mỳ ra nên bát của mỗi người chỉ được một ít, Haru ăn xong mà vẫn cảm thấy đói. Shin ăn xong rồi vẫn ngồi nhìn cô chờ đợi. Haru mở tủ lấy ra một ít hoa quả, bát đậu gọt và bày ra đĩa. Hoa quả đưa ra tới đâu đều hết tới đó. Đến mức bức mình, Haru quyết định không gọt nữa và đi rửa bát.

- Cậu nhất định cứ im lặng vậy sao?

- ...

- Thôi được rồi. Hôm nay qua đây muốn mời cậu dự tiệc.

- Tôi có hẹn rồi.

- Hẹn? Với ai?

- Chuyện này, có nhất thiết phải nói không? Định quản tôi?

- Không có ý đó. Chỉ là tò mò mà thôi.

Shin ra về mà không đạt được mục đích của mình, cũng như thông tin về người hẹn Haru, cảm giác có hơi chút bức bối. Con chó màu trắng nằm im trên tấm thảm, đưa mắt nhìn về phía chủ nhân của nó. Trong không khí có mùi hương thoang thoảng, con chó khịt khịt mũi rồi nhắm mắt. Đôi tai của nó vẫn vểnh lên nghe ngóng tình hình.

Buổi tối, không khí mát mẻ dễ chịu. Haru mặc một chiếc váy dạ hội màu đen, tôn lên nước da trắng. Tuy nhiên, nhìn vào chiếc váy hơi kín hơn so với các bạn nữ khác. Rai đón Haru bằng nụ cười ngọt ngào. Trong bộ lễ phục, Rai toát lên một sức hút kì lạ. Haru ngẩn người ngắm nhìn. Không chú ý, có ai đó đã va vào người Haru. Ly nước cam trên tay đổ hết ra sàn nhà, còn bị dính vào váy dạ hội.

- Xin lỗi, tôi không cố ý.

Một cô gái với mái tóc màu nâu, gương mặt trang điểm nhẹ, khoác trên mình một chiếc váy dạ hội màu hồng phấn. Trông cô gái ấy như một cô công chúa. Haru mỉm cười, lắc đầu ý bảo không sao. Rai lo lắng nhìn cô, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi.

- Không lẽ là không thể tham gia chứ?

- Yên tâm. Đã hứa với cậu thì sẽ không thất hứa. Đợi tí một chút, quay lại ngay.

- ...

Rai đứng ở cửa đợi Haru. Cũng gặp tứ gia cùng những cô gái khác bước vào, thân nhiên mỉm cười chào họ. Trước khi bữa tiệc diễn ra đúng hai phút, Haru quay lại với bộ váy khác. Rai chăm chú nhìn cô. Không phải là bộ váy khác, mà là váy cũ được chỉnh sửa thành một chiếc mới. Bỏ đi phần tay dài, chiếc váy cũng được cắt lên cao hơn để lộ đôi chân trắng thon, làn da mịn màng. Mái tóc được búi lên cao, lơ thơ vài sợi tóc ở trước trán. Trông với vàng, mà lại tạo nên sức hút. Haru mỉm cười, khoác tay Rai bước vào hội trường.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mạng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Vết Cắt

Trăng trên cao tròn vành vạnh. Haru nằm trên sân thượng, bầu trời thu gọn trong tầm mắt. Con mèo nằm ngay bên dưới chân cô, lâu lâu lại cử động đôi tai nhỏ. Xung quanh mặt trăng sáng, không có một ngôi sao nào. Như những thứ chói lóa, luôn cô độc. Bởi vì sự chói lóa ấy, che lấp đi những vật khác ở cạnh bên. Haru nhắm mắt cảm nhận sự mon man của làn gió trên làn da mình. Không khí như mang theo vị mặn mặn của biển. Cảm giác thật sự dễ chịu. Ngày nào cũng như hôm nay thì thật là tuyệt vời. Haru mỉm cười, nhẹ nhàng thả lỏng cơ thể.

Trong không khí, đột nhiên thoang thoảng mùi trầm hương. Haru nhíu mày. Con mèo nằm dưới chân bắt đầu đứng dậy, lượn vài vòng quanh sân thượng. Ánh mắt của nó tập trung, nhìn vào bóng tối. Đôi mắt màu xanh, sâu hun hút.

Một bóng đen thành linh xuất hiện sau lưng Haru. Cô có thể cảm nhận được cái lạnh lẽo của vật sắc nhọn đặt nơi cổ họng mình. Không một chút hoảng

sợ, lo lắng. Haru vẫn nhắm mắt. Vật nhọn nơi cổ họng cô đặt vào lực mạnh hơn, Haru có cảm giác hơi nhói đau. Trong không khí có mùi máu tanh, đôi mắt màu tím chột bùng sáng.

Trong không khí đột nhiên có sự giao động. Sự giao động này khiến cho tâm tư của bóng đen sau lưng Haru bị xáo trộn. Trên trời chợt xuất hiện những bóng đen nhỏ kì lạ. Bóng đen tụ tập lại thành đàn, rồi lại chia nhỏ ra. Thoáng chốc, xung quanh vị trí của Haru và người lạ mặt, xuất hiện một đàn chim lạ. Đôi mắt con nào cũng sắc lạnh, chỉ chờ có cơ hội là lao tới.

- Bảo bọn nó rút đi. Tôi không ngại được mùi vị này.

- Chẳng phải là cùng một loại người sao? Sao lại kì thị đồng loại vậy? – Haru mĩa mai, trong giọng nói của cô cơ hồ không hề có bất cứ sự lo sợ nào.

- Đừng đánh giá thấp tôi. Khôn hồn thì hãy bảo bọn nó rút đi. Tôi không quen hành sự khi bị giám sát.

- Chuyện này... thực là tôi không làm được. Đây không phải người của tôi.

- ...

Trong gió mang đến cảm giác lạnh tới thấu xương. Cây cỏ đều đóng một tầng băng mỏng. Một người đàn ông mặc trên người bộ trang phục màu trắng, cổ có thắt nơ màu đen, trông rất trang trọng. Anh ta mang găng tay màu trắng, có vẻ ưa sạch sẽ. Người đàn ông cúi đầu về phía Haru sau đó mới ngẩng đầu lên. Giây phút hai ánh mắt chạm nhau, vật nhọn trên tay người lạ bỗng nhiên có chút lói lóng. Haru vẫn im lặng quan sát tình hình. Con mèo của cô cũng nằm im không lên tiếng.

Người đàn ông đứng trước mặt hai người. Anh ta từ từ, cẩn thận cởi bỏ chiếc găng tay màu trắng ra, để lộ một bàn tay trắng hơn cả tay con gái, mềm mại hơn cả da tay của một tiểu thư quyền quý, chưa phải dùng tay làm việc gì bao giờ. Haru có chút ngờng mộ. Thảo nào anh ta lại là người ưa sạch sẽ như vậy.

Người đàn ông mới đến lạnh lùng nói chuyện. Trong âm điệu của anh ta mang theo cái lạnh của băng.

- Mau rút đi. Ở đây không có chuyện của ngươi.

- Hừ. Ngươi nghĩ ngươi là ai? Người trong tay ta, muốn làm gì thì đó là do ta quyết định. Muốn giết cũng chưa đến lượt ngươi. – Người đàn ông lạ mặt hung hăng. Haru cười lạnh trong lòng.

Người đàn ông sạch sẽ nheo mắt nhìn người lạ, giọng nói đều đều.

- Bằng năng lực của ngươi, tự tin có thể giết cô ta. Ngươi không ảo tưởng sức mạnh đấy chứ?

- Ngươi... nhìn đi.

Trên chiếc cổ trắng xinh đẹp, một dòng máu nhỏ chảy ra từ vết thương đã bắt đầu có dấu hiệu khô lại. Vật nhọn vẫn giữ nguyên vị trí. Người đàn ông sạch sẽ không những hoảng hốt, ngạc nhiên mà còn cười rất tươi.

- Chỉ bằng vật bé nhỏ đó? Thật ấu trĩ.

Người lạ còn chưa kịp nổi giận, một luồng khí lạnh bao bọc lấy thân thể của Haru, vật nhọn trên cổ cũng biến mất. Khi Haru quay đầu nhìn lại, những con chim đang làm công việc của mình, rất tận tụy. Trong không khí, mùi hôi thối nồng nặc. Người đàn ông sạch sẽ không hề quan tâm, anh ta đưa mắt nhìn Haru thăm đánh giá.

- Cô không sợ sao?

- Tại sao lại phải sợ?

- Hắn sẽ giết cô. Chẳng lẽ cô không cảm thấy điều đó.

- Như anh nói... anh ta không có khả năng để giết tôi. – Ngập ngừng một chút. – Và anh cũng vậy.

Người đàn ông sạch sẽ mỉm cười thú vị. Anh ta đeo găng tay màu trắng vào. Cúi đầu với Haru. Chớp mắt một cái hoàn toàn biến mất.

Không khí lại trở nên trong lành. Không còn mùi hôi thối cũng như mùi máu tanh. Con mèo lại luẩn quẩn dưới chân Haru, trung ra bộ mặt ngây thơ vốn có. Haru đưa tay chạm vào cổ mình, cảm giác vật nhọn lúc này hoàn toàn chân thực. Cô cúi đầu bước chân xuống nhà.

Trong màn đêm tĩnh mịch. Đôi chân nhẹ nhàng rời khỏi vị trí. Con rắn nhỏ rụt đầu vào trong áo.

Sáng hôm sau soi gương, trên cổ Haru không hề có một vết xước. Cô nhìn thật kĩ, còn lấy tay xoa mấy lần để chứng thực, nhưng rất tiếc là vẫn không thấy thay đổi gì.

Buổi sáng, căn tin khá ít người. Haru nhận rồi thưởng thức bữa sáng kiểu Pháp. Ngón tay đặt lên bàn, gõ thành nhịp. Bên ngoài trời có vẻ âm u. Haru đột nhiên thấy lạnh. Mới cúi người chỉnh lại áo, xoa xoa cánh tay, ngẩng đầu lên đã thấy tuyết rơi. Là tuyết rơi đấy.

Haru há hốc miệng. Đang là mùa hè mà sao lại có tuyết rơi? Chẳng lẽ tâm trạng của ai đó hôm nay không tốt, ảnh hưởng đến cả thời tiết? Nhanh chóng kết thúc bữa sáng, Haru về nhà. Bởi vì đồ cô mặc trên người rất mỏng manh so với một mùa đông. Cái lạnh thấm dần vào da thịt. Haru khẽ rung mình. Da bắt đầu lạnh dần, chân có cảm giác bước đi không nổi. Con mèo bình thường vẫn quấn lấy cô, lúc đi ra khỏi căn tin bỗng không thấy đâu. Sân trường vắng bóng người. Tự dưng Haru thấy thật cô đơn. Cố gắng bước đi. Một luồng khí ấm áp bỗng bao trùm quanh cô. Nhìn động vật to lớn đứng bên cạnh mình, Haru hoảng hốt. Đây là con gì vậy?

Tiếng “meo meo” kéo cô trở lại thực tế. Màu xanh cộng với trái tim màu trắng. Chẳng phải giống con mèo của cô hay sao? Nhưng tại sao nó lại to lớn như thế này? Haru còn đang ngây người. Con mèo to lớn đã nằm xuống bên cạnh cô. Hai mắt nhìn nhau, Haru quyết định leo lên lưng con mèo. Người ta nói leo lên lưng hổ mới đáng sợ, chứ leo lên lưng mèo chắc không sao đâu. Haru tự an ủi bản thân. Bình thường nhà của Haru khá xa lớp học và căn tin. Bởi vì nhân rồi không có việc gì làm nên cô mới đi bộ xa để tới căng tin ăn cơm. Hôm nay vì lạnh đột ngột nên đi bộ quãng đường như bình thường thì rất khó khăn. Lông màu xanh rất mềm và mượt. Cảm giác chạm vào rất thích. Lại ngửi thấy mùi hương thật dễ chịu, thật thân quen. Haru không còn thấy lạnh nữa.

Về tới nhà, Haru không thấy con rỗng đâu. Nghĩ bụng nó cũng tự biết đường tìm chỗ trú ẩn. Nhưng mà khi mở cửa ra, Haru thấy con rỗng đang nằm trên chiếc thảm màu xám đặt ở chân cầu thang. Con rỗng bé bằng lúc Haru gặp nó lần đầu. Thì ra cả hai con vật đều có thể biến thành to rồi lại trở về nhỏ được.

Cái lạnh đột ngột bên ngoài, nhưng trong nhà lại ấm áp. Haru chạm nhẹ vào tường đá, thì ra là ấm áp từ đây. Cô pha cho mình một ly cà phê, từ từ thưởng thức nó. Không khí hoàn toàn không có mùi vị gì, thật nhàm chán.

Một mẫu kí ức.

Trên nền tuyết trắng, cô bé con ngồi ở đó mỉm cười, đưa tay về phía anh. Anh giật mình lùi lại. Đôi mắt mở to, hoảng hốt. Cô bé con cứ cười, bò về phía anh trên nền tuyết trắng lạnh giá. Những bông tuyết rơi xuống nhẹ nhàng, chạm vào da thịt, lạnh buốt.

Ôm cô bé trong tay mà trái tim anh đầy giao động. Đứa trẻ trong lòng đưa đôi mắt ngây thơ nhìn anh. Trong khoảnh khắc ấy, anh muốn được bảo vệ, được che chở cho đứa trẻ này. Dường như cảm nhận được tình cảm trong đôi mắt anh, đứa trẻ cười ngây ngô, dụi dụi cái đầu nhỏ xinh vào ngực anh. Ấm áp.

Cô luôn cười như vậy với anh. Một nụ cười thật ngây ngô. Anh cũng chỉ mong luôn nhìn thấy nụ cười ấy của cô.

Anh ôm cô rồi đi. Trên mặt đất, một mảng tuyết nhuộm màu đỏ tươi.

Haru thức dậy khi tiếng chuông cửa cứ liên tục vang lên, ý người tới không muốn rời đi. Không thèm quan tâm tới hình tượng dọa người của mình, Haru mở cửa. Người đứng ở cửa há hốc miệng nhìn cô. Haru mặc một chiếc váy ngủ màu trắng, mái tóc đen rối bù chứ không thẳng mượt, đôi mắt nhìn cứ dúi lại với nhau, đi chân trần.

Haru cực kì khó chịu khi đang ngủ mà bị làm phiền. Người đứng ở cửa mãi mới trấn tĩnh lại tinh thần đi vào việc chính. Cậu ta đưa cho Haru một tấm thiệp. Còn nói thêm mấy câu nhưng Haru đã đóng cửa, bỏ mặc cậu ta lời còn chưa nói hết. Haru vứt tấm thiệp lên bàn, chui vào chăn ngủ tiếp. Cho tới lúc bụng đói, Haru mới thức giấc. Những tia nắng chiếu qua lớp kính còn dính hơi nước.

Có những nỗi buồn vô cớ mà bản thân bạn cũng không thể lý giải được lý do. Haru nhìn bên ngoài qua lớp cửa kính. Một góc nào đó nơi trái tim cô bỗng dưng nhớ đau. Cảm giác này chưa từng xuất hiện. Haru ngây ngốc, đặt tay lên trái tim mình. Nơi đó chưa bao giờ đau đớn như vậy. Cảm giác như bị bóp nghẹt. Haru nằm xuống giường, bàn tay ôm lấy cơ thể của mình. Chứng kiến chuyện đang diễn ra, con mèo nhanh chóng biến thân to hơn. Nó cuộn mình ôm lấy Haru. Cô thực sự đau. Mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra từ bộ lông mềm mại giúp Haru dễ chịu hơn. Nhắm mắt lại. Haru thấy bình yên. Một giọt nước mắt rơi, để lại một hạt ngọc trong suốt.

Khi tỉnh dậy lần nữa, trời đã xế chiều. Haru thấy ngựa ngựa ở mũi. Bộ lông của con mèo rất mềm mại, rất ấm áp, bình yên. Nhưng nó cọ vào mũi khiến cho Haru thấy hơi khó chịu. Cô ngồi thẳng người, sau đó rời giường. Con mèo biến nhỏ lại, theo gót chân Haru.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mang Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: 11: Đụng Độ

Con chim đang bay lượn trên bầu trời trong xanh, ánh mắt nó xuyên qua tất thảy mọi thứ, tìm kiếm. Phía dưới đất, đôi chân mềm mại đang bước đi, chốc chốc lại dừng lại lắng nghe những âm thanh dù là nhỏ nhất. Trời về chiều, khoảng rừng nhuộm màu vàng nhàn nhạt. Trông thật buồn. Một thác nước chảy mạnh. Haru đứng trên một mỏm đá nhìn dòng nước đang chảy. Hình ảnh của bản thân hiện lên mờ nhạt trên mặt nước. Haru chạm nhẹ vào gương mặt

mình. Có tiếng xé gió. Vật nào đó đang lao nhanh về phía Haru. Con chim đang bay trên trời, thoáng biến mất. Một bức tường vô hình cản lại những mũi tên băng, hóa thành nước hòa vào dòng chảy của con suối nhỏ.

Haru nhìn xung quanh vị trí hiện tại của mình, cũng khá đẹp để dựng trại đêm nay. Một bên là dòng suối chảy, dưới bầu trời đầy sao. Tường tượng thời cũng đẹp lắm rồi. Ánh mắt của Haru chạm ánh mắt của con rồng, có chút gì đó khó hiểu. Bỗng dưng trời đất tối sầm, Haru ngã xuống đất. Nhanh chóng con mèo đã kịp giữ đầu của Haru tránh va chạm vào tảng đá.

Trong không khí, có mùi hôi thối. Chẳng mấy chốc, xung quanh vị trí của Haru xuất hiện những con chó. Bọn chó gầy dơ xương, miệng tiết ra thứ dịch nhầy màu trắng hơi hám. Lông màu xám bết lại, dài dài. Đôi mắt màu đen thâm trầm, sâu hút.

Giữa bãi đất bên con suối nhỏ. Đàn chó đang vây quanh Haru. Con mèo cuộn tròn người, bao bọc lấy Haru. Con rồng gầm rú bên cạnh. Những con chó không hề sợ hãi, bước chân chúng tiến dần hơn về phía Haru. Một con chó xông lên, cắn vào cái đuôi rồng. Con rồng dùng lực trên đuôi của mình, vứt con chó bay ra xa. Trong đám lông dày màu xanh, Haru người toát đầy mồ hôi, hai mắt nhắm chặt, môi không còn hồng hào, thân nhiệt càng ngày càng giảm đi. Đàn chó vẫn hung hăng xông lên. Con rồng dùng đôi cánh của mình, tạo nên một đợt gió, cây cối trong rừng đổ rạp, cả những cây đại thụ cũng ảnh hưởng không ít. Tiếng gầm rú của con rồng khiến cho đám động vật trong rừng rung động. Chim bay tan tác.

Tuy nhiên, đàn chó đại vẫn không hề bị ảnh hưởng. Bàn tay nhỏ bắt đầu xuất hiện một tảng băng mỏng bao bọc lấy đầu ngón tay. Đôi mắt màu xanh xao động. Đàn chó tiếp tục xông lên. Con rồng vất vả để bao quát xung quanh tránh đàn chó tiếp cận tới Haru và con mèo.

Nhìn người ở trong lòng mình, đôi mắt màu xanh ngày càng tối hơn. Con mèo thả Haru, để cô nằm trên mặt đất. “Meo”. Tiếng kêu rất nhỏ, nhưng dường như tác động của nó lại không hề nhỏ. Đôi mắt của những con chó trở nên điên loạn. Lông trên người đàn chó tiết ra mùi hôi hám nồng nặc hơn. Một đốm lửa, hai đốm lửa, ba đốm lửa màu tím xuất hiện xung quanh con mèo. Dần dần, cứ xuất hiện thêm, tạo nên một vòng tròn bằng lửa màu tím. Mười ba đốm lửa xuất hiện, màu lông biến đổi, con mèo nhìn vào đàn chó trước mặt mình. Những con chó có phản ánh giác, sợ sệt. Con mèo không để cho đàn chó cơ hội chạy trốn, xông thẳng vào đàn chó. Móng vuốt sắc lẹm nhanh chóng kết thúc đàn chó hung ác. Trong lúc con mèo đánh nhau, con rồng đến bên cạnh Haru, nó liếm tảng băng mỏng đang bao bọc lấy thân thể của Haru. Băng mỏng bắt đầu bao bọc hết bàn tay, đến cánh tay, nhiệt độ trên người Haru gần như ngang bằng với tuyết. Con rồng gầm lên đáng sợ. Đàn chó nằm la liệt trên mặt đất, máu vương vãi khắp nơi.

Mọi người đang đi bỗng nghe thấy tiếng lá sột soạt trong khu rừng. Nhận định không có nhóm học sinh nào ở đây, mọi người trở nên thận trọng. Nor đi cùng một nhóm học sinh, phần lớn là con gái. Lúc vào rừng, Nor đã bị tách ra khỏi tứ gia. Buổi sáng sửa soạn đồ để tiếp tục đi tìm vật trong danh sách, bất ngờ nhóm học sinh bị tấn công. Một đàn chó hoang điên loạn. Khả năng thực chiến của đa số học sinh ở đây không cao. Họ chỉ có vẻ vênh vào ở trong trường, lúc đối mặt với sự thật thì trở nên sợ sệt. Nor tạo một vòng tròn bằng bao quanh những học sinh không thể phản kháng tránh cho những con chó tấn công. Một số học sinh đã sử dụng các chiêu thức tấn công đàn chó. Nhưng hình như đây không phải là chó hoang ở trong rừng. Bởi khả năng né đòn cũng như phản công của đàn chó rất tốt. Một đàn chó được huấn luyện.

Một học sinh bị thương, cánh tay trở nên tím tái.

- Có độc. Cần thận với sự tấn công của đàn chó.

Nor hét lên, điều này càng khiến cho nhóm học sinh hoảng loạn hơn. Một mặt bảo vệ những học sinh, mặt khác phải chống lại đàn chó. Nor cảm thấy rất khó chu toàn cả hai việc một lúc. Đúng lúc ấy, Shin xuất hiện. Hai người phối hợp với nhau rất ăn ý, chẳng mấy chốc mà đàn chó bị tiêu diệt.

Nor đưa cho Shin một cái khăn tay để lau đi mồ hôi ở trên trán.

- Sao không đi theo người đẹp, lại xuất hiện giữa chừng ở đây vậy? Sợ tớ không dám đương nổi sao?

- Sao biết tớ đi cùng Haru???

- Lúc này hai người chả đi qua chúng tớ là gì.

- ...

Sau khi giúp đỡ cho những học sinh ở đây xong, Shin chợt không muốn đuổi theo Haru nữa. Cứ thông thả tham gia cùng nhóm của Nor. Mà Nor cũng không hỏi lý do tại sao. Buổi chiều, lúc cả nhóm đang cùng nhau cười vui vẻ vì chuyện cười của một thành viên trong nhóm, vang đến một tiếng gầm lớn. Đám thú cũng đi theo cũng chùn bước, trở nên sợ sệt. Tiếng gầm rú bị ngắt quãng, đám thú rừng chạy toán loạn, chim chóc bay rợp trời. Nor và Shin nhìn nhau. Một vòng tròn nước mang Shin lên cao, nhận định ở trên cao mọi việc dễ quan sát hơn. Lúc này Yo chưa quay lại nên Shin không thể đánh hơi được vị trí. Khoảng rừng này khá thưa nên tầm nhìn cũng không bị hạn chế, có rất nhiều khoảng đất trống. Ngược hướng chim bay, Shin dùng đôi mắt của mình xem xét, tuy nhiên không hề nhìn nhận rõ chuyện gì đang xảy ra.

Chợt Shin chú tâm thấy đám cây ở phía Tây bị nghiêng ngã khá nhiều. Một vật to lớn vụt qua. Màu xanh. Để ý thật kỹ, đôi mắt Shin mở to ngạc nhiên. Con mèo của Haru đang phóng như điên lên phía đỉnh núi, phía trên trời con chim đang bay theo hướng đó, như một người hướng dẫn. Con rồng cũng đang bay bên cạnh con mèo. Tốc độ thật đáng kinh ngạc. Nhưng Shin nhận ra, không hề thấy Haru ở đó. Shin đã thực chiến khá nhiều nên cậu tỏ ra bình tĩnh để nghiên cứu tình hình. Những con vật bên cạnh Haru luôn theo sát cô, chưa bao giờ thấy chúng tách rời. Con mèo luôn xuất hiện bên cạnh Haru mọi nơi cô tới. Nhưng hiện tại cả ba thú cưng của Haru đều hướng lên đỉnh núi, thì Haru đang ở đâu?

Bên cạnh bỗng cảm nhận thấy không khí lạnh. Shin quay đầu. Nor đang đứng bên cạnh cậu. Một đôi cánh bằng băng giúp cho Nor lơ lửng giữa không trung.

- Có chuyện gì vậy?

- Cậu nhìn kia. Ở đó.

- Ồ, chẳng phải là thú cưng của Haru sao? Kì lạ thật.

- Kì lạ???

- Như cậu kể ấy. Bọn chúng phân công công việc khá cụ thể. Con chim luôn làm nhiệm vụ do thám. Con rồng luôn bảo vệ bên ngoài cho Haru. Con mèo luôn ở bên cạnh Haru. Chưa bao giờ có sự thay đổi.

- Ủ. – Shin hoài nghi.

- Con mèo cũng rất ít khi thay đổi hình dạng của nó. Nói đúng hơn, chúng ta chưa bao giờ thấy sự thay đổi của nó. Vậy mà hiện tại nó lớn hơn, trong khi con rồng chỉ nhỏ như bình thường. Đề ý kĩ, con mèo dường như không hề chạm đất mà vẫn lao về phía trước.

- Ý cậu nó biết phép thuật di chuyển nhanh?

- Có thể nói như vậy.

- Đôi mắt của cậu thật tốt.

- Chuyện. Tớ là ai cơ chứ... Khoan đã. Nhìn kĩ lại đi. Ở miệng của con mèo ấy.

Nhờ khả năng của Nor, Shin sử dụng khả năng cải thiện đôi mắt. Những lúc tập trung vào đôi mắt, Shin sẽ không thể thi triển thêm bất cứ phép thuật hỗ trợ nào khác. Tập trung vào miệng của con mèo. Shin thấy được nó đang ngậm ở miệng một túi vải. Chỉ là một túi vải mà bọn chúng lại phải di chuyển nhanh như thế? Shin nghi ngờ, càng dùng nhiều phép thuật hơn.

Giây phút ấy, Shin giật mình. Trong túi vải ấy là Haru. Shin không nhìn rõ thêm được trạng thái của Haru lúc này, nhưng cậu biết chắc chắn tình trạng của Haru không hề tốt. Nếu không bọn thú cưng sẽ không phản ứng như vậy. Độ cao càng ngày càng xuống thấp, Shin biết Nor đã dần cảm thấy mệt.

Shin dùng một chiếc còi chuyên dụng. Tần số của chiếc còi này chỉ dùng để gọi Yo. Đúng một phút sau, Yo đã có mặt. Bởi vì Yo từng chơi đùa cùng con mèo và rồng nên nó có thể đánh hơi vị trí của chúng. Đồ dùng cá nhân Nor gửi lại cho những học sinh đi cùng tông họ. Tất nhiên là không có cô gái nào từ chối. Nor và Shin nhìn nhau bắt đầu thi triển phép thuật. Tốc độ của hai người bắt đầu tăng nhanh để đuổi kịp Yo. Bình thường Yo được huấn luyện chiến đấu. Nó là giống chó nhanh nhất trên thế giới, khả năng đánh hơi cực kì tốt.

- Cậu chủ đâu?

- Thưa ông chủ, cậu chủ ra ngoài rồi ạ.

- ...

- Dạ thưa. Là do đứa trẻ này ạ.

- Trẻ con??? Nhà này có trẻ con bao giờ vậy?

- Dạ thưa. Cậu chủ mang về ạ.

Một đứa trẻ đang khóc. Đôi mắt màu tím nhìn người đàn ông trước mặt mình. Đứa trẻ càng khóc to hơn. Người bảo mẫu cố gắng dỗ như thế nào đứa trẻ cũng không chịu nín. Người đàn ông cảm thấy rất khó chịu.

- Làm cho nó nín đi.

- Dạ thưa. Cả sáng nay nó đã khóc mãi như vậy rồi. Dỗ thế nào cũng không được ạ.

- Vậy thì... giết nó đi.

- Dạ??? – Người hầu hoảng hốt.

- Không nghe sao? Quân gia, làm đi.

- Thưa ông chủ. Chúng tôi không thể ạ.

- “Không thể”. Nuôi các người để các người nói hai từ đó sao? Dám cãi lệnh ư?

- Xin ông chủ tha tội. Không phải như vậy đâu ạ. Trước lúc đi, cậu chủ đã... Chúng tôi không thể nào tiếp cận được ạ.

- Không thể tiếp cận? Mang đứa trẻ lại đây.

Người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, gương mặt hung dữ nhìn đứa trẻ. Trong lòng người bảo mẫu, đứa trẻ vẫn cứ khóc thét lên, nước mắt giàn dụa. Tiếng thét chói tai khiến cho người đàn ông càng bức mình. Hắn nhìn đứa trẻ, một nụ cười nham hiểm. Những người hầu lo lắng nhìn đứa trẻ nhỏ, cuộc đời thật ngắn ngủi. Đôi mắt màu tím vẫn nhìn người đàn ông trước mặt mình.

Một đốm lửa xuất hiện trong tay người đàn ông. Nó bao trùm lấy đứa trẻ, tiếng thét càng chói tai hơn. Những hầu gái bên cạnh không dám nhìn thẳng vào sự thật. Một đứa trẻ còn chưa hiểu chuyện, đã phải lìa xa cõi đời này, thật xót xa. Trong đôi mắt người đàn ông ánh lên vẻ thỏa mãn. Nhưng giữa ngọn lửa đang cháy ấy, một đốm lửa màu tím bao bọc lấy cơ thể của đứa trẻ ngăn cản ngọn lửa màu vàng. Tiếng khóc của đứa trẻ càng khiến cho người đàn ông nổi điên. Ánh mắt hắn trở nên ghê sợ hơn bao giờ hết. Ngọn lửa trong tay hắn dù nhỏ, nhưng cũng khiến những đồ vật trong phòng khách nóng lên, những chiếc ly bắt đầu xuất hiện vết nứt.

“Tách”. “Tách”. Những chiếc ly thủy tinh vỡ ra thành từng mảnh. Đứa trẻ vẫn thét chói tai. Nhiệt độ trong căn phòng tăng cao. Giữa lúc ấy, một giọng nói cất lên khiến không khí trở nên dễ thở hơn.

- Làm cái gì vậy?

- ...

Cậu chủ nhỏ ôm đứa trẻ vào lòng. Vừa lúc này còn gào thét. Vậy mà bây giờ, đứa trẻ đã ngoan ngoãn trong vòng tay, mỉm cười. Đôi mắt màu tím nhìn thấy gương mặt quen thuộc. Đôi tay bé nhỏ chạm vào gương mặt của cậu chủ nhỏ. Một nụ cười thoáng qua.

Tất cả người hầu trong nhà sững sờ. Cậu chủ nhỏ đang cười. Thực sự cười. Nụ cười từ khi sinh ra tới bây giờ. Đã rất lâu rồi, họ còn tưởng cậu chủ nhỏ không biết cười nữa.

Người đàn ông liếc nhìn đứa trẻ và đứa con trai, không nói gì, bỏ đi. Đứa trẻ cười ngây ngô với cậu bé. Đôi tay mềm mại vuốt ve gương mặt xinh xắn, lấy khăn tay màu trắng lau lại gương mặt bị bỏng vì khóc quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mạng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 12 +13 + 14.

Mặt trời dần chìm vào mặt biển yên lặng. Trăng bắt đầu nhô lên cao. Nor và Shin vẫn chạy theo bóng dáng của Yo. Cả hai đều thấm mệt nhưng gương mặt không thể hiện ra. Bỗng dưng Yo dừng lại. Nó gầm gừ hai tiếng rồi lùi về sau. Nor và Shin đã lên tới đỉnh núi. Giữa đỉnh núi có một phiến đá rất lớn, đủ chỗ cho một người nằm và mặt đá khá bằng phẳng. Một người con gái đang nằm ngủ trông thật yên bình. Con rồng cùng con mèo đều đứng xung quanh phiến đá, nhìn chăm chăm vào Haru mà không hề để ý tới xung quanh. Shin bước chân tiến lại gần, Yo một lần nữa kéo cậu lại. Trên bầu trời đang quang đãng bỗng trở nên tối mịt. Không phải là mây che đi mặt trăng, mà là một đàn chim lớn đang bay lượn.

- Haru bị làm sao vậy?

- ...

- Cô ấy không hề thở.

- Không hề thở? Ý cậu là sao?

- Còn nữa, xung quanh cô ấy được bao bọc bởi một tầng băng mỏng. – Nor hơi suy tư. Hiện tượng này hình như cậu đã được đọc ở đâu đó, hay là thấy ở đâu đó. Nhưng hiện tại không nhớ ra.

Đàn chim sà xuống bên cạnh phiến đá lớn. Shin nhận ra con chim đầu đàn có mang một chiếc chuông ở cổ, đó là con chim của Haru. Những con chim nhanh chóng lại bay lên tạo thành một vòng tròn lớn. Gió bắt đầu nổi lên. Con mèo cũng như con rồng đều dần dần rời xa phiến đá. Xung quanh Haru xuất hiện những đốm lửa nhỏ màu tím xoay ngược lại với chiều đàn chim bay. Haru vẫn bất động không phản ứng.

“Tách”. Tiếng động rất nhỏ giữa đêm bên cạnh tiếng gió, tiếng chim vỗ cánh. Cả Nor và Shin đều nghe thấy tiếng động ấy. Đơn giản vì nó khác biệt. Một ngọn lửa màu tím bao bọc lấy cơ thể của Haru. Gương mặt của cô trở nên hồng hào, nhiệt độ tăng dần, hô hấp quay lại.

Đúng lúc những thú cưng trở nên nhẹ nhõm, căng thẳng biến mất. Đột nhiên không khí xung quanh trở nên lạnh lẽo. Con mèo hóa lớn ôm trọn lấy thân thể của Haru. Con rồng cũng nhanh chóng tới bên cạnh phiến đá. Cả hai đều trong tư thế phòng thủ. Một hình ảnh quen thuộc xuất hiện.

- Chúng ta lại gặp nhau.

Người đàn ông sạch sẽ xuất hiện với gương mặt thường trực một nụ cười nhàn nhạt. Lần này anh ta không tháo găng tay ra, cũng không có đàn chim ki

lạ xuất hiện. Con chim bay lượn trên đầu, đậu xuống trên phiến đá nhìn về phía người đàn ông sạch sẽ.

- Hãy trao trả cô ấy cho tôi.

Người đàn ông đứng đó với giọng nói nhẹ nhàng, gương mặt hiền hòa, nhưng bắt giác trong tim Shin và Nor thấy lạnh. Con mèo càng quấn chặt Haru trong lòng mình, ánh mắt nó muốn giết chết người đàn ông đang đứng kia. Con rồng gầm lên.

- Cô ấy vốn không thuộc về các người. Đừng cố gắng làm chuyện ngu ngốc nữa. Cô ấy là của tôi. Hãy giao cô ấy cho tôi.

Shin và Nor nín thở nhìn cảnh tượng trước mắt mình. Shin phân vân có nên ra mặt giúp đỡ hay không? Liếc sang bên cạnh thấy Nor trầm tư suy nghĩ điều gì đó. Cả hai đều nhờ băng của Nor nên mới không khiến người đàn ông kia phát hiện.

- Người nghĩ mình đang nói điều ngu ngốc gì vậy?

Một con mèo biết nói. Cả Nor và Shin đều không hện mà quay đầu nhìn nhau, không thể tin vào tai mình. Con mèo vẫn nằm im, bao bọc lấy Haru đang ngủ trong lòng mình. Đôi mắt màu xanh thâm trầm, khó đoán.

- Ngu ngốc? Dựa vào ba con vật như các người mà dám tranh cướp cô ấy với tôi ư. Đúng là không biết lựa sức mình. – Ánh mắt của người đàn ông lộ vẻ khinh thường.

- Cái gì vốn không thuộc về người, vĩnh viễn không bao giờ có thể là của người. Đừng đánh giá thấp bọn ta.

- Hừm. Đúng là lí luận của kẻ khờ.

Nhiệt độ xung quanh tiếp tục xuống thấp. Mặc dù được bao bọc bởi băng của Nor nhưng Shin vẫn cảm nhận rõ cái lạnh tới tận xương tủy. Người đàn ông sạch sẽ cùng đám thú cưng của Haru đang trao đổi ánh mắt với nhau.

- Lạ quá. – Nor thì thầm.

- Có chuyện gì?

- Cậu không thấy kì lạ lắm sao? Haru ấy?

- Lại chuyện gì nữa? – Shin có vẻ mất kiên nhẫn.

- Đó có phải là cô ấy không?

- ...

- Bởi vì tớ có cảm giác không phải người thật. Haru... trông bình yên quá.

Shin vẫn chăm chú theo dõi những diễn biến trên gương mặt của Haru, nhưng không tìm thấy bất cứ điều gì khác lạ. Tại sao Nor lại nói như thế?

Shin bắt đầu xâu chuỗi lại câu chuyện. Hai người đã đuổi theo con mèo, rồng và con chim từ lúc chiều. Haru được gói lại bên trong một túi vải. Lên tới đỉnh núi, họ vẫn theo dõi toàn bộ mọi thay đổi ở đây. Không thể có trường hợp Haru bị tráo đổi. Mà lí do để tráo đổi là gì quả thực Shin không hề đoán ra. Ngay cả việc xảy ra với Haru, cậu cũng cảm thấy mơ hồ. Nếu như đó không phải Haru, thì ngay từ đầu Haru đã không có ở đây rồi. Vậy cô ở đâu? Tại sao thú cưng của cô lại không ở bên cạnh chủ nhân của mình? Shin thật khó nghĩ.

Trong gió bỗng tỏa ra mùi thơm nhẹ nhẹ. Hương thơm của những bông hoa dại trong rừng len lỏi mọi nơi. Người đàn ông sạch sẽ bỗng dừng cảnh giác. Anh ta điều chỉnh lại chiếc nơ màu đen trên cổ mình. Bàn tay phải của người đàn ông xuất hiện một con dao bạc chạm tro vô cùng tinh xảo.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến gần lại thu hẹp khoảng cách giữa người đàn ông sạch sẽ và Haru. Một áp lực lớn bao trùm lấy Shin và Nor. Băng của Nor bắt đầu tan nhanh hơn. Trên những cành cây, băng cũng nhanh chóng tan biến. Không khí lạnh lẽo bỗng trở nên ngạt thở. Con dao trong tay người đàn ông lạ run run. Anh ta nuốt nước bọt chờ đợi. Nhưng không có gì xuất hiện.

Cảm giác có ai đó đang tồn tại, nhưng lại không tìm kiếm thấy. Vùng áp lực bao trùm quá rộng cũng không bắt nguồn tại bất cứ điểm nào cụ thể. Điều đó càng khiến cho người đàn ông hoang mang hơn.

“Gió bên em, từng giây từng phút. Nếu chia xa, là cách xa nghìn trùng. Bởi vì yêu mà nhẫn tâm đánh đổi. Chút yêu thương ấy, có khiến em trở lại. Gió mang mây đi xa, nhưng không thể mang hình bóng cũ quay lại...”

Văng vẳng trong không khí lời thì thầm vang vọng đâu đây. Có chút gì đó ớn lạnh và cô đơn trong tiếng hát ấy. Giữa lúc còn mãi mê trong cảm xúc của riêng mình, Shin đã không để ý tới cái chạm tay của Nor. Khi nhìn lại, gương mặt của Nor đã tối hẳn lại.

- Có chuyện...

Lời còn chưa ra hết, Shin đã bị Nor kéo đi với một lực rất mạnh. Nor băng qua những cái cây, thanh kiếm băng băng dọn dẹp mọi vật cản trên đường đi của nó. Lòng bàn tay của Nor đầy mồ hôi.

Shin nhanh chóng tăng tốc. Nhận thấy phản ứng từ bạn mình, Nor mới buông tay ra để cả hai cùng chạy. Shin tin tưởng Nor. Chắc chắn cậu đã nhận ra điều gì đó nên mới bỏ chạy.

Không khí vẫn bao trùm áp lực, Shin cảm thấy khó thở, oxy trong không khí như bị hút cạn hết. Cả hai người nhanh chóng dùng tốc độ tối đa của mình để thoát khỏi phạm vi xung quanh đỉnh núi.

Đến khi cảm thấy toàn thân mệt mỏi, chân cũng không di chuyển được nữa thì cả hai mới dừng lại.

- Có... chuyện gì... thế? – Shin chống tay vào cái cây gần đó, cố gắng nói chuyện với Nor.

“Bùm”. Một tiếng nổ lớn vang lên. Phía trên đỉnh núi, một ngọn lửa màu tím bao trùm. Mặt trăng nhuộm một màu đỏ.

- Mặt trăng máu.

- ...

Cả Shin và Nor đều nhìn lên bầu trời. Đó là đỉnh núi cao nhất trong số những đỉnh núi ở khu rừng này. Đỉnh núi gần với bầu trời nhất.

Sau tiếng nổ lớn mọi thứ lại chìm vào yên tĩnh. Dường như mọi việc xảy ra chỉ như tự nhiên vốn có.

Lúc này, Nor đặt bàn tay lên vai Shin.

- Cô ấy không có ở đó. Ngay từ đầu, Haru đã không xuất hiện rồi. Cả mấy con thú cưng cũng thế?

- Vậy là sao? – Shin ngạc nhiên.

- Đừng ngạc nhiên như vậy. Ngay từ lúc bắt đầu tớ đã chăm chú quan sát mọi hành động đang xảy ra. Đúng là một vở kịch hoàn hảo, từ nhân vật đến nội dung. Tớ suýt nữa là bị lừa rồi.

- Cậu nói cái gì vậy? Càng nói càng khó hiểu.

- Được rồi. Cậu có biết cách tạo bản sao của chính mình không? Phép thuật cấp cao mà chúng ta sẽ được học trong thời gian tới. Vì hứng thú với nó nên tớ mới đăng kí tham gia trường này mà.

- Biết. Thế có nghĩ là, những gì chúng ta thấy chỉ là bản sao của Haru và mấy con thú thôi. Còn người thật thì không có ở đó.

- Bingo. Cậu đã ngộ ra được chân lý rồi đấy. Nếu không thì... làm sao lý giải được, Haru và mấy con thú đang nhìn chúng ta ở kia.

Theo hướng chỉ tay của Nor, Shin mới thấy Haru cùng mấy con thú đang cùng nhau thưởng thức bữa tối. Cô ấy vẫn bình an. Tự dung trong lòng Shin dâng lên một chút oán hận. Cậu đã lo lắng cho cái bản sao của Haru, ngu ngốc bám theo mất bao nhiêu sức lực và thời gian. Đến cuối cùng đều thành công cốc. Nếu như Nor không nhanh chân, có lẽ bây giờ cũng không thể đứng ở đây bực tức được nữa rồi. Shin ngồi bệt trên đất, ngẩng đầu ngắm bầu trời đêm. Mặt trăng tròn vành vạnh trên cao, những ngôi sao cũng dần dần hiện rõ.

Nor cũng ngồi xuống bên cạnh Shin, im lặng ngắm nhìn bầu trời đêm. Từ lúc thấy Shin quan tâm tới Haru ngay hôm đầu tiên cô học ở lớp, rồi hai người đã cùng nhau đấu một trận. Lần đầu tiên, Nor thấy Shin thua mà lại cười vui vẻ như thế. Lần đầu tiên Nor thấy Shin ôm một người con gái – một cái ôm chủ động, không tính toán, cái ôm xuất phát từ trái tim. Lần đầu tiên, Shin lo lắng cho một người, quan tâm một người đến như vậy. Nor có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi, nhưng đành kiềm chế lại. Bởi cậu biết mình sẽ không nhận được câu trả lời thật lòng. Vậy thì cứ để cho những câu hỏi ấy trôi vào quên lãng. Cuộc sống, như thế này cũng đã hạnh phúc rồi. Giây phút này với Nor sẽ là cả đời không quên.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mạng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 15: Chiếc Vòng Định Mệnh.

Đã là ngày thi thứ hai. Không khí trong trường có phần căng thẳng hơn. Kết quả đều có ngay sau khi kết thúc bài thi. Có không ít thất vọng, cũng có không ít thỏa mãn. Haru ngồi trên hàng ghế dài chăm chú nhìn về phía sân đấu. Nhưng mà trong mắt chẳng hề để tâm, cô chỉ cảm thấy buồn ngủ.

Trên sân vất vả lắm học sinh nam mới giành được phần thắng. Mồ hôi nhễ nhại. Lần kiểm tra này, người tham gia đánh giá sẽ do học sinh bốc thăm lựa chọn. Chính vì vậy cơ hội nằm trong tay mỗi học sinh, có đạt được kết quả tốt hay không đều do mình quyết định. Nhìn cái tên trong tay mình, Haru thờ dãi không biết nên cảm ơn hay là oán hận nữa. Chỉ mình Haru là bắt được kết quả mà xác suất bốc được cực kì nhỏ. Giữa bao nhiêu người Haru lại chọn đấu với người mà ai cũng muốn tránh – giáo viên hướng dẫn thực hành của chính mình, người nổi tiếng ra tay tuyệt tình nhất - chưa ai đấu với người ấy mà có thể đạt kết quả tốt.

Cảm thấy nhàm chán, Haru quyết định rời khỏi vị trí. Căng tin buổi chiều cũng lác đác một số học sinh đang cùng nhau nói chuyện. Haru lấy một ly kem và ngồi vào chiếc bàn gỗ. Cô muốn ngắm nhìn chiếc bàn đá mình thường hay ăn cơm. Vị lạnh ngọt của kem tan chảy trong miệng. Tiếng giày cao gót gõ từng tiếng xuống nền đá khiến cho Haru cảm thấy không thoải mái. Có chút gì đó thù địch trong cảm nhận.

Khi Haru định thần lại, cảm giác rõ ràng có gì đó đang hướng về phía mình, cô đưa tay lên đỡ. Vòng đá trên tay Haru chạm vào đòn đánh đó vỡ đôi.

Lần đầu tiên, đôi mắt màu tím tối sầm lại. Haru nhìn về người vừa thi triển phép thuật. Cô gái đó một chút ấn tượng cũng không có.

- Hình như cô luôn thích tranh giành chỗ ngồi cùng tôi. Hôm nay tôi đây chấm bàn này, mau rút sang chỗ khác đi. – Liếc nhìn vòng đá bị vỡ, cô ta cười khinh ra vẻ coi thường. - Chắc là do đại gia nào đó tặng cho chứ gì, tiếc là hàng đều. Chỉ chút phép thuật còn con cũng hỏng. Đồ vứt đi.

- ...

Haru chậm chậm cúi xuống nhặt hai mảnh vỡ đặt lên tay. Chiếc vòng tay này là anh mang cho cô. Chiếc vòng tay gắn liền với sinh mạng anh. Chiếc vòng tay mà anh đeo ở tay trái cho cô. Vì anh biết cô không thuận tay trái, cô sẽ bảo vệ được vòng tay ấy khỏi sự va chạm thường ngày. Vậy mà hôm nay nó đã vỡ ngay trước mặt cô. Là cô đã đưa tay trái lên đỡ? Là cô đã chặt đứt đường sinh mạng của anh. Haru rơi vào trạng thái hoàn toàn trống rỗng. Cô không nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa. Chiếc giày cao gót màu đỏ chói mắt xuất hiện ngay trước mắt cô, Haru ngẩng đầu nhìn lên. Cô gái đó môi mấp máy điều gì đó, Haru không nghe thấy. Đôi mắt của cô ta đầy ý cười.

- Tại sao cô lại cười? – Haru ngây ngốc hỏi.

- ... Con điên này, này giờ không nghe thấy nói gì à?

- Tại sao cô lại dùng phép thuật? – Haru vẫn trong trạng thái vô thức.

- Học sinh cấp K mà vênh váo sao? Hôm nay tôi đã lên cấp A, cô sẽ phải đối đầu với thầy giáo hắc ám, coi như cô chỉ có thể hạ bậc mà thôi. Nghe nói cấp K hạ xuống hẳn hai bậc cơ. Nên đừng có mà vênh váo nữa... Chiếc vòng tay rẻ tiền đó hợp với cô, tiếc của thì để tôi nhân người nhà mua đèn cho một cái. Loại trang sức vứt đi này làm ảnh hưởng danh dự của trường quá, may mà cô còn chưa ra khỏi trường.

- Đúng đúng. Em thấy cô ta đạt được cấp K, chắc là có người bao cô ta mà thôi. – Cô hầu gái bên cạnh nín nọt.

- Nhìn thì cũng có chút nhan sắc...

Cô gái kiêu ngạo xoay người ngồi xuống bàn, vẫn thấy Haru ngây ngốc ngồi ở đó. Cô ta lấy mũi giày chạm nhẹ vào người Haru. Bàn tay Haru không cần thận lại lần nữa làm rơi nửa vòng đá nữa. Lần này, nửa vòng đá vỡ thành nhiều mảnh. Màu xanh nhè nhẹ ánh lên rồi tắt lịm. Haru cuống cuống nhặt vội lên tay mình, đặt lên đó một nụ hôn, nhưng những mảnh vỡ không còn sáng nữa. Cô cứ hôn rồi lại hôn, thậm chí có mảnh đá cứa một vết nhỏ trên môi chảy máu, Haru cũng không quan tâm. Hành động của Haru khiến cho cô gái có phần bực mình, Haru không hề quan tâm tới những lời đã kích của cô ta, cũng chẳng thấy thái độ tức giận.

Tứ gia cũng muốn ăn nhẹ, nên bước vào căng tin. Bất gặp cảnh tượng một cô gái đang quỳ trên mặt đất, mái tóc dài màu đen che khuất gương mặt. Trên bàn, một cô gái đang hướng ánh nhìn về phía cô gái kia với ánh nhìn đầy mỉa mai, châm chọc. Trông giống như nữ hoàng và kẻ hầu vạ. Định cất bước đi, Pad thấy cả Shin và Nor đều dừng lại thì khó hiểu. Cả hai người đều nhận ra, cô gái đang quỳ đó là Haru.

- Trông cô ta kìa. Chỉ là chiếc vòng đá mà làm như thần thánh vậy.

- Đúng vậy cô chủ. Thật là thấp kém mà.

Trong không khí bỗng dưng cảm nhận được một luồng áp lực cực kỳ lớn. Tường bắt đầu xuất hiện những vết nứt. Áp lực này khiến Nor và Shin đều nhận thấy quen thuộc. Tiếng đồ đạc bị nứt, tiếng đồ vỡ vang lên, tiếng hét của những cô gái không biết xảy ra chuyện gì. Cô gái mang giày đỏ cũng tỏ vẻ hoang mang. Nhưng không phải vì những gì xung quanh cô ta, cô ta không có thời gian để quan tâm. Bởi ánh mắt của Haru khiến toàn thân cô ta không thể dịch chuyển.

- Tiều... – Tiếng gọi của cô hầu cũng không thể thoát ra.

Cô gái bám chặt vào chiếc ghế. Haru từ từ đứng lên. Tứ gia cũng cảm thấy bản thân ớn lạnh. Mùi vị của cái chết hiện lên rõ ràng. Áp lực này còn lớn hơn lúc ở trong rừng mà Nor và Shin cảm nhận được. Dù quen thuộc, nhưng nó tàn nhẫn hơn nhiều, chẳng ai có thể nhắc chân rời khỏi, tất cả chỉ có thể đứng yên trông cảnh tượng xảy ra trước mắt mình.

- HARU!!!

Từ phía sau tứ gia một chàng trai lao về phía Haru, Shin nhận ra người đó là ai. Rai gần như chạm đến Haru, nhưng một áp lực lớn đẩy cậu văng ra xa. Mặc dù dùng bảo vệ lên bản thân mình, Rai vẫn bị thương ở đầu do va chạm với bức tường, máu chảy từ vết thương mà Rai vẫn không cảm thấy đau.

Haru quay đầu lại, khoảnh khắc đó khiến cho cả tứ gia lẫn Rai bàng hoàng. Đôi mắt màu tím quen thuộc đổi màu đỏ máu, ánh nhìn khiến mọi cảm giác bị đông cứng. Pad còn bị đổ mồ hôi. Quá đáng sợ. Mặc dù đã nhìn thấy vô số cái đáng sợ trên thế gian này, nhưng đối diện với đôi mắt của Haru, Pad nhận thấy những thứ đó còn chưa là gì. Nó sâu, chỉ cần nhìn vào là sợ bị cuốn lấy không tìm thấy lối thoát. Nó vô cùng đáng sợ, chỉ nhìn thôi cũng khiến bản thân thấy ngọt ngọt.

“Á”. Cô gái ngã lăn ra sàn nhà. Cô hầu gái đã quá sợ hãi, nép trong góc bàn đưa đôi mắt nhìn tiểu thư của mình. Đằng sau lưng Haru xuất hiện một vòng tròn phép thuật. Một vòng tròn phép thuật chưa hoàn hảo? Tất cả mọi người trông thấy nó đều nghĩ như vậy. Chỉ có một người là sắc mặt trở nên khó coi.

Vòng tròn phép thuật của Haru khá đặc biệt. Mỗi người đều có một màu sắc riêng cho vòng tròn phép thuật của mình, tất nhiên màu sắc bị hạn chế nên không ít người có màu giống nhau. Màu tím của Haru là màu hiếm trong số những màu tạo phép thuật. Màu trắng hay xanh là phổ biến nhất. Bên trong vòng tròn luôn là một vòng tròn nhỏ, nếu như để ý kỹ sẽ phát hiện ra tính chất phép thuật của mỗi người. Bên trong vòng tròn phép thuật của Haru là một mặt trăng cùng màu. Mọi người đều nghĩ nó chưa hoàn thiện.

Haru đưa tay về phía cô gái. Cô gái trên mặt đất lơ lửng dần dần. Cô ta quá hoảng sợ để nhận thấy tình cảnh của mình lúc bấy giờ. Kể từ lúc nhìn thấy ánh mắt của Haru, sự kiêu ngạo của cô ta hoàn toàn biến mất. Thứ duy nhất cảm nhận được lúc bấy giờ, đó là dự báo của cái chết. Không ai có thể cứu cô ta, bản thân cô ta cũng không thể cứu chính mình. Chân tay hoàn toàn bủn rủn, cảm giác cũng không còn chân thực nữa. Sự sợ hãi quá lớn khiến cho cô gái mang giày đỏ dần chìm vào trạng thái vô thức. Cô ta đã ngất đi. Điều đó Haru cũng không nhận ra. Bàn tay từ từ đưa lên cao rồi nắm lại. Cô gái mang giày đỏ cũng dần dần đưa lên cao. Haru phất tay sang trái, hình ảnh của cô gái đó vụt qua mắt mọi người, khiến cho tất cả còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra. Tốc độ quá nhanh, nếu như va vào bức tường kiên cố của căng tin, không đảm bảo cô gái đó sẽ sống sót. Một làn gió vụt qua, cô gái mang giày đỏ bình an nằm dưới đất. Con rồng quay lại nhìn chủ nhân của mình, ánh mắt có phần phức tạp. Haru di chuyển, từng bước chân tiến dần về phía con rồng. Một bóng lớn màu xanh chồm qua đầu tứ gia, cuộn tròn lấy Haru, vòng tròn phép thuật biến mất. Áp lực xung quanh mọi người cũng biến mất. Hai tay Shin đây mồ hôi, anh đã quá căng thẳng.

Rai tựa đầu vào bức tường một cách khó khăn. Cô gái mang giày đỏ nằm cạnh con rồng cách cậu không xa. Rai thở phào nhẹ nhõm. Đôi mắt hướng về phía con mèo. Haru đang nằm trong lòng con mèo, gương mặt hoàn toàn bình yên. Rai bước từng bước khó nhọc lại gần. Bàn tay muốn chạm đến Haru dừng lại. Rồi sau đó, Rai dùng phép thuật của mình, nâng Haru nằm trên lưng con mèo. Đôi mắt màu xanh nhìn anh đầy cảm ơn. Con mèo cùng con rồng mang theo Haru rời khỏi. Căng tin tràn ngập hỗn loạn.

- Này, rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? – Pad quay sang nhóm bạn của mình còn đang bàng hoàng hỏi.

- Chịu. – Kai nhìn đồng lộn xộn trong căng tin hết muốn ăn, quay lưng bỏ đi.

Nor và Shin mỗi người theo đuổi suy nghĩ của riêng mình. Nhìn vào lòng bàn tay mình, những giọt mồ hôi đọng lại, Shin cảm giác thật thất vọng. Rai đi qua cậu. Vết máu còn trên trán Rai khiến cho trong lòng Shin cảm giác hơi bức bối. Tại sao lúc đó, người lao ra là Rai mà không phải cậu? Mặc dù có bị thương, chắc chắn tâm trạng của Shin cũng sẽ tốt hơn nhiều.

Trong mê man cô mấp máy môi, gọi tên một người. Những ký ức đan xen nhau, mờ nhạt lại có lúc rõ ràng quá. Chân thực lại cảm giác rất xa lạ. Bàn tay Haru nắm chặt, móng tay đâm vào da thịt chảy máu. Con mèo quanh quẩn bên chiếc giường đầy lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mang Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 16: Tại Sao, Chị Giết Anh Ấy?

Trên sân đấu thời gian đã gần hết mà vẫn chưa thấy Haru xuất hiện. Hôm nay có rất nhiều học sinh tới vì tò mò xem trận đấu cấp cao như thế nào? Tò mò thầy giáo sẽ khiến Haru hạ cấp ra sao? Nhưng thời gian đã gần hết mà vẫn chưa thấy học sinh tham dự. Thầy giáo khá thoải mái thưởng thức một ly trà sớm, nhưng giáo viên khác thì có vẻ hơi mất kiên nhẫn. Khi đồng hồ báo còn đúng năm phút, các giáo viên đã chuẩn bị ra về thì trên môi thầy giáo nở nụ cười thích thú.

- Cuối cùng em cũng tới.

- Vâng.

- Chúng ta bắt đầu thôi, các giáo viên chờ em lâu lắm rồi đấy.

- Em xin lỗi ạ.

Người đàn ông có thể nhìn thấy sự mệt mỏi trong đôi mắt Haru. Da tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi, chắc chắn tình trạng sức khỏe của Haru không hề tốt.

- Thầy Gavin, kiểm tra cái gì đây?

- Thể lực đi.

- Thẻ lực? Ý thầy là sao trong một bài thi phép thuật, thầy lại chọn thẻ lực.
- Tôi mới là người trực tiếp kiểm tra, chấm điểm là của mọi người. Kiểm tra cái gì, đó là quyền của tôi.
- ...

Có thể nhận thấy sự khó chịu từ một số giáo viên trong ban giám khảo.

- Em đi thay đồ đi, chúng ta đấu một trận.
- Vâng.

Dưới sân đấu, hai người trong trang phục màu trắng đang chào nhau. Khán giả đều hồi hộp theo dõi.

- Quy tắc rất đơn giản. Em có ba phút để làm cho ly trà trên tay tôi bị đổ. Em có thể sử dụng bất thêm bất cứ một dụng cụ hỗ trợ nào, miễn không được sử dụng phép thuật. Làm được không?
- Được ạ.

Haru đi về phía đặt dụng cụ, lấy cho mình một thanh kiếm. Sắc mặt của giáo viên chấm thi và học sinh đều ngỡ ngàng. Gavin nở nụ cười hài lòng. Chuông reo, bài kiểm tra bắt đầu.

Gavin không hổ danh là thầy giáo khó tính nhất trường, tuyệt tình nhất trường. Haru ngay cả cơ hội đến gần còn không có. Tốc độ di chuyển của Gavin rất nhanh, chớp mắt đã không thấy đâu nữa rồi. Qua một phút, Haru nhể nhại mồ hôi, còn Gavin thì vẫn thảnh thơi thưởng thức trà. Giáo viên chấm điểm cảm thấy khá hài lòng, học sinh trên khán đài thì vui vẻ, đoán chừng Haru nhất định bị hạ cấp. Dù cho Haru có cố gắng đến đâu, vẫn không thể bắt kịp tốc độ của Gavin.

- Em còn một phút.

Shin lo lắng nhìn sự vất vả của Haru, bài thi lần này với Haru có khi không đạt được kết quả tốt. Gavin liên tục di chuyển, tốc độ cũng rất nhanh, để kịp thích ứng thì mấy phút không thể làm được. Các giáo viên coi như biết được kết quả thi, không còn quan tâm tới những gì xảy ra trên sân đấu. Một số giáo viên đã đóng tài liệu của ngày hôm nay, chỉ chờ chuông reo còn ra về.

Haru đứng yên lặng, lưỡi kiếm chạm nhẹ lên sân đấu, môi nở một nụ cười. Mặc dù di chuyển với tốc độ nhanh, nhưng khoảnh khắc ấy đã kịp thu vào mắt Gavin, anh thấy hơi chột dạ. Ba mươi giây cuối cùng, Haru di chuyển với tốc độ còn chậm hơn đi dạo. Khi những học sinh trên khán đài nhìn thấy Haru giờ lưỡi kiếm lên, tất cả đều sửng sốt. Đầu mũi kiếm đang đặt nơi cổ của Gavin. Tiếng chuông báo hiệu kết thúc vang lên. Nhưng không gian trong phòng đều chìm vào im lặng.

- Kết thúc bài thi, Haru không hoàn thành mục tiêu...
- Ai nói không hoàn thành. – Gavin vui vẻ nói.
- Rõ ràng không hoàn thành, em ấy không đánh đổ được ly trà trên tay thầy. Chạm được mũi kiếm vào thầy không được tính là thành công.
- Có vẻ như thầy không thấy được chuyện gì đang xảy ra rồi.

Tất cả học sinh xung quanh đều nhìn thấy. Khi Haru quay mặt về phía các thầy cô giáo khác, khoảng trống giữa Haru và Gavin, ly trà của Gavin đang nằm trên mặt đất. Trên tay Gavin chỉ còn lại quai của tách trà đã bị cắt đứt một đường hoàn hảo.

- Từ khi nào mà... – Vị giáo viên bắt đầu lắp bắp không tin nổi sự thật.

Haru cúi đầu chào Gavin cùng các thầy cô giáo khác, trả kiếm lại vị trí cũ rồi ra về. Trong phòng thi đấu lúc này mới bắt đầu lao xao.

- Cậu có thấy không? Cô ta ở đó tự lúc nào vậy?
- Giống như thầy Gavin chủ động đứng trước mặt cô ta ấy.
- Cái ly trà đó ở trên mặt đất tự lúc nào? Tôi không có thấy được.
- Cô ta nhanh như vậy ư? Sao có thể.

Shin chăm chú nhìn sân đấu. Ngay từ lúc bắt đầu đã dùng phép thuật để xem xét chuyển động của Haru, nhưng lúc cô vung kiếm, anh không thể thấy bất cứ một hành động thừa nào. Vậy thì Haru chém cái ly trà từ bao giờ? Shin đắm mình trong suy nghĩ, thực ra cậu hiểu quá ít về Haru. Bắt đầu từ chuyện xảy ra ở căng tin, cho tới ngày hôm nay, giữa hai người tồn tại một khoảng cách về trình độ rất lớn. Dù không có phép thuật, Haru cũng có thể đánh bại Shin bất cứ lúc nào.

Nằm trong căn phòng tối, Haru ngắm nhìn trần nhà. Ở đây cũng có một bức tranh, nhưng màu sắc âm u hơn bức tranh ở phòng khách. Cánh tay trái khẽ

đưa lên cao, Haru nhìn chăm chăm vào cổ tay. Chiếc vòng đá đã không còn ở đó nữa rồi. Một đốm lửa màu tím xuất hiện ở tay phải, hóa thành hình một lưỡi kiếm, Haru vung tay, lưỡi kiếm chạm vào cánh tay phải, rồi tan biến.

Haru ngậy ngốc nhìn. Phải rồi, cô không thể tự làm tổn thương chính mình. Dù có có dùng vật gì, phép thuật nào, Haru cũng không thể tự làm mình bị thương. Lúc này Haru cảm thấy hận. Cô hận bản thân mình, hận người đặt lên người cô lời nguyên kỉ lạ ấy.

“Dù cho cuộc sống có điều gì xảy đến với em. Dù cho nó có tàn khốc đến như thế nào. Dù cho điều gì đó khiến trái tim em bị tổn thương. Em tuyệt đối không bao giờ được làm tổn thương chính mình. Vĩnh viễn không bao giờ được làm tổn thương chính mình”.

Một hạt ngọc nữa lại rơi xuống nền nhà lạnh lẽo. Âm thanh va chạm vang lên trong đêm tĩnh mịch. Như một giọt nước rơi vào mặt biển đang yên tĩnh. Nó khuấy động một miền kí ức xa xôi.

Sáng thức dậy, Haru nhận được một bảng thông báo mới. Bởi vì hoàn thành bài thi đạt kết quả tốt, Haru vẫn giữ nguyên vị trí của mình, còn được nhận thêm một số đặc quyền nữa. Sau khi chuẩn bị đồ, ăn sáng bằng ít bánh mỳ sữa, Haru quyết định ra ngoài. Người gác cổng nhìn thấy trang phục, huy hiệu và thẻ học sinh của Haru mới chấp nhận mở cổng. Bầu trời không có lấy một chút gió. Haru đội chiếc mũ màu xanh nước biển lên đầu, hướng bên xe bus mà đi tới.

Khi ánh nắng cuối ngày sắp tắt, Haru mới quay lại trường. Gương mặt không chút biểu cảm. Đứng trước căn nhà của mình, bước chân ngập ngừng cuối cùng mới bước vào. Trong phòng khách, âm thanh từ chiếc ti vi phát ra quá to so với quy định. Tiếng nói chuyện, tiếng cười đùa, tiếng nhạc phát ra từ máy, một hợp âm khiến cho Haru cảm thấy khó chịu.

- Chào bạn cùng nhà.

- Chào cậu.

Haru liếc mắt nhìn những người đang ngồi trên sofa rồi đi thẳng lên tầng. Lúc ngang qua nhà bếp, Haru khẽ cúi đầu chào. Sau đợt thi lần này, có một số học sinh được chuyển lên cấp, cũng có học sinh bị lùi cấp. Haru không được lên cấp, nhưng được thêm đặc quyền. Có một số học sinh được chuyển lên cấp K. Trong đó có tứ gia và một học sinh nữ khác. Trong thông báo buổi sáng, Haru đã nhìn thấy danh sách bạn ở cùng. Trước khi đóng cửa lại, Haru nhìn thấy dáng người nhỏ ở cuối hàng lang.

Sau khi tắm rửa xong, Haru thay bộ đồng phục chuẩn bị đến lớp. Bước xuống cầu thang, Shin đang đứng ở phòng khách nhìn cô cười.

- Cuối cùng cũng được đi học cùng cậu.

- Ừ.

Dưới con đường được chiếu sáng bởi ánh đèn, hai người đi trong im lặng. Con mèo vẫn bám theo Haru không rời. Bỗng nhiên bước chân của Haru dừng lại, cô quay đầu về phía sau.

- Tôi không thích người khác đi sau lưng mình.

- Xin lỗi.

Cô gái bước gần hơn đến bên cạnh Haru và Shin. Một cô gái có dáng người nhỏ, mái tóc màu nâu ôm tròn gương mặt bầu bĩnh. Đôi mắt màu xanh như ngọc, sáng lấp lánh. Làn da mịn màng, mùi hương tỏa ra từ người cô gái khá dễ chịu.

- Tớ là Kelly, rất vui được gặp cậu. Từ nay chúng ta là bạn cùng lớp, giúp đỡ nhau nhé.

Kelly đưa bàn tay nhỏ nhắn ra phía trước, môi và mắt đều cười. Haru hừ nhẹ một tiếng rồi quay đầu bước đi.

- Tất nhiên rồi. Cùng giúp đỡ nhau nhé. – Shin nắm lấy bàn tay của Kelly, cười cười với cô.

Nụ cười trên môi Kelly vụt tắt. Đôi mắt màu xanh nhìn chăm chăm vào bàn tay đang nắm lấy tay mình, rồi nhìn vào bóng lưng đang ngày càng xa.

- Buông tay ra.

Một giọng nói gần như ra lệnh khiến cho Shin cảm thấy ngỡ ngàng. Trái với vẻ mềm yếu, đáng yêu lúc nãy, Kelly lúc này trông thật đáng sợ và khó gần. Bước chân của cô nhanh chóng đuổi theo Haru, bỏ mặc Shin đứng đó không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lớp học có thêm nhiều học sinh, thầy giáo trở nên vui vẻ hơn suốt ngày đối mặt với cái vẻ bất cần và chán nản của Haru, giảng rất nhiệt tình. Haru nằm dài trên bàn, mắt lim dim. Con mèo cuộn tròn dưới chân cô, đôi tai vểnh lên lắng nghe động tĩnh. Thời gian cứ chậm chậm trôi.

- Haru, chị ăn táo không?

- Haru, chị uống nước lê không?

- Haru, em có chỗ này không hiểu lắm.

- Haru, em ngủ cùng chị được không?

- Haru, ngày mai cùng em đi chơi nhé?

Cánh cửa phòng của Haru không biết bị gõ bao nhiêu lần, không biết Kelly nhấn nài mời Haru bao nhiêu lần. Đáp lại chỉ là sự im lặng. Vậy mà Kelly vẫn tươi tràn sức sống, vẫn chăm chỉ thu hút sự chú ý của Haru. Con mèo ban đầu còn không quan tâm tới Kelly, dần dần trở nên chú ý hơn bao giờ hết.

Nó vẫn im lặng bám theo Haru mỗi ngày, ở bên cạnh Haru mỗi khi cô nghỉ ngơi. Trong đôi mắt màu xanh, hình ảnh cô gái bên cạnh Haru khiến nó có cảm giác không an toàn.

Một buổi sáng, Haru muốn ra ngoài vườn hóng mát đã thấy Kelly đứng đợi ở trước cửa phòng mình, trưng ra bộ mặt đáng yêu nhất. Không để ý tới Kelly, Haru bước xuống nhà bếp, pha cho mình một ly cà phê rồi ra vườn. Không khí buổi sáng rất dễ chịu, mùi thơm của những hạt sương mai còn đọng lại trên cỏ. Gió buổi sáng cũng trở nên dễ chịu hơn. Chiếc ghế bên cạnh được kéo ra, có người ngồi xuống. Mùi hương khiến cho Haru không nhìn cũng đoán được là ai.

Kelly nhìn chăm chú hình ảnh của cô gái trước mắt mình. Mái tóc dài màu đen, làn da trắng không tỳ vết, đang thư thái hưởng thụ cuộc sống. Mỗi khi mỉm cười.

- Tại sao, chị giết anh ấy?

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mạng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 17: Trái Tim Có Đau Không?

Haru đưa đôi mắt trong veo nhìn Kelly không thể hiện cảm xúc gì. Dường như câu hỏi của Kelly không dành cho cô. Kelly lao qua chiếc bàn ngăn cách giữa hai người bóp chặt cổ Haru. Đáy mắt đầy thù hận và căm ghét. Đôi mắt màu tím đầy ý cười, đôi môi nhỏ khẽ cất tiếng nói.

- Đứa trẻ bị nguyên rủa, em hận tôi sao?

Một thoáng dao động trong đôi mắt.

- Tại sao chị giết anh ấy?

- ...

- Nếu không trả lời, tôi sẽ giết chị. Mau nói đi, tại sao?

- Nếu như em có thể giết chị, thì em đã không cố gắng hỏi lý do tại sao.

Haru bắt đầu cảm thấy khó thở khi lực trên tay Kelly không hề giảm đi. Kelly cúi đầu. Một giọt nước mắt nóng hổi rơi trên mặt Haru.

- Chị luôn như vậy sao? Luôn coi thường người khác? Luôn coi người khác kém cỏi hơn mình? Nhưng chị nên nhớ rằng, tôi bây giờ và tôi của ngày xưa hoàn toàn khác nhau. Có thể ngày xưa tôi không giết được chị, nhưng bây giờ tôi tin mình có thể làm được. Nếu như chị vẫn một mực không trả lời câu hỏi của tôi. Tôi sẽ giết chị!

- Kelly, em mãi mãi chỉ là một đứa trẻ mà thôi. Bàn tay em chưa đủ nhẫn tâm để vấy máu.

Haru gỡ từng ngón tay trên cổ mình ra. Cảm giác dễ thở hơn một chút.

Kelly quỳ trên mặt đất. Những giọt nước mắt cứ mãi rơi.

- Tại sao chị lại để anh ấy chết? Tại sao chị có thể nhẫn tâm như vậy? Tại sao? Tại sao cơ chứ? Chị có biết anh ấy quan trọng với tôi như thế nào không? Anh ấy chết rồi, tôi sống còn ý nghĩa gì nữa. Chị không phải là người. Chị không có trái tim. Đồ ác quỷ! Tôi hận chị.

- Hận ư? Đúng rồi, nên hận.

Haru đưa mắt nhìn xa xăm. Đôi mắt màu tím sao mà buồn đến thế. Gió cũng ngừng thổi, hoa cũng ngừng tỏa hương.

- Tại sao chị có thể tiếp tục sống như thế này? Tại sao ngay cả một giọt nước mắt cho anh ấy, chị cũng không có? Tôi thật sự, thật sự muốn giết chị. Nhưng... chị là người anh ấy yêu nhiều nhất. Là người cả đời này anh ấy muốn bảo vệ.

- “Cả đời muốn bảo vệ”. Tại sao lại không đau lòng cơ chứ?

Kelly nhìn Haru như không tin vào mắt mình. Người luôn lạnh lùng, luôn coi thường người khác, luôn chẳng thêm bận tâm bất cứ chuyện gì. Haru trước mặt Kelly, mỏng manh và đầy đau thương. Kelly tự biết bản thân mình về tất cả mọi mặt đều thua xa Haru. Giết được Haru đó là điều không tưởng. Nhưng cứ nghĩ tới cái chết của anh, thì nỗi căm hận lại được dâng lên đỉnh điểm.

- Ai nói với em anh ấy chết?

- Tôi nhận được một bức thư.

- Nên em tới đây tìm chị?... Anh ấy chết như thế nào?

- Không phải chị giết anh ấy sao? Còn hỏi tôi chết như thế nào?

- ... Thư đâu?

Kelly đưa cho Haru một bức thư màu đen, trên thư còn mùi trầm hương khá mới. Nhìn những dòng chữ trong bức thư, Haru nhếch môi cười. Một ngọn lửa màu tím thiêu rụi bức thư trước khi Kelly kịp chạm vào.

- Chị định làm gì vậy? Đây, tôi đang nói chuyện với chị mà.

- Đêm nay, tới phòng chị. Chị đợi em.

Haru bước vào nhà. Shin đứng ở cửa mỉm cười với cô. Bên ngoài âm u sắp mưa. Không khí mang theo hơi ẩm. Sét đánh ngang trời. Gió gào thét. Bầu trời trong xanh trong thoáng chốc tối sầm.

Có những thứ vốn dĩ đánh mất, dù cố gắng như thế nào cũng không thể lấy lại. Hận thù đâu có giải quyết được việc gì? Cuộc sống hiện tại với Haru là đủ. Cô không có ước mơ hay bất cứ dự định nào. Và cũng không muốn ai phá hủy cuộc sống đang có. Nắm chặt những mảnh vỡ còn sót lại trong tay, Haru cảm thấy lòng bình lặng. Trong bóng tối, đôi mắt màu tím nhìn chăm chú vào cánh cửa. Con mèo nằm ở dưới chân im lặng.

- Nữ hoàng, em đừng có khóc nữa được không? Chúng ta sẽ mua một con gấu khác nhé. Đừng khóc nữa. Em mà cứ khóc như thế, chúng ta bán sao hết chỗ ngọc này bây giờ?

- ...

- Anh sai người đi tìm nó về cho em, đừng khóc nữa.

- ... Không phải.

- Há?

- Không phải... vì con gấu.

- Thế vì sao mà em khóc?

- Em cất hành hăng quá nên bị chảy nước mắt, không kìm lại được.

-

"Trên đời này, có ba loại người. Người làm tổn thương em. Người khiến trái tim em ấm áp. Và người dung. Chỉ cần tốt với người khiến trái tim em ấm áp. Còn lại thì không cần quan tâm. Anh là người khiến trái tim em ấm áp đúng không?"

"Chỉ cần em hạnh phúc, vui vẻ, tất cả những thứ em cần, em muốn, anh sẽ làm cho em. Chỉ cần em cười với anh, có lấy cái mạng của mình... anh cũng sẽ không đồng ý. Em tưởng anh sẽ chết vì em chắc? Mơ đi cưng."

"Em có muốn ra biển không? Chúng ta sẽ cùng ngắm mặt trời lặn, cùng ăn hải sản tươi. Cùng nhau dạo mát trên bãi biển, cùng ngắm bầu trời đầy sao. Lãng mạn nhỉ? Cơ mà anh biết em thích ăn hơn là làm mấy cái việc vô bổ ấy."

"Anh đi xa một thời gian, sẽ sớm gặp lại em. Nhớ giữ gìn sức khỏe."

"Anh vừa mua được một chai rượu cực ngon. Tối nay chúng ta tổ chức tiệc nướng nhé."

"Em có ước mơ gì không? Nguyên vọng cũng được. Anh sẽ giúp em thực hiện nó... Tạm thời bọn anh sẽ không thể mang em theo được, nên em ở tạm đâu đó một thời gian. Hay em đi học nhé. Anh tìm thấy một trường học khá tốt cho em. Đồ ăn ở đó cũng nổi tiếng nữa, chỗ ở thì miễn chê. Ước mơ của anh là được đi học. Em thực hiện nó thay anh nhé?"

"Xin lỗi em. Không thể bên em được nữa rồi. Nhất định phải sống tiếp, nhất định em phải hạnh phúc. Anh rất buồn vì mình không thể gặp em. Trái tim anh rất đau. Đừng nhớ về anh, đừng cất anh ở trong trái tim em. Hãy xem anh chỉ là một con gió thoảng qua. Đến một lần rồi rồi xa mãi mãi. Thật tiếc khi không thể nhìn thấy em cười một lần nữa. Bình an nhé, Nữ hoàng của tôi."

Một giọt máu rơi xuống nền đá, mùi hương thật dễ chịu. Cửa sổ bỗng nhiên mở ra, cái bóng màu đen xuất hiện sau lưng Haru.

- Đến rồi à?

- ...

- Lần này ra tay sạch sẽ một chút. Lần trước hơi nhẹ tay. Nói với bọn họ, tôi sẽ quay về sớm.

- ...

"Anh ấy thế nào?". Lời thì thầm hòa cùng mưa và gió lạnh.

Nếu như có thể quay lại quá khứ, liệu Haru có lặp lại những việc đang làm? Nếu như có thể quay lại, liệu cô có đánh mất người ấy? Bàn tay đã nhuộm máu liệu có thể gột sạch? Đôi khi, không phải câu trả lời nào cũng là cần thiết.

Haru mở cửa phòng. Sau một đêm mưa, không khí có hơi se lạnh. Choàng thêm một chiếc khăn mỏng, Haru xuống nhà bếp. Hương cà phê thoang thoảng dễ chịu.

- AAA.

- Mới sớm ra cậu đã vận động cổ họng sớm thế? – Pad mắt nhắm mắt mở nói với Shin.

- AAA.

- Hai người bị làm sao vậy? – Nor thắc mắc.

Haru ngồi trên sofa đang thưởng thức ly cà phê và xem tivi. Con mèo tranh thủ ngủ trên tấm thảm dưới chân Haru, chẳng quan tâm tới sự ồn ào của những người khác.

- Haru, có chuyện gì xảy ra với chị vậy? – Kelly lo lắng. Đêm qua sau khi cùng Haru nói chuyện, cô hiểu rõ hơn tình hình đang xảy ra.

- Haru, cậu có làm sao không? – Shin quan tâm.

- Có chuyện gì với hai người vậy?

- Tại sao... chị lại cắt tóc?

Haru trong chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, chiếc quần màu đen, mái tóc dài màu đen được cắt ngắn. Tóc ôm lấy gương mặt bầu bĩnh, trông Haru càng đáng yêu hơn rất nhiều.

- Khi con gái buồn, họ thường cắt tóc. Đó là một bài báo mà tớ đọc được.

- Nhưng cậu đã thấy ai đêm khuya lại đi cắt tóc chưa?

- Điều này... chưa từng thấy.

Bên ngoài, bầu trời vẫn còn âm u, xem chừng mưa sẽ còn lại đến. Haru uống xong ly cà phê, mang theo chiếc ô và ra ngoài. Trời bắt đầu mưa. Hạt mưa lạnh lạnh chạm vào da thịt.

Đứng trên mỏm đá gần bờ biển, Haru cảm thấy lòng bình lặng. Có những khoảnh khắc không có tiếng nói, tiếng cười. Bên cạnh cũng không có một ai quan tâm, chia sẻ. Haru thích cảm giác cô độc, bởi khi ấy, trái tim thấy thật thanh thản. Biển bình yên, mặt biển không gợn sóng. Haru không muốn, càng không thể ném một hòn đá vào mặt biển bình yên ấy. Không thể khuấy động những gì đã chìm sâu, không thể gọi lại những quá khứ đã qua. Càng không thể, một lần nữa... ném trái tim đau dường như là vô tận.

Haru không cần anh ta. Lúc buông tay không cần, về sau càng không cần. Khi ra đi, trái tim cô đã xác định một ranh giới. Anh ta là quá khứ, cuộc sống của Haru mới là hiện tại. Quá khứ là một mảng màu mờ nhạt, càng lâu thì càng trở nên nhạt nhòa. Những thứ không còn quan trọng, thì không nên giữ lại. Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên sau lưng Haru. Một vòng tay ấm áp ôm lấy cô. Haru có thể ngửi thấy mùi hương quen thuộc. Mèo con đáng yêu.

Có những lúc chợt nghĩ: nếu như chết đi, có phải là cách giải thoát tốt nhất? Nếu như chết đi, sẽ không còn cảm thấy hối tiếc, cũng không còn cô đơn nữa. Không cần phải giả tạo cười, giả tạo đối xử tốt với người khác.

Đừng hi vọng có thể chết đi. Em biết lời nguyện của mình mà.

Giọng nói ấy cứ mãi vang vọng trong trái tim Haru. Cho dù có rời xa, cho dù vĩnh viễn không gặp lại, lời nguyện ấy vẫn sẽ đeo bám cô. Giữa hai người vẫn còn một mối liên kết bền chặt.

Mưa ngày một nặng hạt, gió mạnh mẽ như muốn giật lấy chiếc ô trong tay Haru. Mưa và gió khiến cho cả người Haru ướt sũng. Khi về tới nhà, Haru trông thật thê thảm.

Buổi tối tiếp tục buổi học nhàm chán, Haru gối đầu lên tay ngủ một giấc. Bên ngoài, mưa rơi không có dấu hiệu ngừng lại.

Một tuần mưa kéo dài khiến cho không khí trong trường cũng có vẻ chùng lại. Miếng trứng rán cuối cùng cũng yên vị trong dạ dày, Haru cảm thấy khoan khoái hơn hẳn. Thay vì uống sinh tố như mọi lần, Haru muốn nhâm nhi một ly trà gừng trong cái thời tiết se se lạnh này. Mùa thu, cuối cùng cũng tới.

Haru thích khoảng thời gian ăn cơm, bởi vì lúc này sẽ không có ai làm phiền cô. Trên cây, những chiếc lá đã nhuộm màu thời gian, xen lẫn những tán lá xanh là những điểm màu vàng nhạt. Gió nhẹ nhàng len lỏi khắp nơi. Nếu như có thể an nhàn hưởng thụ cuộc sống như thế này thì thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Màng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 18: Cô Đơn, Thật Sự Chẳng Vui Vẻ Chút Nào...

Một ngày mùa thu, mưa vẫn rơi không ngớt. Haru gặp Rai trong thư viện trường. Sau khi mượn sách và tìm cho mình vị trí thích hợp, Haru chuyên tâm nghiên cứu sách. Rai ngồi bên cạnh chỉ chăm chú nhìn Haru. Đối mặt với việc bị người khác nhìn nhiều thành quen, Haru cơ bản không thêm quan tâm. Cho đến khi chuông báo hết giờ, và đến lúc đói bụng, Haru mới gấp sách lại. Quay qua nhìn chỗ trống bên cạnh mình, hóa ra Rai đã rời khỏi từ lúc nào.

Bước đi trên nền đá màu nâu, Haru cảm thấy cơn mưa mùa thu cũng không đến nỗi chán ghét. Mưa kèm thêm chút se lạnh, buổi tối ngủ cũng ngon. Mà đồ ăn cũng có sự thay đổi cho phù hợp thời tiết. Haru xoa cái bụng của mình, hình như có hơi tăng vòng hai. Cố gắng tránh những vũng nước nhỏ trên sân, Haru không muốn làm bẩn giày vải mình đang mang. Thời tiết như thế này, con mèo cũng không thêm ra khỏi nhà. Chắc nó sợ bản bộ lông màu xanh đặc biệt. Haru khinh thường.

Sau khi ăn xong, tới lớp và ra về. Haru gặp một nhóm người.

- Tiểu nữ nhân, lâu lắm không gặp em
- Không phải không gặp một thời gian, em đã quên bọn anh rồi chứ.
- Ai vậy? – Kelly tò mò.

Kelly chăm chú nhìn đám con trai xấu ma chê quỷ hờn trước mặt mình, lại nhìn sang Haru. Lòng đầy thắc mắc, tại sao Haru lại quen đám người đó.

- Không phải học sinh trong trường này, có người giúp mấy người vào trường sao?
- Chỉ cần bọn anh muốn, đương nhiên đi đâu mà chẳng được.
- Haru, chị quen bọn người này?
- Không quen.
- ... Sao chị nói chuyện như biết họ vậy?
- ...

Haru vội bước đi về phía nhà, cảm thấy hơi lạnh hơn. Càng về đêm không khí càng lạnh hơn rất nhiều. Một bàn tay nắm lấy tay Haru, cảm giác ớn lạnh chạy khắp cơ thể. Haru nhìn lại bàn tay đang nắm lấy tay mình, còn chưa kịp phản ứng, người nắm lấy tay cô đã buông ra kêu lên đau đớn.

Haru nhìn về phía sau mình, Kelly đã nổi giận.

Đám người lạ không những bức tức với hành động của Kelly, vẫn kiên trì bám theo Haru duy trì khoảng cách. Gió rít từng cơn ở trên cao, lá cây xao động. Haru kéo chiếc khăn quàng cổ ấm áp, chốt rừng mình. Nếu như ở ngoài lâu thêm chút nữa chắc chắn sẽ cảm lạnh. Bước chân Haru có vẻ nhanh hơn để về nhà, nhưng trong mắt người khác giống như đang chạy trốn.

- Tiểu mỹ nhân, em làm sao mà lại đi nhanh thế?
- Hôm nay chúng ta có nên trò chuyện một chút, ôn lại kỉ niệm không nhỉ?
- Haha.

Mấy tiếng cười châm biếm, Haru cảm thấy chán nản. Người không mời mà tới, có lẽ cảm thấy cuộc sống hơi vô vị. Bước chân đang đi bỗng dừng lại, mỉm cười với mấy người lạ. Thấy nụ cười của Haru, nhóm người lạ cảm thấy càng phấn khích hơn. Chỉ mình Kelly biết, chắc chắn sẽ là chuyện không hay.

- Chị, chuyện này để em xử lý cho. Chị không cần bận tâm đâu. Cứ về nhà trước đi nhé.
- A, lại có một mỹ nhân khác cũng muốn tham gia kia. Không sao, hai người cùng thú vị.

Sắc mặt Haru ngày càng vui vẻ hơn, cô chẳng bận tâm trời bắt đầu lại mưa, vuốt tóc vào sau tai. Gương mặt đáng yêu, mỉm cười nhẹ nhàng. Kelly càng cảm thấy lạnh sống lưng, điềm báo càng không tốt.

- Còn không mau cút đi, mấy người khinh rẻ cuộc sống vậy sao?
- Tiểu mỹ nhân nhỏ, miệng xinh đẹp không nên nói mấy lời khó nghe như vậy chứ.

Đám người càng ngày càng tiến lại gần, mùi hôi thối vương vất xung quanh khiến cho Kelly nhũn mảy. Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, nghe thì rất ngọt ngào nhưng mà, Kelly càng cảm thấy đáng sợ hơn.

- Đúng vậy. Em tốt nhất là đừng xen vào.
- Không. Chị đừng tham gia.

Kelly đối mặt với nhóm người lạ. Đôi mắt màu xanh chuyên tâm hơn, đất dưới chân bắt đầu có sự dịch chuyển. Một bàn tay đặt nhẹ lên vai Kelly, tất cả phép thuật chuẩn bị thực hiện đều bị biến mất. Bàn tay nhỏ nhắn, dù có cách một lớp quần áo vẫn thấy nóng rực. Đôi mắt của Haru tràn ngập vui vẻ. Nhẹ nhàng mỉm cười với Kelly.

- Điều thứ năm trong nội quy nêu rõ, học sinh không được tham gia đánh nhau, giết người trong khuôn viên trường.
- ...
- Em là học sinh cấp K, nhưng điều lệ này vẫn chưa được xóa bỏ, đang trong thời kì quan sát.
- Và... – Kelly lo sợ câu trả lời tiếp theo của Haru.
- Trừ một học sinh duy nhất. Đặc quyền này vừa được trao vào ngày hôm trước. Học sinh cấp K duy nhất không bị khống chế quyền trong khuôn viên trường. Trừ học sinh trong trường ra không được giết hại, còn lại đều có thể ra tay. Dù đó có là giáo viên cũng không cần lo hậu quả.
- Người đó là chị? Haru, chị không nên làm như thế này, chỉ cần đuổi họ đi là được mà.
- Đuổi. Em nghĩ chỉ cần đuổi là được sao? Nếu như dễ dãi với người ta một lần, họ sẽ trở nên coi thường mình. Điều này, không phải chị đã dạy em sao?

Chẳng đợi Kelly lên tiếng, Haru lướt qua cô. Khoảnh khắc ấy, Kelly hy vọng có một điều kì diệu xảy ra. Ai đó có thể ngăn hành động của Haru lại. Lớp học của cấp K kết thúc thì đã không còn học sinh nào ra ngoài vào giờ này nữa. Bởi vì phải đánh thức Haru dậy, nên Kelly và Haru là hai người cuối cùng rời khỏi lớp học. Gặp chuyện như thế này làm sao mà hy vọng được gì nhiều. Kelly cố gắng cử động tay, nhưng Haru đã đặt lên người cô một phép thuật cấm. Kelly quay lưng về phía mọi chuyện sẽ diễn ra, thần kinh trở nên căng thẳng.

Kelly không nghe thấy tiếng gào thét, cũng không nghe thấy bất cứ tiếng động nào, không khí trở nên dễ chịu hơn, không còn mùi hôi thối nữa. Khi những ngón tay cử động được, phía sau lưng Kelly, dường như chưa từng tồn tại bất cứ một người nào. Đôi mắt màu tím trở lại bình thường. Kelly lấy trong túi một chiếc khăn tay, lau đi vệt máu nhỏ trên má Haru. Lòng chùng lại.

Sáng hôm sau, Haru rời khỏi nhà khá sớm. Khi đồng hồ báo mười giờ, lúc ấy Haru mới trở về. Cuộc sống chung cũng không đến nỗi bất tiện. Ai cũng có việc riêng của người đó, không ai xâm phạm không gian riêng tư của ai. Chạm mặt nhau thì chào hỏi mấy câu mà thôi.

Khi Haru đang ăn cơm trong căng tin thì có người đến tìm. Thì ra cũng có hội học sinh.

Trong căn phòng ấm áp, ly cà phê tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng. Haru ngửi thấy mùi bạc hà đâu đó quanh căn phòng này. Hơi mờ nhạt nhưng rất ấn tượng.

- Bạn có biết nguyên nhân vì sao bạn được mời gặp chúng tôi không?

Cô gái duy nhất đối diện với Haru, hai người con trai bên cạnh hoàn toàn thờ ơ. Cô gái mái tóc đỏ rực, có một cái khuyên bạc ở mũi, trông rất cá tính.

Haru hơi mím môi như suy nghĩ điều gì đó.

- Tối hôm qua, trong sân trường có chụp được một tấm ảnh. Bạn có thể nhận diện nhân vật trong tấm ảnh này không?

Một góc ảnh khá tốt, chụp không bị ngược sáng, có vẻ như đã được bố trí rất hợp. Haru xoay tấm ảnh về phía cô gái, cười như không cười.

- Đây là tôi và Kelly – bạn cùng lớp.

- Vậy, chuyện này bạn giải thích như thế nào?

- Chuyện gì?

- Giết người.

Đôi mắt màu đen nhìn Haru chăm chú, Haru có cảm giác hơi khó chịu. Mùi cà phê vẫn thơm, nhưng sao Haru cảm thấy chán ghét.

- Hội trưởng, nếu như bạn chỉ gọi tôi lên đây vì vấn đề này. Xin lỗi, không thể cho bạn câu trả lời phù hợp. Nếu không còn chuyện gì khác, tôi xin phép.

- Bạn nghĩ bạn là ai?

- Học sinh cấp K. Tôi có quyền từ chối mọi câu hỏi nếu như không muốn trả lời.

- Chuyện giết người bạn không có quyền từ chối. Nếu như bạn còn cố tình không hợp tác, chúng tôi sẽ yêu cầu chính quyền can thiệp.

- “Chính quyền”.

Haru cảm thấy hơi buồn cười với cái từ này. Đặc biệt khi nó được nói bởi hội trưởng Hội học sinh. Đã đứng dậy khỏi chỗ ngồi, Haru không ngại nói thêm mấy câu trước khi rời khỏi.

- Hội trưởng, bạn là người có vị trí như thế nào trong trường, tầm ảnh hưởng như thế nào? Chắc bạn không quên mất nội quy của trường chứ?

- ...

- Điều đầu tiên trong nội quy của trường: tất cả mọi việc xảy ra trong trường, đều do trường giải quyết. Chính quyền hay bất kỳ tổ chức nào bên ngoài trường không có quyền can thiệp. Chính vì vậy mà cho dù là giết người, cũng không có ai dám lên án.

- Bạn...

- Hội trưởng, bạn nên xem xét kỹ các điều khoản có liên quan, trước khi quyết định làm việc gì đó. Xin phép.

Lý do anh chọn cho Haru vào trường này, vì ở đây có đời sống tốt nhất, đồ ăn ngon, và quan trọng nhất, sẽ không có ai bị quan tâm về quá khứ. Ngôi trường chỉ quan tâm tới thứ hạng trong học tập, không quan tâm tới xuất phát điểm của bản thân.

Một cơn gió thoảng qua, khiến cho Haru cảm thấy trống vắng. Haru bước lên sân thượng của trường học. Từ trên cao, bầu trời như gần hơn, mọi thứ phía dưới như nhỏ lại. Gió trên cao cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều. Giá như có thể bay lượn trên bầu trời rộng lớn. Giá như có thể hòa mình vào mây. Nhẹ nhàng, lững lờ trôi theo gió. Nhắm mắt, Haru có thể nhận ra được gió mon man trên da mặt, cảm giác vô cùng dễ chịu.

“Gió nhẹ nhàng, mây hờ hững.

Nhớ anh, em cất nỗi buồn tận sâu đáy mắt.

Bầu trời cao, cơn mưa nhạt.

Kí ức về anh, mãi luôn trong tim em.

Bởi một người mà anh đã yêu, anh chọn rời xa em, vô tình mang đi nốt chút yêu thương em trao.

Có phải gió quên nói với anh.

Cô đơn, thật sự chẳng vui về chút nào...”

Âm thanh cô độc giữa khoảng không gian yên tĩnh. Chậm rãi quay đầu nhìn vào góc sân thượng. Một chàng trai cô đơn trong chiều, máy nghe nhạc vang lên một bài hát.

- Cô ấy rất thích bài hát này. Nó giống như cuộc tình của chúng tớ vậy.

- Cô gái đó... thật bất hạnh.

- Đúng vậy. Thật bất hạnh cho cô ấy, khi yêu một người như tớ.

Haru nhìn về phía chân trời. Tìm đâu thấy một mảnh trời sáng, giữa mây đen u tối. Mưa, lại bắt đầu rơi. Loáng thoáng trong gió, có lời thì thầm nhẹ nhàng vang vọng một góc trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mang Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 19: Giới Hạn.

"Nếu như em bước về phía trước một bước, anh sẽ bước hai bước nữa để lại gần em. Nếu như em vẫn chọn cách rời xa, anh sẽ vĩnh viễn đem em cất giấu cho riêng mình. Nếu như em nghĩ cái chết mới có thể giải thoát? Xin lỗi, khiến em thất vọng rồi. Muốn chết, cũng không đến lượt em quyết định. Anh sẽ quay lại bên em. Cứ rong chơi đi. Ngày tháng còn dài".

Mùa đông dần đến gần, những cơn mưa không còn nhớ nhung ngôi trường. Mùa đông, nhiệt độ giảm đột ngột. Sáng mở cửa bước ra ngoài gió mùa như muốn đông cứng cả cảm xúc. Cho tay vào túi áo, Haru chăm chỉ tới căn tin dùng bữa. Những cây cối trong sân trường rụng hết lá, cảnh cây trơ trọi trông thật buồn cười.

Món súp nóng hổi khiến cho cái dạ dày trống rỗng trở nên ấm áp hơn. Tâm trạng cũng có phần thoải mái.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Haru hướng tới thư viện. Tiếng chuông lạ lẫm vang lên giữa thời tiết âm đạm. Bước chân Haru có chút ngập ngừng. Tiếng chuông này chỉ dành cho học sinh cấp K. Xoay người bước về phía ngược lại, Haru kéo cao chiếc khăn quàng cổ rồi bước đi. Trong lớp học mọi người đã tập trung đông đủ. Hình như tiếng chuông đó là để gọi Haru.

- Không biết có chuyện gì mà lại tập trung sớm thế này chị nhỉ?

Kelly ghé sát tai Haru thăm dò tin tức. Haru vẫn im lặng. Sự im lặng này với Kelly đã trở thành thói quen, cô lại tiếp tục nói về những suy nghĩ của mình với Haru, dù Haru có nghe hay không, có đáp lời hay không cũng không quan trọng.

Tiếng giầy cao gót trên nền đá vang lên, dù không nhìn cũng biết giáo viên nào sẽ chuẩn bị bước vào lớp. Từ ngày có thêm tư gia vào học ở lớp này, cô giáo vốn chỉ giầy bệt, áo kín cổ đã thay đổi hoàn toàn. Hoàn toàn lột xác thành một con người mới. Haru chỉ hứng thú duy nhất đối với cô giáo này, bởi vì cô dạy môn học lịch sử mà Haru yêu thích.

Haru không nghe dạy những môn khác, nhưng lại thích nghe lịch sử. Lịch sử của cô giáo khá mới lạ, cảm giác như một người bị uất ức với chính quyền, với nhà lãnh đạo. Buổi học lịch sử bao giờ cũng biến thành buổi "nói xấu người khác". Bởi vì Haru nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng lại còn cười, nên cô giáo rất hài lòng vì thái độ, giảng rất nhiệt tình. Đến gần hôm thi, cô giáo lại mang cho một sách tài liệu, học trong đó là đủ cho bài thi đạt kết quả tốt đã.

Cô giáo lịch sử bước vào lớp. Hôm nay mặc dù thời tiết rất lạnh, nhưng cô giáo vẫn mặc một chiếc váy cỡ ngắn khoe đôi chân dài miên man. Cái áo bó sát khoe bộ ngực đầy đặn. Đánh một chút phấn hồng, màu son khá đậm. Mái tóc uốn nhẹ thả hờ hững một bên vai. Giọng nói của cô giáo lại rất ngọt ngào.

- Các em thân mến, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ có một chút thay đổi về lịch học và thành viên lớp. Đầu tiên, cô xin giới thiệu tới các em ba học sinh mới của lớp mình... Nào, các em vào đây.

Một mùi hương nhàn nhạt của hoa hồng, mùi khô cằn của cát và mùi gai gai của... xác chết. Ba học sinh mới của lớp mang ba phong cách khác nhau, cũng như hương vị riêng của mỗi người. Một người tươi sáng như mặt trời mùa xuân. Một người khó gần, khô cằn như cát sa mạc. Một người âm u, lạnh lẽo như... Người mang không khí âm u đó khiến cho Haru cảm giác thân thuộc.

- Đây là Lay. Học sinh từ học viện KAP. Người ở giữa là Jack, học sinh đến từ học viện SAD. Còn lại là Don, học sinh từ học viện DIED. Đây là những học sinh được cử sang học viện chúng ta. Một cuộc trao đổi học sinh để đánh giá khả năng của các trường. Hi vọng các em sớm hòa nhập vào môi trường này, và các học sinh cũ nhớ giúp đỡ các bạn. Lớp chúng ta tạm thời sẽ đề cử một lớp trưởng để điều hành.

- Em muốn ứng cử ạ.

- Shin à? Nếu không có bạn nào phản đối... thì từ giờ em là lớp trưởng.

Với những học sinh trong lớp luôn thờ ơ như Haru thì chuyện ai làm lớp trưởng cũng không quan trọng.

Vậy là lớp lại được bổ sung thêm học sinh, nâng số lượng học sinh là chín người.

- Thời khóa biểu cô sẽ phát cho mỗi em một bản. Chúng ta sẽ có lịch học khác nhau. Thời gian tới, mỗi em sẽ được đào tạo theo một lịch trình riêng. À, còn một tháng nữa sẽ có một điều bất ngờ cho các em. Nhớ học tập chăm chỉ nhé.

Nhìn vào thời khóa biểu trong tay mình, Haru thấy nó chẳng khác biệt gì với lúc trước. Haru cũng không có ý định thắc mắc.

- Ủa. Sao của chị lại vẫn như cũ thế này? Em thì phải học sáng, thời lượng mỗi môn cũng được tăng thêm nữa. Chị lại được giảm đi hơn nửa số tiết học lý thuyết. Tăng học thực hành. Ồ, chị còn học ghép với lớp A...

Kelly nói không ngừng nghỉ. Sự phát hiện của Kelly cũng thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh. Cô giáo cầm lấy thời khóa biểu của Haru, chăm chú xem xét rồi mỉm cười.

- Không hề có sai sót. Cố lên Haru, cô tin tưởng em

- Cảm ơn cô giáo.

- Được rồi. Mọi người sắp xếp lại thời gian biểu của mình cho phù hợp. Thật khó để thay đổi thói quen một cách nhanh chóng, nhưng cô tin các em sẽ làm tốt. Đừng đi học muộn nhé. Bây giờ, chúng ta vào bài học mới.

Bên ngoài cửa kính, hơi nước đọng lại thành một tầng băng mỏng. Những bông tuyết màu trắng rơi nhẹ nhàng trên nền đá lạnh lẽo. Mùa đông và tuyết trắng.

Haru phải gạt hết những bông tuyết trên đầu mới bước vào nhà. Không gian ẩm áp khiến cho những ngón tay lạnh cóng được sưởi ấm. Pha cho mình một ly cà phê nóng hổi, quay đi quay lại đã nguội ngắt. Ban đêm, tiếng bước chân lặng lẽ vang lên. Haru vui đầu vào chăn, cố ru ngủ bản thân. Bên ngoài, tuyết đã phủ một lớp dày trên mặt đất. Nước bề mặt hồ đã đóng băng.

Sáng. Cảm nhận rõ cái lạnh đến tận sâu thẳm tâm hồn. Haru đứng bên cạnh cửa sổ. Bên ngoài trời, tuyết đã ngừng rơi.

Ngôi nhà lại trở về cái vẻ yên bình vốn có. Không có sự ồn ào của Kelly, không có những câu chuyện cười của tứ gia. Nhưng mùi hương của mọi người vẫn in dấu trong mọi ngóc ngách của căn nhà.

- Đừng đứng sau lưng tôi. – Vẻ lạnh nhạt hiện rõ trên gương mặt của Haru.

- Quả thật, sau một thời gian “dài” không gặp, em đã trưởng thành lên khá nhiều. Anh rất hài lòng.

Mùi hương bao trùm lấy Haru, cảm giác thân thuộc nhưng cũng có phần chán ghét. Haru chậm rãi tiến tới ghế sofa, nhìn người con trai đứng trước mặt mình.

Mái tóc màu đen, làn da trắng, đôi môi đỏ quyến rũ. Đôi mắt màu nâu nhìn Haru đầy yêu thương. Sự yêu thương khiến cho Haru thấy ghê tởm. Don bước từng bước lại gần Haru, anh có thể nhận ra sự chán ghét có phần đề phòng của cô. Không hề cảm thấy buồn hay khó chịu, Don cúi xuống gần với gương mặt của Haru. Cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh trên da mặt mình. Đôi mắt màu tím nhìn Don không chớp. Chỉ sợ trong một khoảnh khắc cũng bỏ lỡ điều cần quan tâm.

- Haru, em sắp phá giới hạn rồi. Anh cần ngăn chặn nó. Đừng cố tỏ ra bướng bỉnh nữa.

- ...

Don đặt một bàn tay lên vai Haru, một dòng chảy ẩm áp được lan truyền khắp cơ thể. Haru không thể di chuyển được cơ thể mình, chỉ có đôi mắt vẫn nhìn về phía Don. Anh không nhìn cô, đôi mắt anh chăm chú quan sát vòng tròn phép thuật sau lưng Haru. Khoảnh khắc mà anh nhủ mảy, một áp lực lớn đẩy Don văng ra xa.

Haru cảm thấy bản thân đã có thể hoạt động theo ý mình. Nhưng đôi mắt màu tím không giấu được sự ngạc nhiên. Don đứng trên lan can tầng hai quan sát.

- Chuyện này bắt đầu từ bao giờ?

- Từ đợt huấn luyện.

- ...

Con mèo nhảy lên lan can tầng hai ngồi bên cạnh Don. Đôi mắt màu xanh chăm chú nhìn vào vòng phép thuật phía sau Haru. Mặt trăng khuyết màu tím. Có tiếng mở cửa. Thoáng chốc, trong căn phòng chỉ còn lại mỗi mình Haru. Vòng tròn phép thuật cũng tan biến.

Kelly như một con gió lao về phía cầu thang, chợt nhận ra nhân vật chính đang ngồi ở sofa nhàn nhã. Cô quay người lại, đổi hướng, chiếc cặp được vứt vào một nơi nào đó không quan tâm.

- Haru, một mình chị ở nhà một mình có buồn không? Có chán không? Có nhớ em không? Có...

- Kelly!

- Dạ. Sao chị?

- Ôn ào quá.

- ...

Trên gương mặt của Kelly là muôn vàn biểu cảm. Môi mấp máy muốn nói gì đó mà không rõ, đôi mắt màu xanh đầy nước.

Haru cố gắng che dấu đi nỗi đau lan tỏa khắp cơ thể bằng gương mặt lạnh lùng, và vẻ ngoài mạnh mẽ. Bước từng bước lên cầu thang, sự đau đớn lan tỏa từ chân lên đầu, các dây thần kinh hoạt động hết công suất. Bàn tay nắm vào lan can lạnh ngắt.

Phải cố gắng lắm Haru mới tiến gần được tới cửa phòng mình. Sau khi đóng cửa, Haru chậm rãi di chuyển tới chiếc giường. Đầu ngón tay bắt đầu đỏ ửng, máu bắt đầu chảy ra. Trong phút chốc cơn đau như muốn xé tan cả cơ thể. Miệng còn chưa kịp hét lên, một bàn tay đã được đặt trên môi, Haru ngậm lấy ngay lập tức.

Máu đỏ tươi rơi từng giọt trên tấm thảm. Don lấy khăn lau đi những giọt mồ hôi trên trán Haru. Ánh sáng từ chiếc vòng tròn phép thuật khiến cho Don cảm thấy khó chịu. Ánh sáng từ từ nhạt dần rồi biến mất. Haru cũng đã rơi vào trạng thái hôn mê.

- Pidka. Máu.

Chiếc bóng xuất hiện nơi cửa sổ biến mất. Don đặt Haru lên giường, cởi từng chiếc áo trên người của cô ra. Hôn nhẹ lên tấm lưng trần, một mặt trắng màu đỏ xuất hiện.

Máu vẫn chảy ở đầu các ngón tay của Haru không có dấu hiệu ngừng lại. Con mèo tiến lại gần, nó liếm từng chút một, từng chút một. Những ngón tay đang chảy máu trở lại bình thường.

- Tốt lắm.

- Tình hình này để càng lâu càng không ổn. Chúng ta có nên mạo hiểm thực hiện bước tiếp theo không?

Don trầm tư suy nghĩ. Gương mặt đau đớn của Haru khiến cho Don cảm giác như trái tim mình đang bị đâm từng nhát một. Mạo hiểm? Anh đã từng nghĩ tới, nhưng không nghĩ sẽ thực hiện nó vào giai đoạn này.

- Chủ nhân.

- Gần đây cô ấy có chịu đá kích gì không? Áp lực tâm lý chẳng hạn?

- ...

- Andy!!!

- Xin chủ nhân tha tội. Đạo gần đây đúng là có xảy ra một chuyện... không tốt lắm.

Bàn tay của Don vùng lên, con mèo bị hất bay ra xa. Cả người nó va vào cánh cửa nhưng không hề có một tiếng động. Nhìn thì không xảy ra chuyện gì, nhưng máu từ miệng con mèo không chảy không ngừng, đôi chân run lẩy bẩy.

- Chủ nhân. Xin chủ nhân tha tội.

Don cười nhạt, bàn tay vuốt ve gương mặt Haru, trong đáy mắt có phần đáng sợ.

- Quy tắc đầu tiên: Nếu như Haru chịu một tổn thương, ta sẽ lấy đi của ngươi một cái "chân".

- Chủ nhân...

- Nhưng tạm thời, ta cho ngươi nợ. Bao giờ ta lấy nó, ta sẽ không báo trước.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Màng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 20: Những Mảnh Kí Ức Rời Rạc.

Haru vẫn trong cơn mơ màng, dù cảm giác toàn thân đau nhức đã không còn.

Cảm giác có cái gì đó ướt ướt chạm vào cổ. Gương mặt của Don gần ngay bên cạnh khi Haru tỉnh dậy. Don chào cô bằng một nụ cười ngọt ngào. Đôi mắt đầy sự vui mừng.

- Ngủ ngon không?

- ...

- Em đã uống hết “máu” của anh, làm sao anh có thể để mình chịu thiệt được.

- Hừ.

Haru nhẹ nhàng xuống giường, bước vào nhà tắm.

Kelly vẫn không ngừng gọi cửa.

Trên tuyết, những bông hoa màu đỏ nở rộ, vurun mình mạnh mẽ.

Sân trường đầy tiếng cười nói vui vẻ. Chơi ném tuyết, đập người tuyết, tạo những hình thù kì dị từ tuyết. Haru bước chậm trên nền tuyết, vì sợ trơn. Căng tin hôm nay không có nhiều người. Mọi người ăn trưa cũng khá lặng lẽ.

Có một chút nghẹn ở cổ, Haru đưa tay lấy cốc nước đặt trên bàn, một bàn tay đã lấy nó trước khi Haru kịp chạm vào.

- Ha... Ru, Chào cậu! Nhớ tôi không?

- ...

- À. Nước sao? Làm thế nào đây, tôi cũng cảm thấy khát lắm.

- Nước của em đây.

Một cốc nước ấm được đặt vào bàn tay chùng hững của Haru. Thức ăn cũng được nuốt trôi. Don lấy khăn tay lau đi vệt nước trên khóe môi của Haru, cử chỉ đầy yêu thương, bảo vệ.

- Chỉ vui đùa chút thôi mà Don, cậu không nên xuất quỷ nhập thần như vậy chứ. Cô ấy... cũng không chết được đâu.

- À, tất nhiên. Tôi chỉ sợ cô ấy ăn không ngon thôi. Chứ không sợ cô ấy chết.

Chàng trai mới xuất hiện nở nụ cười ám muội. Ánh mắt hoàn toàn tập trung trên người Haru. Với Don, chàng trai này là một người "bạn" làm ăn có chút thân thiết. Lần nào gặp nhau cũng tìm cách trêu chọc Haru, nhưng nhận lại chỉ là sự thờ ơ của cô. Qua bao nhiêu lần vẫn không rút ra kinh nghiệm.

Haru lại tiếp tục bữa trưa, xem việc xảy ra như không hề liên quan tới mình. Một chiếc lá màu xanh xuất hiện trên bàn đá.

“Cạch”.

- Haru, có chuyện gì vậy? Haru, đợi anh.

Giữa thời tiết lạnh giá, tuyết lại rơi. Haru mặc kệ tất cả. Bước chân vội vã trở lại nhà.

“Mọi chuyện sẽ không phải như vậy đúng không? Bọn họ đang chỉ đùa cợt với em thôi đúng không? Em sẽ không mất anh đâu đúng không? Chỉ là nói dối thôi... đúng không?”

- Haru. Em làm sao vậy?

- Buông tôi ra. Mau buông tôi ra.

- Tự đừng em chạy như điên dưới thời tiết như thế này. Không sợ làm mình bị thương sao? Em sẽ ốm đấy.

- Buông tôi ra nhanh.

- Haru.

- Tôi không thể mất anh ấy. Tôi không muốn mất anh ấy. Mau buông tay ra.

- Ha...

- Tôi nói BUÔNG TAY RA.

Một áp lực kinh hoàng thổi bay tất cả tuyết trong một vùng không gian để lộ nền đá. Mặc dù bị đẩy ra một đoạn, lớp bảo vệ đã giữ Don được an toàn, nhưng có một vài vết nứt nhỏ. Xung quanh Haru là một lớp nước đang xoay vòng. Mái tóc màu đen che đi sắc thái trên gương mặt của Haru. Don không biết được cảm giác lúc này của Haru như thế nào. Điều này khiến anh cảm thấy lo lắng. Vòng tròn phép thuật xuất hiện, màu tím của mặt trăng khuyết trở

nên đậm dần. Don khẽ nhủ vậy.

- Tại sao... tại sao, hết lần này tới lần khác anh đều ngăn cản tôi. Đều muốn phá hoại mọi thứ mà tôi quan tâm. Tại sao anh lại xuất hiện? Tại sao?

- Haru, em bình tĩnh đi. Đừng có kích động, mọi chuyện từ từ chúng ta sẽ nói chuyện được không?

Don muốn xoa dịu cảm giác của Haru lúc này, mọi điều khiến cho Haru cảm thấy buồn đều sẽ làm cho phong ấn của cô ấy yếu đi. Con mèo và rồng đều đã có mặt kịp thời. Sự chấn động do áp lực của Haru thu hút khá nhiều chú ý của các học sinh khác. Vòng xoáy nước xung quanh Haru mở rộng, điều này thật sự không tốt chút nào.

- Andy. Làm đi.

- Vâng. Thưa chủ nhân.

Một lượng máu lớn tập trung ở phía trên Haru tạo thành một quả cầu. Theo tính toán lượng máu sẽ được đổ xuống người Haru, chỉ cần như vậy, sự chấn động và vượt tầm kiểm soát của Haru sẽ được ngăn chặn. Quan trọng nhất là lựa chọn thời điểm. Đôi mắt màu xanh quan sát từng cử động, đôi tai lắng nghe mọi âm thanh trong khu vực vòng xoáy nước. Nhưng mà, nếu như cuộc sống đều diễn ra theo kế hoạch thì không còn gì là thú vị nữa.

Andy có một thính giác cực kì nhạy bén. Nhưng Haru còn có một khả năng tốt hơn gấp trăm lần. Cực kì nhạy cảm với âm thanh và hương vị. Tất cả những gì Haru ghi nhớ và để tâm, thì trong mọi tình huống đều được ưu tiên hơn cả.

“Haru, anh ấy chết rồi”. Lời nói hòa cùng gió, cùng tuyết trắng. Lời thì thầm vang vọng từ xa.

Sun chết rồi. Mặt trời của Haru... chết rồi. Lần này vĩnh viễn không còn trông thấy nụ cười của anh. Vĩnh viễn sẽ không còn được anh đi tới những miền đất lạ. Vĩnh viễn không còn được thấy anh... bên cạnh. Là vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời nhau.

Máu đi vào bên trong vòng xoáy nước, Andy cảm thấy nhẹ nhõm. Nhưng giây phút sau đó sự kinh hoàng hiện rõ trong đôi mắt màu xanh. Máu được hòa quyện với vòng xoáy nước, mở rộng hơn rất nhiều. Cây cối xung quanh bị thổi bật gốc, nền đá xuất hiện những vết nứt lớn. Mặt đất rung chuyển. Các cửa kính trong trường bắt đầu vỡ vụn.

Don cảm thấy hoàn toàn không ổn trước tình hình này. “Chẳng lẽ phải dùng tới nó sao?” – Don bắt đầu đưa tay phải của mình lên. Tay trái xuất hiện một con dao bằng bạc nhỏ. Ngay khi đầu mũi dao chạm vào da, một bàn tay ấm áp đã giữ lại.

- Định phá hỏng trường học này sao?

- Hiệu trưởng?

Quay lại nhìn xoáy nước màu đỏ và ánh sáng màu tím. Hiệu trưởng tung lên trời một đồng xu. Lập tức xoáy nước được hút hết vào đồng xu ấy. Ánh sáng màu tím cũng dần tắt lịm, Haru rơi xuống nền đất, hôn mê.

- Con bé này... cha còn chưa đau lòng, nó nổi giận cái gì chứ.

Mùi cát dễ chịu quá! Vị mặn của biển, mùi tanh của hải sản. Haru cảm thấy thật hạnh phúc. Những vì sao trên cao dường như cũng nhảy múa để chung vui với cô. Tiếng sóng biển rì rào, tiếng gió thổi qua những tán lá xào xạc. Đêm. Yên bình.

Mùa hè, gió mon man chạm vào da mặt thấy thích. Vì vu trên những chiếc xe mui trần, đón gió và nắng.

- Chúng ta lên kia chụp ảnh đi.

- Em khẳng định chứ?

- Ừ. Cảnh ở đó đẹp mà.

- Không phải là rất mạo hiểm sao? Em sao lại có những suy nghĩ khác người vậy.

- ...

- Em muốn ăn kem

- Không được.

- Tại sao?

- Em đang ốm. Tuyệt đối không được ăn đồ lạnh. Một miếng cũng không được nữa là cả một ly kem. Bao giờ khỏi hẳn, anh sẽ mua cho em.

- ...

- Mấy đứa cũng cấm không được ăn kem trong thời gian này. Và cũng không được mua kem cho cô ấy. Biết chưa?

- Vâng, đại ca.

Dưới bầu trời đêm đầy sao. Bản nhạc đồng quê được vang lên bởi những nhạc công nghiệp dư cho cảm giác thật yên bình. Trên đồng cỏ rộng lớn, ánh sáng từ những con đom đóm tạo nên một không gian ảo diệu. Thỉnh thoảng vài con gió nô đùa, thổi dạt đám đom đóm vào với nhau, mang lên cao rồi lại buông ra. Một bài hát cất lên từ ai đó, âm thanh nhẹ nhàng vang xa. Giữa khoảng không gian rộng lớn, con người thật bé nhỏ. Mùi của đất, mùi của cỏ, mùi của sương tạo nên những hương vị độc đáo.

- Haru.

- Ủ.

- Đi với bọn anh như thế này có vất vả không?

- ...

- Nếu như em thấy chán hoặc mệt, anh sẽ đưa em tới một nơi có một cuộc sống tốt hơn...

- Em rất hạnh phúc, khi được sống như thế này. Nếu như quãng thời gian này kéo dài mãi mãi thì tốt.

- Haru. Hãy cứ mãi vui vẻ nhé.

Tháng mười, những cơn mưa dường như kéo dài hơn thường. Mưa từ ngày này qua ngày khác, từ tuần này qua tuần khác. Những cơn mưa nhỏ chưa đủ ướt đầu. Ánh sáng duy nhất từ chiếc đèn ngủ cổ điển chiếu sáng gương mặt tái nhợt. Haru lắc ly rượu trong tay mình, đưa lên môi không uống mà chỉ thưởng thức. Vẻ mặt sợ hãi rất thu hút, Haru mỉm cười, tay gõ theo nhịp trên chiếc bàn gỗ. Trong đêm, tiếng hét vang lên thật rùng rợn.

Hiện tại, theo điều tra của cảnh sát, thời gian tử vong được xác định là lúc 01 giờ 11 phút, tại nhà riêng của giám đốc Ngân Hàng. Không có sự xáo trộn hay chứng minh là đột nhập từ bên ngoài...

- Ông Terru được xác định chết do nhồi máu cơ tim. Vụ việc này giống hệt với các vụ xảy ra gần đây. Có thông tin cho rằng nhóm sát thủ nổi tiếng đang thực hiện nó. Trong tất cả những vụ án đã xảy ra, camera giám sát có bắt được hình ảnh của một người trong nhóm đó. Hình ảnh tuy mờ nhạt nhưng chúng ta sẽ cố gắng bắt được hắn.

- Nếu như theo quy luật, trong vòng hai ngày tới bọn họ sẽ tiếp tục gây án. Vậy thì mục tiêu của họ sẽ là ai?

- Có lẽ chúng ta nên nhờ “tư vấn” một chút nhì. Lần nào cũng để vượt mất, thật khó chịu.

- Đội trưởng, ý anh sao?

- Tôi đồng ý. Nhưng chỉ lần này thôi nhé.

- Vâng.

"Haru, lần này bọn anh đi xa một thời gian, sẽ sớm gặp lại em. Nhớ giữ gìn sức khỏe".

Người ta nói: Hạnh phúc luôn ở bên cạnh mỗi người. Nhưng tại sao cứ mỗi lần chạm tới, hạnh phúc của Haru đều tan biến?

Người ta nói: Cuộc sống công bằng lắm, nếu như lấy đi của bạn cái gì thì sẽ bù đắp cho bạn một điều khác. Vậy sao có những người quan trọng trong cuộc đời Haru đều dần rời xa cô?

Có phải như Kelly nói, người giết chết Sun là cô? Không trực tiếp giết người không có nghĩa là không thể giết. Không làm người khác bị thương, không có nghĩa không thể làm tổn thương họ. Haru rất buồn. Tại sao lại không thể bảo vệ cho những người mà Haru yêu thương? Tại sao lại không thể mang tới cho họ một cuộc sống hạnh phúc? Tại sao người phải ở lại trong cô đơn là Haru? Mãi mãi là Haru? Trái tim cô đau lắm.

Nếu như cô mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ để bảo vệ những gì mà Haru yêu thương, có lẽ sẽ chẳng ai phải đau khổ. Haru cần mạnh hơn nữa. Nhưng, để bảo vệ ai? Bảo vệ cái gì đây?

Mặt đá cẩm thạch cứ thỉnh thoảng lại sáng lên, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Sợi dây chuyền hiệu trưởng lấy từ con mèo rồi đeo cho Haru. Đã hai ngày trôi qua, Haru vẫn rơi vào tình trạng hôn mê. Gương mặt Haru bình yên, không còn đau đớn nữa. Kelly thì như người mất hồn, không hề ngủ. Cô ngồi bên cửa sổ nhìn vào khoảng không vô định. Đôi mắt hoàn toàn trống rỗng. Hai ngày Haru hôn mê, hai ngày Kelly không hề ăn uống, không hề nói lấy một lời nào. Kelly nắm chặt trong tay một chiếc lá màu xanh. Con mèo nằm bên cạnh Haru, thỉnh thoảng lại liếm những ngón tay của cô, tuy nhiên không hề có phản ứng đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mang Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Cô Đơn, Thật Sự Chẳng Vui Vẻ Chút Nào...

Một ngày mùa thu, mưa vẫn rơi không ngớt. Haru gấp Rai trong thư viện trường. Sau khi mượn sách và tìm cho mình vị trí thích hợp, Haru chuyên tâm nghiên cứu sách. Rai ngồi bên cạnh chỉ chăm chú nhìn Haru. Đối mặt với việc bị người khác nhìn nhiều thành quen, Haru cơ bản không thèm quan tâm. Cho đến khi chuông báo hết giờ, và đến lúc đói bụng, Haru mới gấp sách lại. Quay qua nhìn chỗ trống bên cạnh mình, hóa ra Rai đã rời khỏi tự lúc nào.

Bước đi trên nền đá màu nâu, Haru cảm thấy cơn mưa mùa thu cũng không đến nỗi chán ghét. Mưa kèm thêm chút se lạnh, buổi tối ngủ cũng ngon. Mà đồ ăn cũng có sự thay đổi cho phù hợp thời tiết. Haru xoa cái bụng của mình, hình như có hơi tăng vòng hai. Cố gắng tránh những vũng nước nhỏ trên sân, Haru không muốn làm bẩn giày vải mình đang mang. Thời tiết như thế này, con mèo cũng không thèm ra khỏi nhà. Chắc nó sợ bản bộ lông màu xanh đặc biệt. Haru khinh thường.

Sau khi ăn xong, tới lớp và ra về. Haru gặp một nhóm người.

- Tiểu nữ nhân, lâu lắm không gặp em.
- Không phải không gặp một thời gian, em đã quên bọn anh rồi chứ.
- Ai vậy? – Kelly tò mò.

Kelly chăm chú nhìn đám con trai xấu ma chê quỷ hờn trước mặt mình, lại nhìn sang Haru. Lòng đầy thắc mắc, tại sao Haru lại quen đám người đó.

- Không phải học sinh trong trường này, có người giúp mấy người vào trường sao?
- Chỉ cần bọn anh muốn, đương nhiên đi đâu mà chẳng được.
- Haru, chị quen bọn người này?
- Không quen.
- ... Sao chị nói chuyện như biết họ vậy?
- ...

Haru rào bước đi về phía nhà, cảm thấy hơi lạnh hơn. Càng về đêm không khí càng lạnh hơn rất nhiều. Một bàn tay nắm lấy tay Haru, cảm giác ớn lạnh chạy khắp cơ thể. Haru nhìn lại bàn tay đang nắm lấy tay mình, còn chưa kịp phản ứng, người nắm lấy tay cô đã buông ra kêu lên đau đớn.

Haru nhìn về phía sau mình, Kelly đã nổi giận.

Đám người lạ không những bức tức với hành động của Kelly, vẫn kiên trì bám theo Haru duy trì khoảng cách. Gió rít từng cơn ở trên cao, lá cây xao động. Haru kéo chiếc khăn quàng cổ ấm áp, chột rùng mình. Nếu như ở ngoài lâu thêm chút nữa chắc chắn sẽ cảm lạnh. Bước chân Haru có vẻ nhanh hơn để về nhà, nhưng trong mắt người khác giống như đang chạy trốn.

- Tiểu nữ nhân, em làm sao mà lại đi nhanh thế?
- Hôm nay chúng ta có nên trò chuyện một chút, ôn lại kỉ niệm không nhỉ?

- Haha.

Mấy tiếng cười châm biếm, Haru cảm thấy chán nản. Người không mời mà tới, có lẽ cảm thấy cuộc sống hơi vô vị. Bước chân đang đi bỗng dừng lại, mỉm cười với mấy người lạ. Thấy nụ cười của Haru, nhóm người lạ cảm thấy càng phấn khích hơn. Chỉ mình Kelly biết, chắc chắn sẽ là chuyện không hay.

- Chị, chuyện này để em xử lý cho. Chị không cần bận tâm đâu. Cứ về nhà trước đi nhé.

- A, lại có một mỹ nhân khác cũng muốn tham gia kia. Không sao, hai người cùng thú vị.

Sắc mặt Haru ngày càng vui vẻ hơn, cô chẳng bận tâm trời bắt đầu lại mưa, vuốt tóc vào sau tai. Gương mặt đáng yêu, mỉm cười nhẹ nhàng. Kelly càng cảm thấy lạnh sống lưng, điềm báo càng không tốt.

- Còn không mau rút đi, mấy người khinh rẻ cuộc sống vậy sao?

- Tiểu mỹ nhân nhỏ, miệng xinh đẹp không nên nói mấy lời khó nghe như vậy chứ.

Đám người càng ngày càng tiến lại gần, mùi hôi thối vương vất xung quanh khiến cho Kelly nhũn mảy. Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, nghe thì rất ngọt ngào nhưng mà, Kelly càng cảm thấy đáng sợ hơn.

- Đúng vậy. Em tốt nhất là đừng xen vào.

- Không. Chị đừng tham gia.

Kelly đối mặt với nhóm người lạ. Đôi mắt màu xanh chuyên tâm hơn, đặt dưới chân bắt đầu có sự dịch chuyển. Một bàn tay đặt nhẹ lên vai Kelly, tất cả phép thuật chuẩn bị thực hiện đều bị biến mất. Bàn tay nhỏ nhắn, dù có cách một lớp quần áo vẫn thấy nóng rực. Đôi mắt của Haru tràn ngập vui vẻ. Nhẹ nhàng mỉm cười với Kelly.

- Điều thứ năm trong nội quy nêu rõ, học sinh không được tham gia đánh nhau, giết người trong khuôn viên trường.

- ...

- Em là học sinh cấp K, nhưng điều lệ này vẫn chưa được xóa bỏ, đang trong thời kì quan sát.

- Và... – Kelly lo sợ câu trả lời tiếp theo của Haru.

- Trừ một học sinh duy nhất. Đặc quyền này vừa được trao vào ngày hôm trước. Học sinh cấp K duy nhất không bị khống chế quyền trong khuôn viên trường. Trừ học sinh trong trường ra không được giết hại, còn lại đều có thể ra tay. Dù đó có là giáo viên cũng không cần lo hậu quả.

- Người đó là chị? Haru, chị không nên làm như thế này, chỉ cần đuổi họ đi là được mà.

- Đuổi. Em nghĩ chỉ cần đuổi là được sao? Nếu như dễ dãi với người ta một lần, họ sẽ trở nên coi thường mình. Điều này, không phải chị đã dạy em sao?

Chẳng đợi Kelly lên tiếng, Haru lướt qua cô. Khoảnh khắc ấy, Kelly hy vọng có một điều kì diệu xảy ra. Ai đó có thể ngăn hành động của Haru lại. Lớp học của cấp K kết thúc thì đã không còn học sinh nào ra ngoài vào giờ này nữa. Bởi vì phải đánh thức Haru dậy, nên Kelly và Haru là hai người cuối cùng rời khỏi lớp học. Gặp chuyện như thế này làm sao mà hy vọng được gì nhiều. Kelly cố gắng cử động tay, nhưng Haru đã đặt lên người cô một phép thuật cấm. Kelly quay lưng về phía mọi chuyện sẽ diễn ra, thần kinh trở nên căng thẳng.

Kelly không nghe thấy tiếng gào thét, cũng không nghe thấy bất cứ tiếng động nào, không khí trở nên dễ chịu hơn, không còn mùi hôi thối nữa. Khi những ngón tay cử động được, phía sau lưng Kelly, dường như chưa từng tồn tại bất cứ một người nào. Đôi mắt màu tím trở lại bình thường. Kelly lấy trong túi một chiếc khăn tay, lau đi vệt máu nhỏ trên má Haru. Lòng chùng lại.

Sáng hôm sau, Haru rời khỏi nhà khá sớm. Khi đồng hồ báo mười giờ, lúc ấy Haru mới trở về. Cuộc sống chung cũng không đến nỗi bất tiện. Ai cũng có việc riêng của người đó, không ai xâm phạm không gian riêng tư của ai. Chạm mặt nhau thì chào hỏi mấy câu mà thôi.

Khi Haru đang ăn cơm trong căng tin thì có người đến tìm. Thì ra cũng có hội học sinh.

Trong căn phòng âm áp, ly cà phê tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng. Haru ngồi thấy mùi bạc hà đâu đó quanh căn phòng này. Hơi mờ nhạt nhưng rất ấn tượng.

- Bạn có biết nguyên nhân vì sao bạn được mời gặp chúng tôi không?

Cô gái duy nhất đối diện với Haru, hai người con trai bên cạnh hoàn toàn thờ ơ. Cô gái mái tóc đỏ rực, có một cái khuyên bạc ở mũi, trông rất cá tính. Haru hơi mỉm môi như suy nghĩ điều gì đó.

- Tối hôm qua, trong sân trường có chụp được một tấm ảnh. Bạn có thể nhận diện nhân vật trong tấm ảnh này không?

Một góc ảnh khá tốt, chụp không bị ngược sáng, có vẻ như đã được bố trí rất hợp. Haru xoay tấm ảnh về phía cô gái, cười như không cười.

- Đây là tôi và Kelly – bạn cùng lớp.

- Vậy, chuyện này bạn giải thích như thế nào?

- Chuyện gì?

- Giết người.

Đôi mắt màu đen nhìn Haru chăm chú, Haru có cảm giác hơi khó chịu. Mùi cà phê vẫn thơm, nhưng sao Haru cảm thấy chán ghét.

- Hội trưởng, nếu như bạn chỉ gọi tôi lên đây vì vấn đề này. Xin lỗi, không thể cho bạn câu trả lời phù hợp. Nếu không còn chuyện gì khác, tôi xin phép.

- Bạn nghĩ bạn là ai?

- Học sinh cấp K. Tôi có quyền từ chối mọi câu hỏi nếu như không muốn trả lời.

- Chuyện giết người bạn không có quyền từ chối. Nếu như bạn còn cố tình không hợp tác, chúng tôi sẽ yêu cầu chính quyền can thiệp.

- “Chính quyền”.

Haru cảm thấy hơi buồn cười với cái từ này. Đặc biệt khi nó được nói bởi hội trưởng Hội học sinh. Đã đứng dậy khỏi chỗ ngồi, Haru không ngại nói thêm mấy câu trước khi rời khỏi.

- Hội trưởng, bạn là người có vị trí như thế nào trong trường, tầm ảnh hưởng như thế nào? Chắc bạn không quên mất nội quy của trường chứ?

- ...

- Điều đầu tiên trong nội quy của trường: tất cả mọi việc xảy ra trong trường, đều do trường giải quyết. Chính quyền hay bất kỳ tổ chức nào bên ngoài trường không có quyền can thiệp. Chính vì vậy mà cho dù là giết người, cũng không có ai dám lên án.

- Bạn..

- Hội trưởng, bạn nên xem xét kĩ các điều khoản có liên quan, trước khi quyết định làm việc gì đó. Xin phép.

Lý do anh chọn cho Haru vào trường này, vì ở đây có đời sống tốt nhất, đồ ăn ngon, và quan trọng nhất, sẽ không có ai bị quan tâm về quá khứ. Ngôi trường chỉ quan tâm tới thứ hạng trong học tập, không quan tâm tới xuất phát điểm của bản thân.

Một cơn gió thoảng qua, khiến cho Haru cảm thấy trống vắng. Haru bước lên sân thượng của trường học. Từ trên cao, bầu trời như gần hơn, mọi thứ phía dưới như nhỏ lại. Gió trên cao cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều. Giá như có thể bay lượn trên bầu trời rộng lớn. Giá như có thể hòa mình vào mây. Nhẹ nhàng, lững lờ trôi theo gió. Nhắm mắt, Haru có thể nhận ra được gió mon man trên da mặt, cảm giác vô cùng dễ chịu.

“Gió nhẹ nhàng, mây hờ hững.

Nhớ anh, em cất nỗi buồn tận sâu đáy mắt.

Bầu trời cao, cơn mưa nhạt.

Kí ức về anh, mãi luôn trong tim em.

Bởi một người mà anh đã yêu, anh chọn rời xa em, vô tình mang đi nốt chút yêu thương em trao.

Có phải gió quên nói với anh.

Cô đơn, thật sự chẳng vui về chút nào...”

Âm thanh cô độc giữa khoảng không gian yên tĩnh. Chậm rãi quay đầu nhìn vào góc sân thượng. Một chàng trai cô đơn trong chiều, máy nghe nhạc vang lên một bài hát.

- Cô ấy rất thích bài hát này. Nó giống như cuộc tình của chúng tớ vậy.

- Cô gái đó... thật bất hạnh.

- Đúng vậy. Thật bất hạnh cho cô ấy, khi yêu một người như tớ.

Haru nhìn về phía chân trời. Tim đập thấy một mảnh trời sáng, giữa mây đen u tối. Mưa, lại bắt đầu rơi. Loáng thoáng trong gió, có lời thì thầm nhẹ nhàng vang vọng một góc trái tim.

Chương 19: Giới Hạn.

"Nếu như em bước về phía trước một bước, anh sẽ bước hai bước nữa để lại gần em. Nếu như em vẫn chọn cách rời xa, anh sẽ vĩnh viễn đem em cất giấu cho riêng mình. Nếu như em nghĩ cái chết mới có thể giải thoát? Xin lỗi, khiến em thất vọng rồi. Muốn chết, cũng không đến lượt em quyết định. Anh sẽ quay lại bên em. Cứ rong chơi đi. Ngày tháng còn dài".

Mùa đông dần đến gần, những cơn mưa không còn nhớ nhung ngôi trường. Mùa đông, nhiệt độ giảm đột ngột. Sáng mở cửa bước ra ngoài gió mùa như muốn đông cứng cả cảm xúc. Cho tay vào túi áo, Haru chăm chỉ tới căn tin dùng bữa. Những cây cối trong sân trường rụng hết lá, cảnh cây trơ trọi trông thật buồn cười.

Món súp nóng hổi khiến cho cái dạ dày trống rỗng trở nên ấm áp hơn. Tâm trạng cũng có phần thoải mái.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Haru hướng tới thư viện. Tiếng chuông lạ lẫm vang lên giữa thời tiết âm đạm. Bước chân Haru có chút ngập ngừng. Tiếng chuông này chỉ dành cho học sinh cấp K. Xoay người bước về phía ngược lại, Haru kéo cao chiếc khăn quàng cổ rồi bước đi. Trong lớp học mọi người đã tập trung đông đủ. Hình như tiếng chuông đó là để gọi Haru.

- Không biết có chuyện gì mà lại tập trung sớm thế này chị nhỉ?

Kelly ghé sát tai Haru thăm dò tin tức. Haru vẫn im lặng. Sự im lặng này với Kelly đã trở thành thói quen, cô lại tiếp tục nói về những suy nghĩ của mình với Haru, dù Haru có nghe hay không, có đáp lời hay không cũng không quan trọng.

Tiếng giầy cao gót trên nền đá vang lên, dù không nhìn cũng biết giáo viên nào sẽ chuẩn bị bước vào lớp. Từ ngày có thêm tư gia vào học ở lớp này, cô giáo vốn chỉ giầy bệt, áo kín cổ đã thay đổi hoàn toàn. Hoàn toàn lột xác thành một con người mới. Haru chỉ hứng thú duy nhất đối với cô giáo này, bởi vì cô dạy môn học lịch sử mà Haru yêu thích.

Haru không nghe dạy những môn khác, nhưng lại thích nghe lịch sử. Lịch sử của cô giáo khá mới lạ, cảm giác như một người bị uất ức với chính quyền, với nhà lãnh đạo. Buổi học lịch sử bao giờ cũng biến thành buổi "nói xấu người khác". Bởi vì Haru nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng lại còn cười, nên cô giáo rất hài lòng vì thái độ, giảng rất nhiệt tình. Đến gần hôm thi, cô giáo lại mang cho một sách tài liệu, học trong đó là đủ cho bài thi đạt kết quả tốt đa.

Cô giáo lịch sử bước vào lớp. Hôm nay mặc dù thời tiết rất lạnh, nhưng cô giáo vẫn mặc một chiếc váy cỡ ngắn khoe đôi chân dài miên man. Cái áo bó sát khoe bộ ngực đầy đặn. Đánh một chút phấn hồng, màu son khá đậm. Mái tóc uốn nhẹ thả hờ hững một bên vai. Giọng nói của cô giáo lại rất ngọt ngào.

- Các em thân mến, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ có một chút thay đổi về lịch học và thành viên lớp. Đầu tiên, cô xin giới thiệu tới các em ba học sinh mới của lớp mình... Nào, các em vào đây.

Một mùi hương nhàn nhạt của hoa hồng, mùi khô cằn của cát và mùi gai gai của... xác chết. Ba học sinh mới của lớp mang ba phong cách khác nhau, cũng như hương vị riêng của mỗi người. Một người tươi sáng như mặt trời mùa xuân. Một người khó gần, khô cằn như cát sa mạc. Một người âm u, lạnh lẽo như... Người mang không khí âm u đó khiến cho Haru cảm giác thân thuộc.

- Đây là Lay. Học sinh từ học viện KAP. Người ở giữa là Jack, học sinh đến từ học viện SAD. Còn lại là Don, học sinh từ học viện DIED. Đây là những học sinh được cử sang học viện chúng ta. Một cuộc trao đổi học sinh để đánh giá khả năng của các trường. Hi vọng các em sớm hòa nhập vào môi trường này, và các học sinh cũ nhớ giúp đỡ các bạn. Lớp chúng ta tạm thời sẽ để cử một lớp trưởng để điều hành.

- Em muốn ứng cử ạ.

- Shin à? Nếu không có bạn nào phản đối... thì từ giờ em là lớp trưởng.

Với những học sinh trong lớp luôn thờ ơ như Haru thì chuyện ai làm lớp trưởng cũng không quan trọng.

Vậy là lớp lại được bổ sung thêm học sinh, nâng số lượng học sinh là chín người.

- Thời khóa biểu cô sẽ phát cho mỗi em một bản. Chúng ta sẽ có lịch học khác nhau. Thời gian tới, mỗi em sẽ được đào tạo theo một lịch trình riêng. À, còn một tháng nữa sẽ có một điều bất ngờ cho các em. Nhớ học tập chăm chỉ nhé.

Nhìn vào thời khóa biểu trong tay mình, Haru thấy nó chẳng khác biệt gì với lúc trước. Haru cũng không có ý định thắc mắc.

- Ủa. Sao của chị lại vẫn như cũ thế này? Em thì phải học sáng, thời lượng mỗi môn cũng được tăng thêm nữa. Chị lại được giảm đi hơn nửa số tiết học lý thuyết. Tăng học thực hành. Ồ, chị còn học ghép với lớp A...

Kelly nói không ngừng nghỉ. Sự phát hiện của Kelly cũng thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh. Cô giáo cầm lấy thời khóa biểu của Haru, chăm chú xem xét rồi mỉm cười.

- Không hề có sai sót. Cố lên Haru, cô tin tưởng em.

- Cảm ơn cô giáo.

- Được rồi. Mọi người sắp xếp lại thời gian biểu của mình cho phù hợp. Thật khó để thay đổi thói quen một cách nhanh chóng, nhưng cô tin các em sẽ làm tốt. Đừng đi học muộn nhé. Bây giờ, chúng ta vào bài học mới.

Bên ngoài cửa kính, hơi nước đọng lại thành một tầng băng mỏng. Những bông tuyết màu trắng rơi nhẹ nhàng trên nền đá lạnh lẽo. Mùa đông và tuyết trắng.

Haru phải gạt hết những bông tuyết trên đầu mới bước vào nhà. Không gian ẩm áp khiến cho những ngón tay lạnh cóng được sưởi ấm. Pha cho mình một ly cà phê nóng hổi, quay đi quay lại đã nguội ngắt. Ban đêm, tiếng bước chân lặng lẽ vang lên. Haru vùi đầu vào chăn, cố ru ngủ bản thân. Bên ngoài, tuyết đã phủ một lớp dày trên mặt đất. Nước bề mặt hồ đã đóng băng.

Sáng. Cảm nhận rõ cái lạnh đến tận sâu thẳm tâm hồn. Haru đứng bên cạnh cửa sổ. Bên ngoài trời, tuyết đã ngừng rơi.

Ngôi nhà lại trở về cái vẻ yên bình vốn có. Không có sự ồn ào của Kelly, không có những câu chuyện cười của tứ gia. Nhưng mùi hương của mọi người vẫn in dấu trong mọi ngóc ngách của căn nhà.

- Đừng đứng sau lưng tôi. – Vẻ lạnh nhạt hiện rõ trên gương mặt của Haru.

- Quả thật, sau một thời gian “dài” không gặp, em đã trưởng thành lên khá nhiều. Anh rất hài lòng.

Mùi hương bao trùm lấy Haru, cảm giác thân thuộc nhưng cũng có phần chán ghét. Haru chậm rãi tiến tới ghế sofa, nhìn người con trai đứng trước mặt mình.

Mái tóc màu đen, làn da trắng, đôi môi đỏ quyến rũ. Đôi mắt màu nâu nhìn Haru đầy yêu thương. Sự yêu thương khiến cho Haru thấy ghê tởm. Don bước từng bước lại gần Haru, anh có thể nhận ra sự chán ghét có phần đề phòng của cô. Không hề cảm thấy buồn hay khó chịu, Don cúi xuống gần với gương mặt của Haru. Cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh trên da mặt mình. Đôi mắt màu tím nhìn Don không chớp. Chỉ sợ trong một khoảnh khắc cũng bỏ lỡ điều cần quan tâm.

- Haru, em sắp phá giới hạn rồi. Anh cần ngăn chặn nó. Đừng cố tỏ ra bướng bỉnh nữa.

- ...

Don đặt một bàn tay lên vai Haru, một dòng chảy ẩm áp được lan truyền khắp cơ thể. Haru không thể di chuyển được cơ thể mình, chỉ có đôi mắt vẫn nhìn về phía Don. Anh không nhìn cô, đôi mắt anh chăm chú quan sát vòng tròn phép thuật sau lưng Haru. Khoảnh khắc mà anh nhú mày, một áp lực lớn đẩy Don văng ra xa.

Haru cảm thấy bản thân đã có thể hoạt động theo ý mình. Nhưng đôi mắt màu tím không giấu được sự ngạc nhiên. Don đứng trên lan can tầng hai quan sát.

- Chuyện này bắt đầu từ bao giờ?

- Từ đợt huấn luyện.

- ...

Con mèo nhảy lên lan can tầng hai ngồi bên cạnh Don. Đôi mắt màu xanh chăm chú nhìn vào vòng phép thuật phía sau Haru. Mặt trăng khuyết màu tím. Có tiếng mở cửa. Thoáng chốc, trong căn phòng chỉ còn lại mỗi Haru. Vòng tròn phép thuật cũng tan biến.

Kelly như một con gió lao về phía cầu thang, chợt nhận ra nhân vật chính đang ngồi ở sofa nhàn nhã. Cô quay người lại, đổi hướng, chiếc cặp được vứt vào một nơi nào đó không quan tâm.

- Haru, một mình chị ở nhà một mình có buồn không? Có chán không? Có nhớ em không? Có...

- Kelly!

- Dạ. Sao chị?

-Ồn ào quá.

- ...

Trên gương mặt của Kelly là muôn vàn biểu cảm. Môi mấp máy muốn nói gì đó mà không rõ, đôi mắt màu xanh đầy nước.

Haru cố gắng che dấu đi nỗi đau lan tỏa khắp cơ thể bằng gương mặt lạnh lùng, và vẻ ngoài mạnh mẽ. Bước từng bước lên cầu thang, sự đau đớn lan tỏa từ chân lên đầu, các dây thần kinh hoạt động hết công suất. Bàn tay nắm vào lan can lạnh ngắt.

Phải cố gắng lắm Haru mới tiến gần được tới cửa phòng mình. Sau khi đóng cửa, Haru chậm rãi di chuyển tới chiếc giường. Đầu ngón tay bắt đầu đỏ ửng, máu bắt đầu chảy ra. Trong phút chốc cơn đau như muốn xé tan cả cơ thể. Miệng còn chưa kịp hét lên, một bàn tay đã được đặt trên môi, Haru ngậm lấy ngay lập tức.

Máu đỏ tươi rơi từng giọt trên tấm thảm. Don lấy khăn lau đi những giọt mồ hôi trên trán Haru. Ánh sáng từ chiếc vòng tròn phép thuật khiến cho Don cảm thấy khó chịu. Ánh sáng từ từ nhạt dần rồi biến mất. Haru cũng đã rơi vào trạng thái hôn mê.

- Pidka. Máu.

Chiếc bóng xuất hiện nơi cửa sổ biến mất. Don đặt Haru lên giường, cởi từng chiếc áo trên người của cô ra. Hôn nhẹ lên tấm lưng trần, một mặt trắng màu đỏ xuất hiện.

Máu vẫn chảy ở đầu các ngón tay của Haru không có dấu hiệu ngừng lại. Con mèo tiến lại gần, nó liếm từng chút một, từng chút một. Những ngón tay đang chảy máu trở lại bình thường.

- Tốt lắm

- Tình hình này để càng lâu càng không ổn. Chúng ta có nên mạo hiểm thực hiện bước tiếp theo không?

Don trầm tư suy nghĩ. Gương mặt đau đớn của Haru khiến cho Don cảm giác như trái tim mình đang bị đâm từng nhát một. Mạo hiểm? Anh đã từng nghĩ tới, nhưng không nghĩ sẽ thực hiện nó vào giai đoạn này.

- Chủ nhân.

- Gần đây cô ấy có chịu đả kích gì không? Áp lực tâm lý chẳng hạn?

- ...

- Andy!!!

- Xin chủ nhân tha tội. Đạo gần đây đúng là có xảy ra một chuyện... không tốt lắm

Bàn tay của Don vùng lên, con mèo bị hất bay ra xa. Cả người nó va vào cánh cửa nhưng không hề có một tiếng động. Nhìn thì không xảy ra chuyện gì, nhưng máu từ miệng con mèo không chảy không ngừng, đôi chân run lẩy bẩy.

- Chủ nhân. Xin chủ nhân tha tội.

Don cười nhạt, bàn tay vuốt ve gương mặt Haru, trong đáy mắt có phần đáng sợ.

- Quy tắc đầu tiên: Nếu như Haru chịu một tổn thương, ta sẽ lấy đi của ngươi một cái “chân”.

- Chủ nhân...

- Nhưng tạm thời, ta cho ngươi nợ. Bao giờ ta lấy nó, ta sẽ không báo trước.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mạng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Những Mảnh Kí Ức Rời Rạc.

Haru vẫn trong cơn mơ màng, dù cảm giác toàn thân đau nhức đã không còn.

Cảm giác có cái gì đó ướt ướt chạm vào cổ. Gương mặt của Don gần ngay bên cạnh khi Haru tỉnh dậy. Don chào cô bằng một nụ cười ngọt ngào. Đôi mắt đầy sự vui mừng.

- Ngủ ngon không?

- ...

- Em đã uống hết “máu” của anh, làm sao anh có thể để mình chịu thiệt được.

- Hừ.

Haru nhẹ nhàng xuống giường, bước vào nhà tắm.

Kelly vẫn không ngừng gọi cửa.

Trên tuyết, những bông hoa màu đỏ nở rộ, vươn mình mạnh mẽ.

Sân trường đầy tiếng cười nói vui vẻ. Chơi ném tuyết, đắp người tuyết, tạo những hình thù kì dị từ tuyết. Haru bước chậm trên nền tuyết, vì sợ trơn. Căng tin hôm nay không có nhiều người. Mọi người ăn trưa cũng khá lạng lẽ.

Có một chút nghẹn ở cổ, Haru đưa tay lấy cốc nước đặt trên bàn, một bàn tay đã lấy nó trước khi Haru kịp chạm vào.

- Ha... Ru, Chào cậu! Nhớ tôi không?

- ...

- À. Nước sao? Làm thế nào đây, tôi cũng cảm thấy khát lắm.

- Nước của em đây.

Một cốc nước ấm được đặt vào bàn tay chùng hững của Haru. Thức ăn cũng được nuốt trôi. Don lấy khăn tay lau đi vệt nước trên khóe môi của Haru, cử chỉ đầy yêu thương, bảo vệ.

- Chỉ vui đùa chút thôi mà Don, cậu không nên xuất quỷ nhập thần như vậy chứ. Cô ấy... cũng không chết được đâu.

- À, tất nhiên. Tôi chỉ sợ cô ấy ăn không ngon thôi. Chứ không sợ cô ấy chết.

Chàng trai mới xuất hiện nở nụ cười ám muội. Ánh mắt hoàn toàn tập trung trên người Haru. Với Don, chàng trai này là một người "bạn" làm ăn có chút thân thiết. Lần nào gặp nhau cũng tìm cách trêu chọc Haru, nhưng nhận lại chỉ là sự thờ ơ của cô. Qua bao nhiêu lần vẫn không rút ra kinh nghiệm.

Haru lại tiếp tục bữa trưa, xem việc xảy ra như không hề liên quan tới mình. Một chiếc lá màu xanh xuất hiện trên bàn đá.

“Cách”.

- Haru, có chuyện gì vậy? Haru, đợi anh.

Giữa thời tiết lạnh giá, tuyết lại rơi. Haru mặc kệ tất cả. Bước chân vội vã trở lại nhà.

“Mọi chuyện sẽ không phải như vậy đúng không? Bọn họ đang chỉ đùa cợt với em thôi đúng không? Em sẽ không mất anh đâu đúng không? Chỉ là nói dối thôi... đúng không?”

- Haru. Em làm sao vậy?

- Buông tôi ra. Mau buông tôi ra.

- Tự đừng em chạy như điên dưới thời tiết như thế này. Không sợ làm mình bị thương sao? Em sẽ ốm đấy.

- Buông tôi ra nhanh.

- Haru.

- Tôi không thể mất anh ấy. Tôi không muốn mất anh ấy. Mau buông tay ra.

- Ha...

- Tôi nói BUÔNG TAY RA.

Một áp lực kinh hoàng thổi bay tất cả tuyết trong một vùng không gian để lộ nền đá. Mặc dù bị đẩy ra một đoạn, lớp bảo vệ đã giữ Don được an toàn, nhưng có một vài vết nứt nhỏ. Xung quanh Haru là một lớp nước đang xoay vòng. Mái tóc màu đen che đi sắc thái trên gương mặt của Haru. Don không biết được cảm giác lúc này của Haru như thế nào. Điều này khiến anh cảm thấy lo lắng. Vòng tròn phép thuật xuất hiện, màu tím của mặt trăng khuyết trở nên đậm dần. Don khẽ nhún mình.

- Tại sao... tại sao, hết lần này tới lần khác anh đều ngăn cản tôi. Luôn muốn phá hoại mọi thứ mà tôi quan tâm. Tại sao anh lại xuất hiện? Tại sao?

- Haru, em bình tĩnh đi. Đừng có kích động, mọi chuyện từ từ chúng ta sẽ nói chuyện được không?

Don muốn xoa dịu cảm giác của Haru lúc này, mọi điều khiến cho Haru cảm thấy buồn đều sẽ làm cho phong ấn của cô ấy yếu đi. Con mèo và rồng đều đã có mặt kịp thời. Sự chấn động do áp lực của Haru thu hút khá nhiều chú ý của các học sinh khác. Vòng xoáy nước xung quanh Haru mở rộng, điều này thật sự không tốt chút nào.

- Andy. Làm đi.

- Vâng. Thưa chủ nhân.

Một lượng máu lớn tập trung ở phía trên Haru tạo thành một quả cầu. Theo tính toán lượng máu sẽ được đổ xuống người Haru, chỉ cần như vậy, sự chấn động và vượt tầm kiểm soát của Haru sẽ được ngăn chặn. Quan trọng nhất là lựa chọn thời điểm. Đôi mắt màu xanh quan sát từng cử động, đôi tai lắng nghe mọi âm thanh trong khu vực vòng xoáy nước. Nhưng mà, nếu như cuộc sống đều diễn ra theo kế hoạch thì không còn gì là thú vị nữa.

Andy có một thính giác cực kì nhạy bén. Nhưng Haru còn có một khả năng tốt hơn gấp trăm lần. Cực kì nhạy cảm với âm thanh và hương vị. Tất cả những gì Haru ghi nhớ và để tâm, thì trong mọi tình huống đều được ưu tiên hơn cả.

“Haru, anh ấy chết rồi”. Lời nói hòa cùng gió, cùng tuyết trắng, Lời thì thâm vang vọng từ xa.

Sun chết rồi. Mặt trời của Haru... chết rồi. Lần này vĩnh viễn không còn trông thấy nụ cười của anh. Vĩnh viễn sẽ không còn được anh đi tới những miền đất lạ. Vĩnh viễn không còn được thấy anh... bên cạnh. Là vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời nhau.

Máu đi vào bên trong vòng xoáy nước, Andy cảm thấy nhẹ nhõm. Nhưng giây phút sau đó sự kinh hoàng hiện rõ trong đôi mắt màu xanh. Máu được hòa quyện với vòng xoáy nước, mở rộng hơn rất nhiều. Cây cối xung quanh bị thổi bật gốc, nền đá xuất hiện những vết nứt lớn. Mặt đất rung chuyển. Các cửa kính trong trường bắt đầu vỡ vụn.

Don cảm thấy hoàn toàn không ổn trước tình hình này. “Chẳng lẽ phải dùng tới nó sao?” – Don bắt đầu đưa tay phải của mình lên. Tay trái xuất hiện một con dao bằng bạc nhỏ. Ngay khi đầu mũi dao chạm vào da, một bàn tay ấm áp đã giữ lại.

- Định phá hỏng trường học này sao?

- Hiệu trưởng?

Quay lại nhìn xoáy nước màu đỏ và ánh sáng màu tím. Hiệu trưởng tung lên trời một đồng xu. Lập tức xoáy nước được hút hết vào đồng xu ấy. Ánh sáng màu tím cũng dần tắt lịm, Haru rơi xuống nền đất, hôn mê.

- Con bé này... cha còn chưa đau lòng, nó nổi giận cái gì chứ.

Mùi cát dễ chịu quá! Vị mặn của biển, mùi tanh của hải sản. Haru cảm thấy thật hạnh phúc. Những vì sao trên cao dường như cũng nhảy múa để chung vui với cô. Tiếng sóng biển rì rào, tiếng gió thổi qua những tán lá xào xạc. Đêm. Yên bình.

Mùa hè, gió mon man chạm vào da mặt thấy thích. Vì vu trên những chiếc xe mui trần, đón gió và nắng.

- Chúng ta lên kia chụp ảnh đi.

- Em khẳng định chứ?

- Ừ. Cảnh ở đó đẹp mà.

- Không phải là rất mạo hiểm sao? Em sao lại có những suy nghĩ khác người vậy.

- ...

- Em muốn ăn kem.

- Không được.

- Tại sao?

- Em đang ốm. Tuyệt đối không được ăn đồ lạnh. Một miếng cũng không được nữa là cả một ly kem. Bao giờ khỏi hẳn, anh sẽ mua cho em.

- ...

- Máy đưa cũng cảm không được ăn kem trong thời gian này. Và cũng không được mua kem cho cô ấy. Biết chưa?

- Vâng, đại ca.

Dưới bầu trời đêm đầy sao. Bản nhạc đồng quê được vang lên bởi những nhạc công nghiệp dư cho cảm giác thật yên bình. Trên đồng cỏ rộng lớn, ánh sáng từ những con đom đóm tạo nên một không gian ảo diệu. Thỉnh thoảng vài con gió nô đùa, thổi dạt đám đom đóm vào với nhau, mang lên cao rồi lại buông ra. Một bài hát cất lên từ ai đó, âm thanh nhẹ nhàng vang xa. Giữa khoảng không gian rộng lớn, con người thật bé nhỏ. Mùi của đất, mùi của cỏ, mùi của sương tạo nên những hương vị độc đáo.

- Haru.

- Ủ.

- Đi với bọn anh như thế này có vất vả không?

- ...

- Nếu như em thấy chán hoặc mệt, anh sẽ đưa em tới một nơi có một cuộc sống tốt hơn...

- Em rất hạnh phúc, khi được sống như thế này. Nếu như quãng thời gian này kéo dài mãi mãi thì tốt.

- Haru. Hãy cứ mãi vui vẻ nhé.

Tháng mười, những cơn mưa dường như kéo dài hơn thường. Mưa từ ngày này qua ngày khác, từ tuần này qua tuần khác. Những cơn mưa nhỏ chưa đủ ướt đầu. Ánh sáng duy nhất từ chiếc đèn ngủ cổ điển chiếu sáng gương mặt tái nhợt. Haru lắc ly rượu trong tay mình, đưa lên môi không uống mà chỉ thưởng thức. Vẻ mặt sợ hãi rất thu hút, Haru mỉm cười, tay gõ theo nhịp trên chiếc bàn gỗ. Trong đêm, tiếng hét vang lên thật rùng rợn.

Hiện tại, theo điều tra của cảnh sát, thời gian tử vong được xác định là lúc 01 giờ 11 phút, tại nhà riêng của giám đốc Ngân Hàng. Không có sự xáo trộn hay chứng minh là đột nhập từ bên ngoài...

- Ông Terru được xác định chết do nhồi máu cơ tim. Vụ việc này giống hệt với các vụ xảy ra gần đây. Có thông tin cho rằng nhóm sát thủ nổi tiếng đang thực hiện nó. Trong tất cả những vụ án đã xảy ra, camera giám sát có bắt được hình ảnh của một người trong nhóm đó. Hình ảnh tuy mờ nhạt nhưng chúng ta sẽ cố gắng bắt được hắn.

- Nếu như theo quy luật, trong vòng hai ngày tới bọn họ sẽ tiếp tục gây án. Vậy thì mục tiêu của họ sẽ là ai?

- Có lẽ chúng ta nên nhờ "tư vấn" một chút nhỉ. Lần nào cũng để vuột mất, thật khó chịu.

- Đội trưởng, ý anh sao?

- Tôi đồng ý. Nhưng chỉ lần này thôi nhé.

- Vâng.

"Haru, lần này bọn anh đi xa một thời gian, sẽ sớm gặp lại em. Nhớ giữ gìn sức khỏe".

Người ta nói: Hạnh phúc luôn ở bên cạnh mỗi người. Nhưng tại sao cứ mỗi lần chạm tới, hạnh phúc của Haru đều tan biến?

Người ta nói: Cuộc sống công bằng lắm, nếu như lấy đi của bạn cái gì thì sẽ bù đắp cho bạn một điều khác. Vậy sao có những người quan trọng trong cuộc đời Haru đều dần rời xa cô?

Có phải như Kelly nói, người giết chết Sun là cô? Không trực tiếp giết người không có nghĩa là không thể giết. Không làm người khác bị thương, không có nghĩa không thể làm tổn thương họ. Haru rất buồn. Tại sao lại không thể bảo vệ cho những người mà Haru yêu thương? Tại sao lại không thể mang tới cho họ một cuộc sống hạnh phúc? Tại sao người phải ở lại trong cô đơn là Haru? Mãi mãi là Haru? Trái tim cô đau lắm.

Nếu như cô mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ để bảo vệ những gì mà Haru yêu thương, có lẽ sẽ chẳng ai phải đau khổ. Haru cần mạnh hơn nữa. Nhưng, để bảo vệ ai? Bảo vệ cái gì đây?

Mặt đá cẩm thạch cứ thỉnh thoảng lại sáng lên, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Sợi dây chuyền hiệu trưởng lấy từ con mèo rồi đeo cho Haru. Đã hai ngày trôi qua, Haru vẫn rơi vào tình trạng hôn mê. Gương mặt Haru bình yên, không còn đau đớn nữa. Kelly thì như người mất hồn, không hề ngủ. Cô ngồi bên cửa sổ nhìn vào khoảng không vô định. Đôi mắt hoàn toàn trống rỗng. Hai ngày Haru hôn mê, hai ngày Kelly không hề ăn uống, không hề nói lấy một lời nào. Kelly nắm chặt trong tay một chiếc lá màu xanh. Con mèo nằm bên cạnh Haru, thỉnh thoảng lại liếm những ngón tay của cô, tuy nhiên không hề có phản ứng đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mạng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chìm Vào Biển Xanh.

Trên nền tuyết trắng, những bông hoa màu đỏ như máu. Bước chân trần chạm vào tuyết không hề có cảm nhận. Mọi cảm giác như không còn quan trọng nữa. Không hề thấy lạnh, cũng không hề thấy đau, cũng chẳng cảm thấy buồn. Tuyết rơi ngày càng nhiều hơn, gió cũng mạnh hơn. Hình như sắp có bão tuyết. Đôi tay trở nên lạnh ngắt, đôi môi hồng giờ tím tái. Mặc cho tuyết trên đầu, mặc cho cái lạnh như muốn đông cứng mọi cảm xúc. Haru bước đi trong vô thức.

Đi đâu, trở về đâu, cũng không còn quan trọng nữa rồi. Bước chân Haru dừng lại, đối diện với một bức tường cao ngăn cách.

- Haru, bạn làm gì vậy?

- ...

- Sao lại mặc mỏng như thế? Rất dễ ốm đấy.

- ...

Haru nhìn cô gái đứng trước mặt mình rồi quay đầu nhìn bức tường cao ở sau lưng. Vòng phép thuật khởi động, đưa Haru lên cao. Gió ngày càng mạnh hơn, tuyết ngày càng rơi nhiều hơn. Haru chẳng nghe được giọng nói của cô gái ấy nữa. Điều duy nhất trong suy nghĩ của Haru lúc này là vượt qua bức tường cao này. Nhưng dù có bay cao đến đâu cũng không thể vượt qua được bức tường ấy. Đây là bức tường đặc biệt của học viện, tránh cho việc đột nhập từ bên ngoài hay trốn ra ngoài của học sinh. Dù có bay cao tới đâu, bức tường ấy cũng luôn cao hơn một khoảng.

Haru dừng lại, bức tường cũng không cao thêm nữa. Nhìn xuống phía dưới chỉ một màu trắng, nhìn lên phía trên hoàn toàn mờ mịt. Một quả cầu nước xuất hiện trong tay Haru, nó bay chậm chậm tiến gần tới bức tường. Một vụ nổ xảy ra, Haru bình an còn bức tường xuất hiện một lỗ hổng. Bên ngoài bức tường là biển. Nhưng bão tuyết khiến cho trong tầm mắt của Haru chỉ là một màu trắng xóa. Bước chân chạm vào mỏm đá, Haru đứng im.

Khi Don mở cửa phòng bước vào, chiếc giường trống không. Kelly ngồi ngơ ngẩn bên cửa sổ mở, tuyết rơi đầy trên sàn. Con mèo cũng bước vào ngay phía sau Don. Nó nhảy lên chiếc giường, độ ẩm vẫn còn chứng tỏ Haru vừa mới rời khỏi.

Chiếc cổ con mèo bị siết bởi một lực khá mạnh, nó cảm giác như thần chết đang ngay bên cạnh. Đôi mắt không đầy nhìn nó. Andy cảm nhận cái chết dần dần tới. Nhưng lúc sắp sửa rơi vào trạng thái vô thức, tiếng nói nhẹ nhàng của Kelly vang lên. Kelly vẫn bất động trên ghế, cảm tưởng như khát khao được sống khiến cho Andy nảy sinh ảo tưởng. Nhưng nhìn chủ nhân của mình buông tay, chắc chắn là Kelly có nói điều gì đó.

- Chị ấy đang đi tìm nơi mà mình thuộc về.

- ...

- Andy.

- Dạ, chủ nhân.

- Gọi Pidka đuổi theo dấu vết của Haru. Nếu như không tìm thấy cô ấy...

- Chủ nhân yên tâm. Nhất định sẽ tìm thấy.

Không đợi cho Don nói lời tiếp theo, Andy đã bay qua cửa sổ. Trên nền tuyết trắng, tuyết rơi quá nhiều nên không hề để lại dấu chân. Cố gắng chạy, cố gắng suy nghĩ xem nơi mà Haru sẽ tới. Trong vô thức Andy tiến về hướng mà Haru đã đi. Ngược đường Andy thấy một cô gái. Phát hiện một lỗ hổng trên bức tường, dấu hiệu phép thuật còn sót lại cho biết được ai đã làm ra điều này.

Đó cũng là một ngày bão tuyết. Tuyết rơi không ngừng khiến cho mọi con đường đều biến mất. Mọi phương hướng đều bị giới hạn. Mặc dù vậy, có những bông hoa màu đỏ nổi bật vãn vron mình mạnh mẽ trong tuyết. Đôi chân nhỏ bé bước đi trên tuyết trắng. Chiếc váy ngủ màu trắng điểm xuyết một vài màu đỏ của máu. Mái tóc màu đen dài, đôi mắt màu tím, làn da trắng hồng. Dù có lựa chọn con đường nào, đến cuối cùng vẫn quay lại điểm xuất phát. Máu đã ngừng chảy, mặt đất được nhuộm đỏ, một màu đỏ tuyệt đẹp. Những gương mặt xa lạ nằm trên nền tuyết.

Don ngồi xuống bên cạnh Kelly, đôi mắt vô hồn bình thường giờ đây có chút mong chờ, lại có một chút buồn, một chút mỉa mai. Chiếc lá màu xanh đã không còn trong lòng bàn tay nữa.

- Haru đã nói gì với em, mà em lại để cô ấy đi?

- ...

- Kelly...

- Chị ấy cười với tôi. Một nụ cười thật đẹp, nụ cười mà chỉ có những lúc bên Sun mới có mà thôi. Chị ấy không quan tâm bất cứ ai ngoài anh ấy. Chị ấy không bày tỏ thái độ với ai ngoài anh ấy. Mỗi khi bên cạnh Sun, chị ấy lại là một con người hoàn toàn khác. Nổi giận, vui vẻ. Chỉ khi bên cạnh Sun, chị ấy mới sống như một con người.

- ...

- Chị ấy nổi giận với tôi, hay chỉ cần tỏ thái độ một chút với tôi thôi. Tất cả những điều ấy chứng tỏ, trong thâm tâm của chị ấy có một chút để ý đến tôi. Tôi đã rất hạnh phúc. Chị ấy là Nữ hoàng trong lòng tôi. Từ ngày lần đầu tiên gặp gỡ, chị ấy đã khác biệt. Chị ấy đi cùng với Sun sau một hợp đồng. Đó cũng là lần đầu tiên tôi thấy Sun cười hạnh phúc như thế. Chị ấy không giống như những phụ nữ khác bị mê mị Sun vì vẻ đẹp trai của anh ấy, cũng không phải tiền bạc mà anh ấy sở hữu. Chị ấy ở bên cạnh Sun, ở bên cạnh chúng tôi, chỉ vì chị ấy thích trải nghiệm mới. Tôi còn tưởng chị ấy là một tiểu thư lá ngọc cành vàng, muốn nổi loạn. Nhưng ở bên cạnh chị ấy, tôi mới hiểu tại sao Sun lại yêu quý chị ấy, tại sao tôi lại ngưỡng mộ chị ấy. Một người con gái cực kì thông minh, chị ấy giúp chúng tôi lên kế hoạch hoàn hảo tới bất ngờ. Một người con gái có tài, tài năng của chị ấy so với Sun có phần còn tốt hơn, nhưng chẳng bao giờ chị ấy thể hiện nó. Chúng tôi từng bị truy bắt bởi cảnh sát, chị ấy không hề tỏ ra nao núng, lên kế hoạch trốn thoát rất nhanh. Chị ấy đã cứu rất nhiều anh em trong nhóm của chúng tôi khỏi cái chết. Chị ấy là Nữ hoàng của chúng tôi.

Mặc dù chị ấy tham gia vào nhóm chúng tôi, nhưng chị ấy chưa từng giết người. Chưa từng một lần ra tay với bất cứ ai. Vậy mà lần đầu tiên của chị ấy, lại là vì tôi. Lần đầu tiên chị ấy nhuộm máu, là vì tôi... vì tôi.

Dưới tuyết trắng, chị ấy như một nữ thần vậy. Chị ấy nói với tôi sẽ mang Sun trở lại. Chị ấy sẽ mang anh ấy trở lại với chúng tôi.. Liệu, một người đã chết có thể sống lại sao?

Don nhìn Kelly đang bắt đầu rơi vào trạng thái tinh thần bất ổn, nếu cứ để thế này thì cô ấy có thể chết. Mấy ngày không ăn uống gì, cơ thể thiếu nước và chất dinh dưỡng. Vẫn có thể tỉnh táo đã là điều lạ rồi. Dù sao Don cũng nghe được khá nhiều thông tin hữu ích với mình. Bàn tay đặt lên đỉnh đầu của Kelly, tiếng nói của cô nhỏ dần rồi im bặt. Hơi thở đều đều, Kelly đã ngủ.

Bên ngoài bão tuyết ngày một lớn hơn. Don tạo cho mình một vòng bảo vệ tránh tuyết cũng như khiến bản thân không bị lạnh. Don muốn xem báo cáo của phòng tuần tra trong học viện, để chắc chắn Haru có rời khỏi trường hay không? Trên hành lang của học viện, anh gặp một cô gái khá nổi bật. Anh mỉm cười với cô coi như một lời chào. Hội trưởng Hội học sinh cũng mỉm cười chào Don. Sau khi Don rời đi, bước chân của Hội trưởng dừng lại. Cô nhún mày.

“Người con trai này mang cảm giác nguy hiểm. Hẳn ta không thêm che đậy bản chất thật sự của mình. Hẳn cười với cô như một lời chào, nhưng cô lại có cảm giác như một lời tuyên bố thân phận vậy. Cô và hẳn ở hai đẳng cấp hoàn toàn khác nhau. Chưa bao giờ gặp một học sinh như thế này trong học viện. Chấn hấn đây là học sinh mới. Bởi ngoài Haru ra, chưa có học sinh nào trong học viện có thái độ không tôn trọng với cô”.

Thay vì đi đến văn phòng của giáo viên để báo cáo tình hình, Jesi quay lại văn phòng của Hội học sinh. Có một chút bất an khiến cho Jesi lựa chọn ưu tiên việc này hơn. Việc Haru phá hỏng bức tường và ra ngoài, chắc chắn bên tuần tra đã có biện pháp xử lý.

Biển thì ra không lạnh như Haru vẫn tưởng. Nước biển ôm trọn Haru trong vòng tay, bao bọc lấy cô, vỗ về. Ấm áp quá. Tuyết không còn rơi nữa. Gió cũng ngừng thổi.

“Bầu trời cao có hiểu lòng em, buồn phiền đến nhường ấy.

Gió nơi xa có hiểu nước mắt em, sao lau khô đi tất cả.

Biển rì rào vỗ về, ôm lấy những móm đá cô độc.

Nếu như có thể đi thật xa, thật xa nơi đây.

Liệu có phải là điều tốt?

Liệu có phải là điều nên làm?

Chiếc lá cô đơn giữa mùa đông lạnh giá...”

Bài hát của Haru và anh dường như lại vang lên. Lời thì thầm từ biển sâu. Haru trông thấy Sun, và cũng trông thấy anh. Người mà Haru trọn đời ghi nhớ, đã quay trở lại bên cô. Haru cười. Giây phút ấy mãi mãi là điều mà Haru mong muốn. Thì ra Sun của cô chưa chết, mặt trời của cô vẫn mãi sáng ngời. Thì ra Kabo của cô vẫn luôn bên cạnh. Anh chỉ giả vờ ngủ mà thôi. Haru đã cứu sống anh. Trong vòng tay những người mà Haru yêu thương, Haru có thể bình yên mà ngủ được rồi. Đôi mắt màu tím từ từ nhắm lại. Người con gái nhỏ bé chìm vào biển.

Biển lăn tăn gợn sóng. Con mèo màu xanh cũng biến mất trong biển.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Màng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Quá Khứ. (Phần 1)

Lần đầu tiên Haru gặp Kabo, người cô đầy máu. Anh mang cô đi dưới cơn bão tuyết. Với Haru đó là một người vô cùng ấm áp. Đối với Kabo, cô là thiên thần. Năm đó Haru tròn hai tuổi.

Kabo luôn chơi đùa cùng Haru, luôn làm theo mọi thứ mà cô yêu cầu. Chỉ cần Haru muốn anh đều đáp ứng cô.

Kabo muốn chọn ngày anh và cô gặp nhau là ngày sinh nhật của Haru. Nhưng Haru lại thích mùa thu mát mẻ thay vì mùa đông lạnh giá. Bắt đầu từ lúc sáu tuổi, sinh nhật của Haru đổi từ mùa đông sang mùa thu.

Có một lần Haru trông thấy những cánh chim bay lượn trên bầu trời cao. Haru cũng muốn được thử cảm giác đó. Cô nhất quyết đòi anh thực hiện nó. Kabo hứa sẽ cho cô bay trên trời vào ngày sinh nhật của cô. Haru cảm thấy thế giới này chỉ cần anh là đủ.

Nhưng bên cạnh Kabo có một người mà Haru sợ. Đó là bố của anh. Người đàn ông đó luôn nhìn anh và cô với ánh mắt chán ghét, hận không thể giết chết. Trong suy nghĩ của Haru, chỉ cần có người đáng sợ đó ở đâu, cô sẽ tránh đến chỗ đó.

Sinh nhật Haru, Kabo mang cô tới một đồng cỏ rộng lớn. Haru có thể nghe thấy tiếng gió thổi, tiếng chim hót. Mùi cỏ ngọt ngào, mùi đất dễ chịu. Kabo đặt vào tay cô một vòng cỏ, Haru rất thích nó. Kabo đặt lên vòng cỏ trong tay một thân chú rồi đặt nó lên đầu Haru. Những vòng cỏ quá lớn, thay vì ở trên đầu, nó lại rơi xuống cổ. Một chiếc vòng cỏ bằng cỏ chính tay Kabo làm.

Haru đã có một ngày sinh nhật vui vẻ, dường như cô cũng quên luôn lời hứa của Kabo lúc trước. Khi nắng dần khuất sau những ngọn cây, Kabo dắt tay Haru tới một đỉnh đồi cao. Gió thổi mạnh.

- Nhắm mắt lại đi. Anh muốn tặng em một món quà rất tuyệt vời.

- Là gì vậy anh?

- Em chỉ cần nhắm mắt lại. Khi nào anh bảo em mở mắt ra, em sẽ biết.

- Vâng.

Haru cảm nhận được một luồng khí ấm áp chạy dọc cơ thể bắt đầu từ eo, nơi mà tay của Kabo chạm vào. Gió mon man chạm vào da mặt cảm giác hơi ngứa, Haru cười khẽ. Cảm giác như bản thân được nâng bổng lên cao.

- Anh, mở mắt được chưa?

- Chưa được. Lát nữa. Bao giờ anh bảo được thì mới mở mắt.

- ...

Một phút sau.

- Anh, được chưa?

- ... Chưa. Đợi thêm một chút nữa đi.

- ...

Hai phút sau.

- Anh.
- Mở mắt ra đi. – Kabo giọng mệt mỏi.
- Oa. Thích quá. Anh, chúng ta đang bay đúng không? Tuyệt quá. Em đang bay này.
- Đừng động đây. Anh mới chỉ luyện thôi, nên mất nhiều sức lắm. Để anh luyện thêm sẽ đưa em bay cao hơn nữa.
- Yêu anh nhất.

Haru mỉm cười vui sướng. Khi Kabo đưa Haru quay trở lại mặt đất, cô quay đầu hôn vào má anh hai cái cảm ơn. Kabo cười ngây ngô. Lời thì thầm hòa cùng gió bay lên tận trời cao. “Anh cũng yêu em”.

Sinh nhật tám tuổi cũng chính là ngày định mệnh của cuộc đời Haru. Cũng là ngày mà lời yêu của Kabo không trọn vẹn. Đêm hôm đó mưa lớn. Con mưa kèm theo sấm sét khiến cho cả thành phố bị mất điện. Trong vòng tay ấm áp của Kabo, Haru đang ngủ thì giật mình bởi tiếng la hét. Haru rất nhạy cảm với âm thanh.

- Kabo, em sợ.
- Có chuyện gì vậy Haru? – Kabo tỉnh dậy vì cảm nhận được cái giật mình của Haru.
- Kabo, có người chết. Có người đang kêu cứu... Có mùi máu.
- Haru đừng sợ. Anh đang ở bên cạnh em mà. Dù có chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ bảo vệ em.
- Vâng.

Kabo phát hiện ra nền trong phòng mình không có. Chỉ có ánh sáng từ những lần sét đánh chiếu sáng căn phòng. Cánh cửa phòng của hai người hé mở. Quần gia người đầy máu thở hổn hển.

- Cậu chủ, mau chạy đi. Làm phản rồi.
- Quân gia, có... – Kabo muốn hỏi thêm, nhưng quân gia đã gục xuống.

Haru trong lòng anh nhìn chằm chằm vào người quân gia, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Kabo. Anh ôm cô vào lòng, vỗ về cô. Bên trái chiếc giường có một cái nút nhỏ, Kabo đặt tay vào đó, một cánh cửa nhỏ được mở ra đối diện với chiếc giường. Kabo mặc thêm áo cho Haru, bế cô đi vào căn phòng đó.

Một căn phòng được bố trí rất gọn gàng. Ánh sáng từ ngọn lửa trong tay Kabo chiếu sáng một góc phòng, Haru trông thấy một chiếc giường đơn.

- Haru, ở đây đợi anh được không? Một lát nữa anh sẽ quay lại.
- Anh đi đâu? Bên ngoài đáng sợ lắm.
- Haru đừng lo. Anh mạnh lắm mà. Anh sẽ bảo vệ em. Ở đây đợi anh nhé.
- Bao lâu? Em sẽ chờ anh bao lâu?
- Mười phút? Tám phút? – Kabo đoán chừng với Haru vẫn còn nhiều, đôi mắt màu tím có vẻ không hài lòng.
- Được rồi. Đợi anh năm phút, anh nhất định quay lại. Trong lúc đó hứa với anh, em không được bước ra khỏi căn phòng này, được chứ?
- Vâng.

Sau khi nhìn thấy nụ cười của Haru, Kabo mới an tâm rời khỏi. Người bố của anh đã luôn có mưu đồ giết anh. Kabo nắm lấy viên đá trong tay mình, ngày này cuối cùng cũng đã tới. Biệt thự chìm trong bóng tối, mùi máu tanh vương vấn khắp mọi nơi. Trong căn phòng khách, bố của anh đang ngồi trên sofa, chăm chú nhìn vào cầu thang.

Haru ngồi nhìn cánh cửa. Kabo bảo cô đợi anh năm phút, Haru sẽ đợi anh năm phút. Chiếc vòng cổ vẫn còn trên cổ. Haru chạm vào nó rồi khẽ cười. Lần sau Haru nhất định đòi anh hướng dẫn cô làm vòng cổ, cô cũng muốn tặng anh một cái vào sinh nhật của anh.

Khi cánh cửa mở ra, Haru trông thấy Kabo.

- Năm phút của anh lâu quá... máu... anh..
- Haru. Lại đây.

Cả người Kabo đầy máu. Haru cuống cuống, cô không biết phải làm gì trong trường hợp này. Bàn tay nhỏ muốn chạm vào anh nhưng lại sợ làm anh đau. Đôi mắt màu tím tràn ngập nỗi sợ hãi. Một hạt ngọc rơi xuống, đó là lần đầu tiên Haru khóc trong năm năm qua.

- Haru. Đừng khóc. Anh muốn ôm em, lại đây.
- Em sợ...
- Em sợ máu sao? – Ánh mắt Kabo có chút buồn bã và thất vọng.
- Không phải, em sợ làm anh đau.
- Không sao, anh không đau nếu như em ôm anh.
- Thật không?
- Thật.

Haru cẩn thận ôm lấy Kabo, mùi máu xộc lên mũi cô. “Người Kabo lạnh chứ không ấm áp như bình thường, có lẽ vì vậy mà Kabo muốn cô ôm anh”, Haru nghĩ thế nên ôm anh chặt hơn. Giọng anh thì trầm bên tai cô, chỉ sợ không đủ thời gian nữa.

- Haru. Em nhất định phải sống vui vẻ và hạnh phúc. Anh luôn hạnh phúc khi thấy em cười, vì vậy em phải cười mà sống tiếp. Cuộc sống sẽ luôn tồn tại nguy hiểm, anh không thể tiếp tục bên cạnh em để có thể chăm sóc em. Nhưng em nhất định sẽ bình an, món quà cuối cùng trong ngày sinh nhật anh tặng em, hạnh phúc nhé!
- ...

Kabo đặt lên trán Haru một nụ hôn còn dính máu. Một ánh sáng màu tím bao bọc lấy cơ thể Haru, cô ngơ ngẩn nhìn anh, chỉ thấy anh cười với cô. Đôi mắt anh từ từ nhắm lại. Giây phút chiếc đồng hồ điểm báo mười hai giờ đêm, chiếc kim giây chạy qua ngày mới, Kabo gục vào vai Haru.

Dù cho Haru có lay anh bao nhiêu lần, Kabo cũng không mở mắt nhìn cô. Dù cho Haru có gào thét tên anh, dù cho cô có đánh anh, Kabo cũng không hề có phản ứng. Mưa đã ngừng, cũng không còn tiếng sấm nữa. Trong màn đêm tĩnh mịch, chỉ có tiếng gọi tên lương của một đứa trẻ. Haru ôm lấy Kabo lạnh ngắt, cầu mong phép lạ sẽ xảy ra.

Nhưng đến khi trời sáng, tiếng chim hót vang lên đâu đây, Kabo vẫn không hề tỉnh lại. Anh từng đọc cho cô nghe một câu chuyện, chỉ cần uống máu của trẻ con, người chết cũng sẽ hồi sinh. Haru chột bưng tỉnh. Cô buông anh, chạy xuống dưới lầu. Bỗng qua bao nhiêu xác chết, Haru cũng không hề chớp mắt. Trong tâm trí của Haru, điều cần làm bây giờ là cứu Kabo.

- Chủ nhân. Chưa tìm thấy thiếu gia của nhà này, tuy nhiên, có một người còn sống.
- Một đứa trẻ ư?

Bởi vì quá chú tâm vào Kabo, Haru không nhận ra những người đang đứng trong phòng khách. Sau khi lấy được con dao từ nhà bếp, Haru lại chạy lên tầng.

- Theo con bé đó.
- Vâng.

Haru vui mừng, chạy nhanh tới phòng của Kabo. Cô nhanh chóng cắt một đường trên tay của mình, máu chảy ra. Đưa máu đang chảy tới gần miệng của Kabo. Ánh mắt tràn đầy hi vọng. Tuy nhiên máu vẫn cứ chảy ra, nhưng Kabo vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Haru nghĩ chưa đủ, quay lại tìm con dao để cắt thêm một đường nữa.

Người con trai đứng ở cửa phòng nhìn cô, ánh mắt vô cùng phức tạp. Haru không quan tâm. Cầm lấy con dao trên tay, cô nở nụ cười, cắt thêm một vết nữa. Máu lại tuôn ra ngày càng nhiều hơn. Haru vui vẻ quay lại bên Kabo, tuy nhiên bước chân cô phần nào không được ổn định. Haru cảm thấy hơi choáng. Bước chân nhỏ tiến lại phía anh, đặt chỗ máu đang chảy vào miệng Kabo.

- Chủ nhân, con bé đó điên rồi.
- ...

Luhan không nói gì. Bước từng bước lại gần. Cậu muốn xem gương mặt của người con trai đang nằm trên mặt đất. Không cần kiểm tra cũng nhận ra người con trai đó đã chết. “Vậy con bé này muốn làm gì?”. Con dao lại đưa lên lần nữa, nhanh như cắt, Luhan bắt lấy tay cầm dao của Haru. Đôi mắt màu tím của cô nhìn vào anh khó chịu.

- Muốn chết sao? – Luhan lạnh lùng.
- Buông tay ra.
- ...

Con dao lại lần nữa đưa lên, Luhan lại bắt lấy. Lần này tự tay đoạt lấy con dao trong tay Haru ra. Haru cảm thấy bắt đầu hoa mắt do mất máu quá nhiều.

- Đưa dao đây.
- Cậu ta chết rồi.
- Kabo chưa chết, tôi sẽ cứu anh ấy. Mau đưa dao đây?
- Bằng cách nào?
- Cho anh ấy uống máu của tôi.
- Chết rồi, dù có làm cách gì cũng không thể cứu được. Thần kinh cũng vừa phải thôi chứ.
- ...

Haru nhìn con dao trong tay Luhan, nhận ra trong phòng không có bất cứ vật nào có thể cắt được nữa. Cô lao về phía anh cướp con dao, mặc cho một tay máu vẫn chảy. Luhan không những cảm thấy khó chịu, ngược lại rất vui vẻ. Tự dưng suy nghĩ muốn chiếm hữu Haru, muốn cô là của riêng mình. Luhan tóm lấy cả hai tay của Haru. Đôi mắt màu tím nhìn anh đầy cảm phẫn, không hài lòng. Luhan lại tỏ ra thích thú. Haru cựa quậy một lúc, sau đó rơi vào hôn mê.

Luhan cho người mang cô đi. Sai người chôn cất cậu con trai đó, người mà cô gái nhỏ gọi là Kabo.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mạng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Quá Khứ. (Phần 2)

Luhan đưa cô về sống trong biệt thự của mình. Đến khi Haru tỉnh lại không thấy Kabo ở bên, cô bắt đầu tìm kiếm. Nhưng lại bị người của Luhan giữ lại. Người con trai đó suốt ngày vào phòng cô, nói chuyện với cô. Haru thấy cực kì chán ghét. Kabo đang chờ cô. Kabo của cô vẫn còn sống, cô cần quay trở lại để gặp anh. Nhưng Haru không thể rời khỏi căn phòng. Nhìn vết cắt được băng bó cẩn thận, Haru nổi điên với nó. Cô dùng tay cào xé, đến khi vết cắt bị rách ra cũng không dừng lại. Người con trai đó xuất hiện, nổi điên với Haru, anh ta đặt bàn tay của mình lên đầu cô, khiến cho Haru không cử động được. Chỉ biết cảm phẫn nhìn người con trai đó.

- Em muốn chết ư? Tiếc là không thể được. Bao giờ tôi cho phép, em mới có quyền chết.

- ...

Mỉm cười hài lòng, người con trai đó bước ra khỏi phòng. Haru ngơ ngẩn nhìn vào cánh tay của mình. Lại nổi điên. “Anh ta không cho cô chết, anh ta có quyền gì. Muốn sống hay chết là do Haru định đoạt”. Tuy nhiên, Haru không thể chạm vào vết thương đã được băng bó lại. Chỉ cần đặt tay lại gần, luôn có một khoảng cách ngăn Haru chạm vào nó. Dù cố gắng như thế nào cũng không được.

Thì ra việc sống chết của bản thân, Haru cũng không thể tự mình định đoạt nữa. Haru muốn gặp Kabo, cô nhớ anh, cực kì nhớ anh. Mỗi lần chạm tay vào chiếc vòng cổ, Haru đều cảm thấy rất buồn và trái tim nhói đau.

Mùa đông đến, chỉ còn những cành cây trơ trọi giữa trời. Một sáng mai thức giấc, Haru trông thấy tuyết rơi. Mặt đất phủ đầy tuyết trắng. Bất chợt cả người Haru run cầm cập. Không khí trong phòng rất ấm áp, nhưng Haru vẫn cảm thấy rất lạnh.

Luhan đã quen với vẻ lạnh nhạt của Haru. Khi bước vào phòng trông thấy sự khác lạ của Haru, anh tiến tới gần. Haru nằm trên giường, bàn tay nhỏ ôm lấy người. Cô bắt đầu cảm thấy khó thở, cảm giác như oxi trong không khí bị hút hết.

- Haru, em làm sao thế?
- ...
- Em thấy khó chịu ở đâu sao? Anh cho người gọi bác sỹ tới.

Luhan khẽ chạm nhẹ vào người Haru. Cô hét lên. Nơi mà Luhan chạm vào khiến cho Haru cảm giác như bị ai đó đâm cho một nhát. Trong không khí có mùi máu. Luhan nhú mắt nhìn về đầu đòn của Haru, đầu ngón tay của cô đang chảy máu. Đôi mắt hay nhìn anh thờ ơ, giờ nhắm chặt. Mồ hôi trên trán Haru túa ra.

- Andy.

- Vâng, Chủ nhân.

- Gọi Hate tới đây. Càng nhanh càng tốt.

Người con trai trong trang phục màu đen biến mất sau câu nói của Luhan. Haru bắt đầu lên con co giật. Luhan không dám chạm vào Haru vì sợ cô phản ứng như lúc nãy.

Chưa đầy một phút, một con mèo màu trắng xuất hiện. Đôi mắt của nó có màu hổ phách. Con mèo tiến lại gần Haru quan sát, nó khẽ liếm đầu ngón tay đang chảy máu của Haru. Máu ngừng chảy. Con mèo nằm xuống giường, đôi tai của nó vênh lên nghe ngóng.

- Có chuyện gì thế?

- Chủ nhân, đứa trẻ này có một kết ấn khiến cho sức mạnh của nó bị kìm hãm. Nhưng hình như có điều kiện gì đó khiến cho kết ấn bị yếu đi... Chủ nhân đã đặt lời nguyên cho con bé sao?

- Ừ.

- Nhưng tại sao lại là hai cái? – Con mèo nghi hoặc nhìn Luhan.

- Hai cái? Chỉ có một thôi.

- Vậy thì có ai đó đã đặt lên một lời nguyên khác.

- Có xung khắc không?

- Không hề. Nó bảo vệ con bé rất tốt.

- Về chuyện kết ấn?

- Tôi sẽ điều tra thêm về chuyện này, tạm thời chỉ có thể kết ấn một cái khác giúp cho con bé không bị đau đớn dần vật. Andy, mang nó lại đây.

Haru đã chìm vào giấc ngủ. Luhan ngồi trên chiếc ghế nhìn ngắm gương mặt của cô. Nó bình yên. Nếu như cô chỉ ngủ như thế này, thì chắc hẳn có rất nhiều người yêu thích. Luhan suy nghĩ một chút về Haru. Thông tin của Haru hoàn toàn không có gì. Luhan mang cô về bởi vì yêu thích tính cách của cô, và bởi vì đôi mắt màu tím rất đặc biệt. Dần dần Luhan cảm thấy yêu quý Haru. Luôn muốn nói chuyện cùng cô, mặc dù đáp lại chỉ là sự thờ ơ, lạnh nhạt. Luhan chưa từng thấy cô cười.

Luhan thông báo cho cô cái chết của Kabo không biết bao nhiêu lần. Dần dần, Haru không nổi điên với anh đòi tìm kiếm Kabo nữa. Cô chỉ bình thản chấp nhận nó.

Haru không nói chuyện với bất cứ ai trong biệt thự của Luhan. Ở cô luôn toát ra vẻ lạnh nhạt. Người khác có muốn quan tâm, muốn gần gũi cũng bị thái độ của cô đẩy xa.

Khi Haru tỉnh lại, tuyết đã ngừng rơi. Luhan đang ngủ trên chiếc ghế. Cô nhìn Luhan một lúc, bước chân tiến tới cửa sổ, mở nó ra. Không khí lạnh bên ngoài ứa vào khiến cho Luhan giật mình. Nhìn thấy Haru đứng ở cửa sổ, muốn nói gì đó lại thôi. Bóng lưng của cô cho cảm giác cô độc.

- Anh có biết tại sao tôi không tổ chức sinh nhật vào mùa đông không?

- ... – Luhan sững sờ. Đây là lần đầu tiên Haru chủ động nói chuyện với anh. Tự dưng Luhan thấy mình như một thằng ngốc. Môi mấp máy không nói được câu gì.

- Bởi vì tôi ghét mùa đông. Mùa đông có tuyết, và như vậy tôi sẽ không đi chơi được nhiều.

-

- Nhưng thật ra, mùa đông nào tôi cũng bị những cơn đau hành hạ. Bắt đầu từ lúc tôi năm tuổi, tôi luôn bị đau và chảy máu vào mùa đông. Tôi nói dối Kabo là do chơi không cẩn thận mới làm bản thân bị thương. Tôi không muốn một sinh nhật có máu.

- Em có một kết ấn, em có biết không?

- Họ là những người xa lạ trong tâm trí tôi. Kabo đã kể cho tôi nghe về ngày mà chúng tôi gặp nhau. Máu đã làm cho sức mạnh của tôi bị kìm hãm.

Một làn gió lạnh thổi vào căn phòng. Haru vẫn quay lưng với Luhan. Anh không biết được vẻ mặt của cô lúc này. Nhưng chắc chắn rằng, nó rất bình thản. Bình thản như trong giọng nói của chính Haru.

Hate cho Luhan một báo cáo hoàn hảo. Anh cảm thấy rất hài lòng.

- Chủ nhân, chúng ta có thể mạo hiểm phá kết ấn cũ và tạo ra một cái mới. Chúng ta sẽ xem sức mạnh của con bé như thế nào?

- Tỷ lệ thành công là bao nhiêu?

- Thấp hơn 10%. Thật ra kết án này là một kết án cỏ, tôi đã hỏi bố, nhưng ông ấy không nói. Ông ấy bảo nên tránh xa người có kết án này. Rất nguy hiểm.

- Vậy sao?

- Chúng ta có thể khiến cho kết án luôn được giữ vững, nhưng chắc chắn cho tới một thời điểm nào đó. Nó sẽ bị phá vỡ.

- ...

Trong không khí xộc lên mùi máu quen thuộc, Luhan vút báo cáo lên bàn, lao về phía cầu thang. Trong phòng, Haru đang đau đớn như có hàng ngàn vết đâm vào người. Những vật dụng bằng thủy tinh ở trong phòng bắt đầu rạn nứt, cửa kính cũng chịu áp lực lớn, những vết nứt ngày một rõ hơn.

Khi Luhan mở cửa, một ánh sáng màu tím nhạt khiến cho mắt anh khó chịu. Ánh sáng tím nhạt bao phủ lấy cơ thể của Haru, đưa cô rời khỏi chiếc giường, lơ lửng trong căn phòng.

- Chủ nhân, mau chạy đi.

Luhan bị Andy kéo đi. Một tiếng nổ lớn vang lên. Căn phòng của Haru sụp đổ. Luhan đưa đôi mắt giết người nhìn Andy.

- Nhìn kia.

Theo hướng chỉ tay của Hate, Luhan trông thấy Haru hoàn toàn bình an trong một quả cầu nước. Hình như cô lại rơi vào hôn mê. Một vòng tròn phép thuật hơi mờ nhạt ở phía sau.

Sau sự việc ngày hôm đó, Luhan đưa Haru tới một biệt thự khác. Nơi chỉ có hai mùa là thu và hạ. Haru luôn ngồi bên cửa sổ ngắm nhìn mọi cảnh vật bên ngoài. Mặc dù Luhan đã cho phép cô được tự do dạo chơi trong khu vực biệt thự. Nhưng Haru luôn không làm theo những gì mà anh bảo. Với cô, người con trai đó chẳng có gì tốt đẹp. Gặp phải anh ta đúng là phiền phức.

Haru ở căn biệt thự màu trắng trên đồi cho đến năm mười lăm tuổi. Cô vẫn giữ thói quen ngắm nhìn mọi thứ qua cửa sổ. Thời gian khác, cô đọc sách. Sổ sách mà Haru đọc được chứa trong hai căn phòng lớn, được bảo quản cẩn thận. Cứ tưởng sẽ phải chuẩn bị thêm một phòng nữa.

Người hầu trong biệt thự cũng đã quen với sự lạnh nhạt của cô. Họ cũng không bắt chuyện tránh làm phiền Haru. Một hôm trời đổ mưa tầm tã, biệt thự mất điện, ánh sáng vàng nhạt từ những ngọn nến khiến cho không gian có chút lãng mạn. Haru đang ăn tối thì Luhan tới.

Gần một năm qua, Luhan không xuất hiện trước mặt Haru, nhưng ngày nào cô cũng được nghe tình hình của anh ta qua quản gia. Luhan cho quản gia báo cáo với Haru lịch trình một ngày của anh như thế nào. Còn chụp ảnh gửi cho cô, muốn cô ngày nào cũng phải nhìn thấy anh.

Kéo chiếc ghế lại gần chỗ Haru, cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. Đôi mắt màu nâu nhìn Haru đầy nóng bỏng, cô có chút khó chịu. Haru đặt chiếc thìa xuống, cẩn thận rút bàn tay của mình lại.

- Buông ra.

- Tại sao? Anh muốn nắm tay em như thế này. – Luhan cười cười với cô.

Haru mỉm cười với Luhan, không phải nụ cười mà anh mong muốn, một nụ cười đầy vẻ ghê tởm.

- Tôi không muốn gián tiếp chạm vào sự bẩn thỉu trên tay anh.

- Em...

- Buông tay.

- Đừng nghĩ mình thanh cao. Tôi có thể để em sống tới hôm nay cũng có thể giết em được đấy. – Giọng nói Luhan có phần bức tức, không khí giữa hai người có phần căng thẳng.

- Anh nghĩ tôi sẽ biết ơn sao?

Ánh mắt Haru nhìn Luhan vẻ thách thức. Quả thật, trong số những người mà Luhan từng gặp, Haru là người luôn châm ngòi sự nổi giận trong anh. Anh luôn kiểm chế với Haru, có lẽ điều này khiến cô không tôn trọng anh như hôm nay. Luhan bóp chặt cổ Haru, cổ vùng vẫy, bàn tay anh lại dùng lực nhiều hơn. Hai người đối diện nhau, nhưng chẳng ai là thoát mái với đối phương.

- Em nghĩ có nên xem xét lại thái độ của mình không?

- Hừ, anh nghĩ xem mình là ai đi đã.

- ...

Haru nắm lấy bàn tay của Luhan, cảm giác hơi khó thở. Người hầu bên cạnh không ai dám can thiệp vào chuyện này, họ chỉ đứng một bên quan sát tình hình.

Haru nắm chặt tay Luhan, đẩy nó ra khỏi cổ mình. Cuối cùng Luhan cũng bị hất tay ra, trên cổ của Haru xuất hiện vết hằn màu đỏ. Người quản gia nhanh chóng lấy khăn lạnh để chườm cho cô. Nhưng chưa kịp quay người đi, một áp lực khiến cho toàn bộ đồ thủy tinh trong bếp vỡ tan. Trên mặt đất, chiếc vòng cổ bằng gỗ của Haru đã hóa thành tro. Bàn tay Haru chạm nhẹ vào cổ, nhưng cảm giác quen thuộc đã không còn. Mái tóc dài khẽ che đi cảm xúc trên gương mặt. Luhan cảm thấy hơi có lỗi. Chiếc vòng cổ này đã có từ lâu, dù không biết ai tặng nhưng nó rất quan trọng với Haru.

Còn chưa kịp bước tới cạnh Haru, một bóng đen lao về phía Luhan, đẩy anh vào tường. Người hầu trong nhà cố gắng lại gần nhưng bị áp lực khiến cho bản thân bị đẩy ra xa. Khi Luhan định thần lại được tình hình, gương mặt Haru ngay sát bên cạnh. Ánh sáng từ nền khiến Luhan không nhìn thấy được cảm xúc trên gương mặt cô. Haru bóp chặt cổ Luhan, lực rất mạnh. Luhan khởi động vòng tròn phép thuật, áp lực khiến cho Haru bay ra xa. Lưng của cô đụng vào ghế, tiếng kêu khá to. Haru có vẻ hơi choáng váng, Luhan đã nắm lấy hai bàn tay của cô.

- Mang hộp gỗ trong tủ lạnh ra đây.

- Vâng.

Dưới ánh sáng của ngọn nến, đôi mắt màu tím chuyển đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mang Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đứa Trẻ Bị Nguyên Rủa.

Kelly tỉnh dậy trong căn phòng quen thuộc. Căn phòng đơn giản với tông màu đen và trắng. Một chiếc bàn, một tủ quần áo và một chiếc giường. Bên ngoài hình như bão tuyết đã tan, trời cũng có vẻ hửng nắng. Trên chiếc bàn nhỏ có đặt một phần ăn sáng, Kelly liếc qua rồi đi vào nhà tắm.

Mẹ của Kelly mất sau khi sinh cô. Phải lựa chọn giữa mẹ và con, vì muốn cô được sống, mẹ cô chấp nhận hi sinh bản thân mình. Ngày mà Kelly cất tiếng khóc chào đời, cũng là ngày mà mẹ của cô lựa chọn tới một thế giới khác – một nơi không có Kelly.

Kelly được nuôi dưỡng bằng sữa của những bà mẹ khác. Sinh nhật một tuổi của Kelly, bố cô trên đường đi lấy bánh sinh nhật cho cô đã bị người ta giết chết. Sinh nhật của Kelly đầy nước mắt.

Năm Kelly sáu tuổi, cả gia đình người chú nhận nuôi Kelly bị đám cháy giết chết, chỉ mình Kelly còn sống.

Năm Kelly bảy tuổi, cậu bạn thích Kelly vì cứu cô mà bị tai nạn mất một bên chân.

Người ta gọi Kelly là đứa trẻ bị nguyên rủa. Bởi những ai yêu quý cô, những ai bên cạnh cô đều sẽ sớm gặp tai nạn. May mắn thì còn sống với dị tật. Không may mắn thì chết. Người thân xa lánh, bỏ mặc cô với căn bệnh lạ, tự chăm lo lấy bản thân mình. Kelly không có bạn, bởi chả có phụ huynh nào lại nhân tâm đẩy con mình tới chỗ chết.

Kelly luôn sống trong sự cô đơn. Nhìn người ta hạnh phúc, nhìn người ta được yêu thương, Kelly chỉ biết khóc.

Đến năm mười lăm tuổi, Kelly mới biết bố mình chết do bị giết nhầm. Đó là sự không may mắn, nhưng người ta lại cho rằng đó là lỗi của cô. Bởi Kelly là “Đứa trẻ bị nguyên rủa”. Kelly biết được người thực hiện hợp đồng đó là ai. Bởi vì chỉ có họ mà đại gia đình mới không dám phản kháng. Nhóm sát thủ nổi tiếng: Blood Moon.

Đặt bó hoa ly trắng trên mộ của những người vì cô mà chết, Kelly quyết định rời khỏi thành phố, truy tìm Blood Moon. Toàn bộ tài sản từ bán biệt thự, cô đổi lấy thông tin về địa điểm tiếp theo nhóm sát thủ đó sẽ tới.

Tuy nhiên, khi gặp được Sun, Kelly đã đi đến một quyết định khác. Mất một năm để Blood Moon tin tưởng cô. Mất thêm một năm để Sun tin tưởng cô. Ba năm, để Kelly có thể thoải mái với những người trong Blood Moon. Nhưng sau ba năm đó, Kelly đã hoàn toàn thay đổi. Thay vì trả thù, cô nhận ra bản thân mình cần họ. Họ đối xử với Kelly rất tốt. Họ luôn quan tâm, bảo vệ và lo lắng cho cô. Dù cho xảy ra nguy hiểm gì, Kelly luôn là người được an toàn đầu tiên. Thật ra Blood Moon biết lý do cô gia nhập, biết cả quá khứ của Kelly. Nhưng họ vẫn giữ cô ở lại bên mình. “So với em, chúng tôi là những đứa con của quỷ dữ. Đứa trẻ như em không thể nào tàn ác bằng chúng tôi được”.

Kelly đã tìm thấy một “gia đình” mới. Nơi mà cô hoàn toàn tin tưởng, hoàn toàn có thể an tâm. Là nơi có người con trai mà Kelly trọn đời yêu mến.

- Tôi muốn nói chuyện với bạn. – Shin đứng ở hành lang, nhìn Kelly với vẻ mệt mỏi.

- ...

Kelly đi qua Shin không hề tỏ thái độ gì. Cô mở cửa phòng Haru, chẳng có ai ở đó.

- Don đâu?

- Cậu ấy rời khỏi nhà hai hôm nay chưa thấy quay lại... Haru đâu?

- Chị ấy... cũng chưa quay lại ư?

- Cả hai người đó cùng biến mất. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Cậu nghĩ tôi sẽ trả lời cậu ư?

Kelly đối diện với Shin. Nhìn vào mắt cô, Shin biết mình sẽ không nhận được câu trả lời như mong muốn.

Không khí trong lớp học có phần ảm đạm. Kelly luôn năng động giờ ngơ ngẩn nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Cô gối đầu lên tay, trải nghiệm cảm giác của Haru khi cô ấy nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Thì ra khi nằm trên bàn, bầu trời có thể nhìn dưới một góc độ khác. Shin chăm chú theo dõi hành động của Kelly, khẽ thở dài. Đang học thì cánh cửa mở ra. Một cô gái xuất hiện trên tay cầm một quyển sổ nhỏ. Mái tóc màu đỏ rực, cái khuyên lấp lánh, người con gái này có chút quen thuộc.

- Hội trưởng tới đây có chuyện gì thế? – Thầy giáo già đặt chiếc kính lên bàn, từ tốn hỏi.

- Xin lỗi vì đã làm phiền giờ lên lớp của thầy, em có thể xin thầy năm phút được không ạ?

- Được.

Thầy giáo già đóng quyển sách của mình lại, sau đó bước ra ngoài. Jesi bước lên bục giảng. Từ lúc mở cửa, cô đã nhanh chóng tìm kiếm một vòng lớp học nhưng không tìm thấy người mà mình muốn. Mở quyển sổ nhỏ đặt lên bàn, Jesi bắt đầu hỏi.

- Lớp học có tất cả tám học sinh, nhưng sĩ số hiện tại chỉ có bảy người. Lớp trưởng hãy cho biết tên học sinh vắng mặt và lý do.

- Học sinh vắng mặt là Don, lý do... thì tôi không biết. Cậu ấy không thấy xuất hiện ở nhà hai ngày này. Tôi đã kiểm tra thông tin từ ban giám sát, nhưng không có dấu hiệu cậu ấy ra ngoài.

- Don – học sinh tới từ học viện DIED sao?

- Đúng vậy.

- Cậu có thể mô tả một chút thông tin về cậu ấy không?

- Cậu ấy có vẻ khó gần.

- Đặc điểm?

- Cao gần 1m85, da trắng, mái tóc màu đen, mắt màu nâu. Cậu ấy nói giọng hơi trầm...

- Con trai sao?

- Đúng vậy.

Jesi nhíu mày. Người mà cô gặp hôm đó chính là Don. Nhưng:

- Theo thông tin mà chúng tôi nhận được từ học sinh trao đổi, học sinh tới từ học viện DIED đúng là tên Don. Nhưng đó là con gái.

- Con gái???

Cả lớp đều tỏ ra ngỡ ngàng. Vì Don mà họ biết chắc chắn là con trai. Nhưng Hội trưởng Hội học sinh không có lý do gì mà nói dối. Tất cả đều có chung thắc mắc: vậy người mà họ gặp, rốt cuộc là ai?

Jesi rời khỏi lớp học mà không biết thêm được thông tin gì. Kiểm tra báo cáo của ban giám sát cũng không có dấu hiệu học sinh rời khỏi trường, ngoài Haru. "Vậy thì người con trai đó là ai? Và bây giờ cậu ta đang ở đâu?"

Jesi có rất nhiều mối bận tâm. Rõ ràng việc Don giả xuất hiện trong học viện có rất nhiều nghi ngờ xung quanh. Don là tên của học sinh nữ đó, vậy thì thân phận thật sự của người này là ai? Tại sao người này xuất hiện, và biến mất cùng Haru? Mục đích của người này tới học viện để làm gì?... Jesi quyết định gặp hiệu trưởng để hỏi cho rõ ràng.

Trên mỏm đá cao, Luhan nhìn xuống biển phía dưới. Don là cô gái đến từ học viện DIED, và Luhan đã có một giao dịch với cô ta để bước chân vào học

viện này. Mục đích duy nhất là gặp Haru. Tuy nhiên, có những điều bất ngờ đã xảy ra. Luhan không nghĩ rằng, việc Haru gặp gỡ Blood Moon lại khiến cho cô gắn bó với nó nhiều đến như vậy. Và Sun, người con trai đã chiếm được một vị trí quan trọng trong trái tim của Haru, lại là người khiến kết án của cô đi đến giới hạn.

Một người con trai trong trang phục màu đen đứng phía sau lưng Luhan. Để bảo vệ cũng như liên lạc với chủ nhân của mình, cả Pidka lẫn Andy đều biến thành vật nuôi bên cạnh Haru. Là những thủ hạ bên cạnh Luhan, được tin tưởng nhất, trung thành nhất.

- Chủ nhân.

- Đã tìm thấy cô ấy chưa?

- Chưa. Andy cũng không thấy xuất hiện.

- ...

- Chủ nhân, Andy sẽ không làm phản đâu. Chủ nhân đừng nghi ngờ cậu ấy. Dù có chết, cậu ấy cũng nhất định trung thành với chủ nhân.

- Biết rồi.

- Tôi sẽ cố liên lạc với cậu ấy. Tuy nhiên, có điều gì đó đã xảy ra với kết nối của chúng tôi. Lần đầu tiên tôi không thể cảm nhận thấy được sự sống của cậu ấy.

- Chết ư?

- Điều này, tôi không dám chắc.

Luhan nhìn về phía chân trời phía xa, cúi đầu nhìn biển xanh. “Rốt cuộc em ở đâu?”.

Người đàn ông ngồi trong căn phòng tối. Ánh sáng duy nhất từ chiếc đèn bàn, chiếu sáng một bức ảnh. Bức ảnh chụp một người con trai cười rạng rỡ như mặt trời, bên cạnh là một cô gái. Quả là một cặp trời sinh. Cô gái với mái tóc đen dài tung bay theo gió, chiếc váy màu xanh thẫm, một đôi mắt màu tím kì diệu, gương mặt ngập tràn hạnh phúc. Người con trai ôm nhẹ lấy bờ vai trần, đầu tựa đầu, đôi mắt tràn ngập niềm vui. Vuốt nhẹ lên nụ cười ấy, gương mặt ấy, người đàn ông thấy tay mình run run. Một giọt nước mắt hiếm hoi khẽ rơi. Nụ cười ấy hạnh phúc, nụ cười mà từ trước đến nay ông luôn tìm kiếm, hi vọng. Tưởng chừng có thể giữ lại, có thể bảo vệ. Đến cuối cùng lại vĩnh viễn biến mất.

Người mẹ nhẫn tâm rời bỏ, còn tàn nhẫn đến nỗi tìm người giết hại đứa con trai mà mình sinh ra. Ông đã cố gắng bảo vệ, luôn luôn yêu thương, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy con trai của mình nở một nụ cười. Ông đặt tên cho con là Sun, mong muốn nó mãi tươi sáng như mặt trời, mong muốn nó như một nơi mà người ta cảm thấy ấm áp. Gặp gỡ Haru, có lẽ là định mệnh.

Có lẽ Sun là đứa trẻ bất hạnh nhất trên thế giới này. Hợp đồng lần đó đã khiến cho con trai và mẹ gặp lại nhau. Sau bao nhiêu năm trôi qua, người đàn bà đó vẫn một lần nữa nhẫn tâm đâm con trai mình một nhát. Chỉ vì tình nhân của bà ta. Có lẽ sau khi gặp Haru, trái tim của con trai ông đã biết mềm yếu. Nếu như trước kia, người đàn bà đó không thể chạm được một ngón tay tới Sun.

Vết đâm không quá sâu, nhưng con dao đó có độc. Một loại độc chưa có thuốc giải. Thời gian Sun ở lại bên ông, còn chưa dài, đã rời xa mãi mãi. Sun có thể mạnh mẽ và sống tiếp cho tới lúc ra đi, tất cả chỉ vì một người con gái, chỉ vì lời hứa đã hứa với cô. “Nhất định anh sẽ quay lại đón em”.

“Cốc, cốc”.

- Hiệu trưởng. Em là Jesi, Hội trưởng Hội học sinh. Em có thể gặp thầy một chút không ạ?

- Vào đi.

Cánh cửa phòng mở ra. Hương cà phê thoang thoảng trong không khí. Người đàn ông đang ngồi thưởng thức cà phê và đọc một vài báo cáo. Bức ảnh đã được cất trong ngăn kéo. Nó sẽ vĩnh viễn không bao giờ được lấy ra khỏi đó nữa. Ông sẽ không bao giờ nhớ tới nụ cười rạng rỡ đó nữa. Cũng không bao giờ nhớ rằng, mình đã từng gặp một cô gái với đôi mắt màu tím.

“Tra con về với đại dương, chúc con... luôn bình an, thiên thần”.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mạng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Trọn Đời... Yêu Em!

Vào cái ngày bão tuyết, Andy trông thấy Haru rơi xuống biển. Không hề chần chừ, Andy cũng lao theo. Khó khăn lắm anh mới mang được Haru lên bờ.

Haru chỉ mặc đồ ngủ, người cô run lên. Andy tạo một lớp bảo vệ cho hai người, không khí có phần ấm hơn. Thiết bị kết nối với Pidka bị ướt, cần sấy khô mới dùng được. Đang nghĩ cách trở về, bỗng trong không khí có mùi hương quen thuộc.

Andy ngẩng đầu. Trên mỏm đá, có một nhóm người đang nhìn xuống. Gần đó là một người trong trang phục màu đen. Chớp mắt, đám người lẫn người mặc áo đen đều xuất hiện trước mặt Andy. Anh tăng thêm lớp bảo vệ cho Haru và mình. Đám người lạ mặt đứng chắn phía trước hai người. Có vẻ như là bảo vệ khỏi người mặc trang phục đen đó.

Người mặc trang phục đen cúi bỏ chiếc áo choàng của mình, gương mặt mà Andy đã hai lần được gặp. Người đàn ông đó nở một nụ cười nhẹ, Andy cảm thấy toàn thân đóng băng. Cẩn thận ôm lấy Haru.

- Sát thủ Leo, hân hạnh được gặp mặt Blood Moon.
- Không biết anh muốn làm gì ở đây? – Một người trong đám lạ mặt tiến về phía trước hỏi.
- Tất nhiên, là vì công việc.
- Mục tiêu là Nữ hoàng?
- Đúng vậy.

Đám người Blood Moon dàn trận. Người họ cần bảo vệ chỉ có một, tuyệt đối phải đảm bảo an toàn cho người đó, dù có phải hi sinh cả tính mạng. Leo thông thả bước gần lại.

- Yên tâm đi. Không phải là hôm nay. Tôi không muốn ra tay nhanh chóng như vậy. Với lại, cô ấy còn đang không khỏe. Tôi không muốn làm mất danh tiếng của mình.

- Vậy...
- Tôi muốn cứu cô ấy.
- Chúng tôi có thể tự mình làm việc này. Cảm ơn.

Một người đặt tay lên lớp bảo vệ, tiến tới ôm lấy Haru. Cơ thể Haru ngày càng lạnh. Một chiếc áo choàng lên cơ thể của cô. Blood Moon cùng Andy rời khỏi. Để lại Leo với nụ cười thích thú.

Mặt biển vẫn bình lặng

Andy tỉnh lại đã quá nửa đêm, thiết bị liên lạc đã bị nhóm Blood Moon phá hỏng. Anh tìm phòng của Haru. Khi cánh cửa mở ra, phát hiện những người trong phòng đều đang tập trung bên cạnh chiếc giường. Ánh sáng vàng nhạt từ hòn đá tỏa ra khiến cho Haru ngủ thật bình yên. Ánh sáng từ hòn đá hòa hoàn toàn kết hợp với hòn đá trên chiếc vòng cổ của Haru, tựa như là một cặp. Andy nhận ra Blood Moon cũng biết được kết án của Haru.

Một người trong nhóm đứng dậy, tiến về phía Andy.

- Chúng ta nói chuyện một chút.
- Được.

Bên ngoài tuyết ngừng rơi, ánh sáng từ chiếc đèn chiếu vào ly rượu, một màu đỏ chói mắt.

- Anh muốn làm gì? Trở về hay đi theo chúng tôi?
- ...
- Chúng tôi sẽ bảo vệ cô ấy. Chúng tôi biết ai là người muốn lấy mạng của cô ấy. Người này, chúng tôi không thể đầu lại, chỉ có thể tránh đi.
- Chủ nhân của chúng tôi có thể bảo vệ cho cô ấy. Mặc dù cô ấy không cần chủ nhân.
- Tin mới nhất trong giới sát thủ, anh đọc đi.

Cầm trong tay một tập hồ sơ. Andy cẩn thận đọc những thông tin trên đó. Người mới trong giới sát thủ - Leo. Mức độ ra tay còn tàn ác hơn Blood Moon. Chuyên được giao những vụ cực khó, chưa bao giờ thất bại. Bức ảnh chụp anh ta đang cười. Chỉ nhìn ảnh thôi cũng khiến cho anh cảm thấy sát khí từ người đó. Tất nhiên, thông tin khiến cho Andy hoàn toàn sững sờ nằm ở cuối tập hồ sơ. Người con gái trong bức ảnh là Haru, người được săn lùng trên toàn thế giới. Hợp đồng sát thủ luôn được giữ kín người kí kết. Nhưng lần này, nó được công khai. Người kí hợp đồng giết Haru lần này, Andy biết đó là ai.

Andy gặp Haru lần đầu tiên khi mang đồ ăn cho cô. Trong căn phòng tối, Haru tỏa sáng như một thiên thần, một thiên thần cô đơn. Haru luôn tỏ ra lạnh nhạt với chủ nhân. Khiến cho chủ nhân bức mình, khiến cho chủ nhân vui vẻ, điều này là lần đầu tiên Andy được nhìn thấy. Với Andy thì Haru là người quan trọng. Bởi vì Haru có một vị trí đặc biệt trong lòng chủ nhân. Anh hứa đời này sẽ trung thành, bảo vệ cô.

Lần đầu tiên Andy thấy Haru cười. Một nụ cười thật nhẹ nhàng. Nụ cười như nắng ấm mùa xuân, lại rạng rỡ như mặt trời. Một nụ cười khiến cho trái tim lạnh giá có thể tan chảy. Với Andy, Haru là thiên thần đẹp nhất. Dù cô có cười hay không.

Lựa chọn, trở về hay tiếp tục bên cạnh Haru, có lẽ Andy chẳng cần phân vân nữa.

- Chúng ta sẽ đi đâu?
- Sau khi Haru ổn định, chúng ta sẽ rời khỏi đây. Đi đâu, lúc đến đó anh sẽ biết.
- Được.

Leo nhìn bức hình của Haru. Xem chừng nhà họ Will đã quyết định: sống thấy người, chết thấy xác. Leo đã điều tra nhưng không biết được lý do tại sao họ lại muốn mạng của Haru như vậy. Lại xem hộp đồng của mình, Leo nheo mắt. Người phụ nữ muốn anh giết cô, nhưng thời gian khiến anh hơi khó hiểu. Lắc ly rượu trong tay mình, Leo nhìn lên bầu trời cao. “Tôi biết em sẽ đi đâu. Tôi ở đây đợi em”.

Trong không khí có mùi cỏ tươi, vị ngọt của sương mai, vị thơm của đất. Haru cảm nhận được hương vị của mùa xuân. Xen lẫn trong đó có mùi khét của thức ăn.

- Trời ơi, anh có biết nấu ăn không vậy?
- Cậu biết thì cậu vào nấu đi. Tôi từng thấy Haru nấu rồi nên nấu theo công thức đó.
- “Từng thấy”, chứ không phải anh đã nấu rồi sao?
- Chưa bao giờ.
- Mấy cậu kia, tôi bảo đi mua gà mà sao lại mua gà già thế này? Làm sao mà nấu được? Há????

Haru thấy mình nằm trên đồng cỏ, bên cạnh là những bông hoa nhỏ màu trắng. Phía trước là những người trong Blood Moon đang nấu ăn. Haru ngồi dậy, cảm thấy thật bình yên.

Haru từng muốn sẽ cùng anh sống ngày tháng bình yên nơi đây. Sáng sớm cùng nhau ngắm mặt trời mọc, cùng nhau làm việc nhà, cùng nhau trồng rau, nuôi gà. Sống một cuộc sống bình dị. Chỉ tiếc là cảnh còn mà người mất. Haru đã tỉnh táo từ hôm qua. Nhưng không biết phải đối diện với những người trong Blood Moon thế nào. Vì Haru, Sun mới chết. Vì Haru mà thủ lĩnh của Blood Moon mới chết. Cô sẽ phải đối mặt với những người từng yêu thương, tôn trọng mình như thế nào đây?

- Haru.

Người đàn ông lạ mặt ngồi xuống trước mặt cô. Đôi mắt màu xanh, mái tóc màu đen, hương thơm quen thuộc.

- Mèo con. – Haru khẽ cất tiếng nói.
- Tôi là Andy. Có thể gọi là mèo con cũng được. Haru có muốn ăn gì không?
- Nữ hoàng.
- Mọi người... tôi xin lỗi.
- Xin lỗi? Vì cái gì?
- Vì... vì tôi mà...
- Mà Sun chết ư? – Người đàn ông trong nhóm tiến về phía Haru. Đây là người đề ra các chiến lược cho Blood Moon, cũng là người ra lệnh cho anh em trong nhóm nếu như không có Sun - Killua.
- Tôi... – Haru cúi đầu. Một hạt ngọc lại rơi xuống bãi cỏ xanh, long lanh như hạt sương.
- Chuyện này không phải do em đâu. Đừng đổ lỗi cho bản thân. Là do chúng tôi đã không bảo vệ tốt anh ấy. Xin lỗi Haru, xin lỗi vì không thể mạng anh ấy quay lại.

Buổi sáng, nắng dần lên. Mọi người đều chìm vào suy nghĩ của riêng mình. Không ai biết sẽ phải bắt đầu từ đâu.

Một cậu bé lại gần Haru. Cậu bé này mới tham gia Blood Moon. Một buổi chiều tối, nắng đã tắt. Như thường lệ, Niel chuẩn bị tắm rửa và ăn tối. Trong

không khí có sự xao động, điều này khiến cậu cảnh giác. Tuy nhiên, nhận ra mùi hương quen thuộc, Niel cảm thấy vui mừng. Ngôi nhà này được Sun giao cho Niel, nhờ cậu trông nom nó. Niel đã tưởng sẽ được gặp lại Sun. Tuy nhiên, hi vọng ấy vĩnh viễn không thể nào thành hiện thực. Sun đã ra đi mãi mãi, tới thế giới tốt đẹp hơn, nơi mà bố mẹ của Niel cũng đang sống ở đó.

Cô gái được Blood Moon bảo vệ, quan tâm khiến cho Niel thấy hiếu kì. Thì ra đó là Nữ hoàng, người mà Sun vẫn thường nhắc với vẻ mặt ngập tràn hạnh phúc. Đó là người mà Sun luôn giữ trong trái tim mình. Là người cả đời này anh muốn bảo vệ.

Haru ngẩng đầu nhìn cậu bé trước mặt mình. Từ bao giờ mà Blood Moon lại nhận trẻ con, cô đưa đôi mắt khó hiểu nhìn mọi người. Hiểu ý, Killua lên tiếng giới thiệu.

- Đây là Niel, cậu ấy được Sun nhận. Cậu ấy chỉ có nhiệm vụ bảo vệ ngôi nhà của chúng ta, không tham gia bất cứ nhiệm vụ nào.

- Chào cậu bé, tôi là Haru.

- Chào chị, em là Niel. Có thứ này, Sun gửi cho chị. Đáng lẽ ra anh ấy phải tự mình đưa, nhưng có lẽ bây giờ không còn cơ hội nữa rồi.

Niel nhẹ nhàng lấy từ trong người một túi nhỏ màu đỏ. Mọi người đều ngạc nhiên, không ai biết về vật này. Haru nhận lấy túi nhỏ, mở ra, một quả cầu bằng thủy tinh, bên trong có một bông hoa màu đỏ tuyệt đẹp. Khẽ chạm vào quả cầu nhỏ, một ánh sáng màu đỏ tỏa ra từ quả cầu. Giọng nói quen thuộc vang lên trong không gian yên tĩnh. Mọi người đều nín thở lắng nghe.

"Haru. Anh biết em sẽ bất ngờ khi thấy món quà này. Đây là quà mà anh tặng em cho lần sinh nhật, khi em tròn hai mươi tuổi. Anh muốn được ăn những món ăn mà em nấu, cùng em ngắm bầu trời đêm đầy sao. Sẽ luôn bên cạnh em, cùng em làm mọi việc... Đợi cho đến năm em hai mươi bảy tuổi, anh sẽ hỏi cưới em. Nhất định lúc đó em phải đồng ý nhé? Em luôn bắt nạt anh, cả đời này anh nguyện để em bắt nạt. Coi như đây là lời tỏ tình của anh. Anh sợ đứng trước em không đủ can đảm để nói lên những điều này. Em không được cười anh. Haru, chúc em sinh nhật vui vẻ. Trọn đời... yêu em!".

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mang Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Thức Tỉnh

“Trọn đời... yêu em!”. Những lời nói cuối cùng của Sun vang lên, trái tim Haru chột đau nhói. Ngẩng đầu nhìn trời cao, mây hờ hững trôi cùng gió.

- Tại sao anh ngốc như vậy? Tại sao chúng ta lại gặp nhau cơ chứ? Anh muốn em cả đời này mãi nhớ về anh sao? Tại...

Mọi người đều cảm thấy nỗi buồn ngập tràn, tất cả đều nhớ tới Sun. Một vài giọt nước mắt đã rơi. Ác quỷ cũng khóc. Tuy nhiên khi tiếng nói của Haru dừng lại, mọi người mới chợt nhận ra, điều gì đang đến.

- Haru – Nữ hoàng...

Không khí đột nhiên xao động mạnh, bầu trời âm u như thể ánh nắng vừa lên chưa từng tồn tại. Gió gào thét, rừng cây ngã nghiêng. Xung quanh Haru một xoáy nước được mở rộng. Killua lấy hòn đá ra khỏi túi, ném lên cao, tuy nhiên một áp lực khiến cho hòn đá vỡ vụn. Mọi người đều rơi vào cảm giác hoang mang. Haru đang đau đớn, mọi người không thể tiến lại gần cô.

“AAA”. Tiếng hét vang lên khiến cho mọi người trong Blood Moon lẫn Andy đều cảm thấy lo sợ.

“Nếu như có chủ nhân ở đây, chắc chắn sẽ có cách giải quyết” – Andy nghĩ.

“Nếu như Sun còn sống, chắc chắn anh ấy sẽ biết cách giải quyết” – mọi người trong Blood Moon nghĩ.

- Đã đến lúc rồi sao?

- Leo.

Người đàn ông thông thả ngồi vào chiếc ghế, đưa đôi mắt chăm chú quan sát cô gái đang đau đớn trong xoáy nước.

- Đến đây làm gì?

- Tất nhiên, giết người.

- Chúng tôi sẽ không để cho anh muốn làm gì thì làm đâu.

- Việc này, chúng ta cứ chờ xem đã. Không phải bây giờ nên lo lắng cho cô gái kia sao?

- ...

Xoáy nước dừng lại, mọi người thở phào nhẹ nhõm. Andy vội vã tiến lại gần. Tuy nhiên, bước chân của cậu dừng lại, hay đúng hơn là không thể di chuyển được.

- Là khóa tuyệt đối. Đừng ai di chuyển nữa.

- Sao thế?

- Nếu cô ấy sử dụng khóa tuyệt đối thì không có ai ngoài cô ấy có thể phá nó được đâu. Loại phép thuật này là do dòng máu mà cô ấy mang trong người. Hay nói thẳng ra, đây là phép thuật đặc thù của cô ấy.

- Thật thú vị. – Leo mỉm cười, xem chừng cái giá của hợp đồng lần này hoàn toàn xứng đáng.

Bầu trời âm u và gió vẫn thổi mạnh, những hạt mưa bắt đầu rơi. Haru vẫn ngồi trên bãi cỏ, mái tóc màu đen trong nháy mắt đã dài như chưa từng bị cắt. Một vòng tròn phép thuật lơ lửng ở phía sau. Mặt trăng màu tím đậm dần, vòng tròn xung quanh bắt đầu xoay vòng. Mọi người đi từ bất ngờ này tới bất ngờ khác. Andy không thể di chuyển, nên khoảng cách của anh có thể nhìn thấy được rõ nét những thay đổi của Haru. Mái tóc dài khiến cho Andy hoàn toàn sửng sốt. Tốc độ thay đổi cực kì nhanh. Vòng tròn phép thuật ngừng xoay, gió cũng ngừng thổi, mưa cũng ngừng rơi. Andy cảm nhận được đôi chân có thể di chuyển. Chưa kịp mừng rỡ, một vụ nổ lớn vang lên khiến cho mọi người đều bị hất bay, kể cả Leo. Vụ nổ này giống với vụ nổ trên núi lúc đó. Tuy không có dấu hiệu báo trước nhưng xem chừng lần này có vẻ nhẹ hơn. Mọi người đều hình thành lớp bảo vệ nên không có ai bị thương. Lần trước Leo suýt nữa thì mất mạng.

Khi đám bụi tan đi, trên mặt đất Haru đang nhìn mọi người. Phía sau lưng Haru, vòng tròn phép thuật đã biến mất.

- Haru, có sao không? – Andy lo lắng, chần chừ muốn tiến tới.

- Nữ hoàng, em có sao không?

- Cuối cùng cũng kết thúc, chúng ta có nên vận động chút không nhỉ? – ánh mắt Leo nhìn Haru đầy ý cười.

- Bảo người đàn bà đó đến gặp tôi.

- Ý em là?

- Không cần giả ngu với tôi. Anh thừa biết người tôi muốn nói là ai mà.

Đôi mắt màu tím nhìn Leo, anh nhận ra người con gái này không còn là cô bé “đơn thuần” như trước nữa. Hợp đồng đã kí, không thể không làm được. Leo mỉm cười, khẽ tháo găng tay.

- Xin lỗi em, không thể làm theo ý của em được.

- Bảo vệ Nữ hoàng.

Những người Blood Moon tạo một vòng tròn xung quanh Haru. Andy đỡ cô đứng dậy. Anh cảm nhận được sức nóng nơi tay mình. Đôi mắt màu tím vẫn dõi theo hành động của Leo. Một tầng băng mỏng bao bọc lấy mọi thứ trong vòng bán kính 10km. Chứng tỏ thực lực của Leo không hề đơn giản. Killua càng đề cao cảnh giác. Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai Killua. Haru nhìn anh lắc đầu.

- Haru...

- Tránh ra đi.

Haru đứng đối diện với Leo, gương mặt bình thản đến lạ.

- Em có thể có chút lo lắng hay sợ hãi được không?

- Tại sao?

- Vì tôi đến để giết em mà.

- ...

Trước khi Haru tiến tới gần Leo, tiếng thì thầm hòa cùng gió bay tận trời cao. “Trên mảnh đất này, tôi không muốn máu của bất cứ ai rơi xuống”.

Người phụ nữ ngồi bên cửa sổ ngắm những chiếc lá đang rơi xuống bãi cỏ xanh. Mùa thu năm nào cũng ảm đạm như vậy. Ly trà đã nguội, không còn hương thơm dịu ngọt lúc đầu. Chiếc vòng tay bằng đá màu tím tự dưng sáng lên, rồi vỡ thành từng mảnh. Nụ cười trên môi người phụ nữ đầy hài lòng. “Cuối cùng cũng thức tỉnh”.

Luhan khẽ chạm tay vào bộ váy màu hồng mà anh mua cho Haru. Bộ váy này anh luôn muốn cô mặc, cùng anh khiêu vũ, cùng anh dạo chơi. Có rất nhiều điều Luhan muốn làm cùng cô, có rất nhiều điều Luhan muốn nói với Haru. Anh nhớ cô, anh nhớ vẻ lạnh nhạt của cô, nhớ giọng nói đầy bình thản, nhớ cả những cái nhúm mày khó chịu của cô. Chỉ cần cô ở đây, anh sẽ chấp nhận thay đổi tất cả. Chỉ cần Haru quay lại, anh sẽ không bao giờ khiến cô khó chịu nữa.

Pidka đứng đằng sau lưng Luhan, cậu hiểu được tâm trạng của chủ nhân lúc này. Không liên lạc được với Andy, Pidka cũng cảm thấy vô cùng lo lắng. Con người Andy làm việc luôn biết chừng mực. Lần biến mất này khiến cho Pidka cảm thấy điều không tốt đã xảy ra. Không tìm thấy Haru, cũng không tìm thấy Andy. Trong giới sát thủ, người nhà họ Will muốn đuổi cùng giết tận Haru, việc này cũng khiến cho Pidka lo lắng. Từ sau cái chết của con trai Kabo, người nhà họ Will không tỏ rõ thái độ gì, rõ ràng do sự bao bọc của chủ nhân. Tuy nhiên, đúng lúc Haru mất tích, nhà họ Will lại ra mặt.

- Pidka.

- Vâng, chủ nhân.

- Chúng ta cần tới một nơi. Chuẩn bị đi.

- Vâng.

Học viện NAF bước vào kì nghỉ đông. Mọi người đều chuẩn bị để về nhà. Shin vẫn thường đứng ngắm căn phòng đóng cửa của Haru. Luôn mong chờ một ngày nào đó, khi cậu mở cửa bước ra, sẽ nhìn thấy hình ảnh quen thuộc. Đôi mắt màu tím bình yên, phong thái nhàn nhã thường thức cà phê nóng, trên tấm thảm màu nâu nơi phòng khách con mèo màu xanh nằm ngủ ngon lành.

Tất cả mọi người đều về nhà của mình, căn nhà trống vắng chỉ còn lại mỗi Kelly. Cô mở phòng của Haru ra. Căn phòng vẫn còn hương thơm của Haru. Trong tủ, những bộ quần áo mà Haru vẫn thường mặc chẳng có ai chạm vào. Ngồi vào chiếc ghế đặt bên cạnh cửa sổ, Kelly nhận ra cảm giác cô đơn. Haru vẫn thường ngồi ở đây nghe nhạc, thường thức cà phê nóng, thỉnh thoảng sẽ đọc một quyển sách nào đó. Trên giá vẫn còn những quyển sách mượn từ thư viện. Kelly chọn lấy một quyển. Mùi sách thơm khiến cho cảm giác thoải mái hẳn. Tất cả, đều là sách y học. Một giọt nước mắt lăn dài trên má. Những tờ giấy ghi nhớ được Haru cẩn thận viết lại. Tất cả đều về độc khó chữa trên thế giới này. Mọi ngôn ngữ khó hiểu đều được Haru giải thích.

Quá khứ của Haru, Kelly không hề biết. Chỉ cần biết hiện tại, Haru luôn khiến cho cô có cảm giác ngưỡng mộ. Về ngoài lạnh nhạt, thờ ơ nhưng Haru có một trái tim vô cùng ấm áp. Kelly cất quyển sách lại vị trí cũ, cẩn thận kéo rèm cửa, đóng cánh cửa phòng lại. Sun đã không còn, Haru cũng không còn ở đây, không còn gì níu kéo Kelly ở lại nữa. Cô là “đứa trẻ bị nguyên rủa”. Cái chết của Sun, cô luôn đổ lỗi cho người khác, bởi cô không muốn thừa nhận tất cả là do mình. Chỉ vì cô ở gần Sun. Chỉ vì đối với anh, cô cũng là một người quan trọng.

Bỏ chiếc chìa khóa vào hộp thư, Kelly kéo chiếc va ly nhỏ màu nâu bước đi. Bỏ lại tất cả phía sau, Kelly quyết định đi tìm Haru. Cho dù số phận của mình có nghiệt ngã như thế nào, Kelly muốn bảo vệ những gì mà cô yêu quý. Lần này, cô nhất định đương đầu với số phận nghiệt ngã ấy. Cho dù cô không thừa nhận, nhưng từ đầu, số phận ấy đã chọn cô.

Leo ngắm nhìn bầu trời cao. Thì ra, tiếc nuối một điều gì đó lại khiến bản thân mệt mỏi đến như vậy. Anh từng muốn có một cuộc sống an nhàn. Mong muốn một cuộc sống bình dị như bao người đàn ông khác. Đã từng nghĩ tới một gia đình nhỏ, Leo sẽ có những đứa con xinh xắn. Anh sẽ kể chuyện cho chúng nghe, dạy chúng học. Nhưng mà, từ lúc bắt đầu con đường này, anh không còn nghĩ tới hạnh phúc giản dị ấy nữa. Một giọt nước mắt rơi xuống bãi cỏ xanh. Thì ra, có cái chết mà không phải đổ máu.

- Haru, tại sao em biết người mà tôi kí hợp đồng là phụ nữ?

- Trên người anh có mùi của người đó.

- Vậy... tại sao người đó lại muốn giết em? Và lại vào ngày hôm nay?

- Vì người đó sợ tôi cũng giống bà ta. Giết chết người mẹ đã sinh ra mình.

Haru quay lưng bước đi, bỏ mặc Leo trên bãi cỏ, chờ đợi cái chết đến từ từ. “Đúng vậy, người phụ nữ đó sợ hai người giống nhau. Tuy nhiên, bà ta tính toán sai rồi. Haru, em còn nhẫn tâm hơn bà ta nhiều”.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mang Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Gặp Mặt Will Lauren.

Bởi vì không muốn trên mảnh đất của Sun có máu của người khác. Haru quyết định rời khỏi ngôi nhà. Khi trời còn chưa sáng, Haru khép cánh cổng màu xanh, kéo chiếc mũ che đầu quay lưng đi, bỏ lại phía sau tất cả những kỉ niệm anh và cô từng có.

- Nữ hoàng, Em định đi đâu?

Bước chân của Haru dừng lại. Đi đâu, cô cũng chưa biết. Chỉ biết rằng, nhất định cô sẽ không ở lại mảnh đất này. Haru nhất định phải rời khỏi đây. Càng xa càng tốt.

Con gió mang theo mùi vị của sương mai, cảm giác hơi lạnh. Hơi lạnh khiến cho Haru chợt nghĩ tới một quyết định lạ lùng.

- Em sẽ đi tìm người phụ nữ đó.

- Haru, Sun không hề muốn em sẽ trả thù cho anh ấy đâu.

- Em không trả thù. Em chỉ muốn bà ta cho em biết, tại sao lại có thể nhẫn tâm giết chết con của chính mình mà thôi.

- ... Em có... trở lại không?

- Em không biết.

- ...

Killua đeo cho Haru một chiếc vòng đá màu đỏ. Cậu đặt lên nó một nụ hôn nhẹ. Vòng đá sáng lên. Haru thoáng sửng sốt.

- Đây không phải là chiếc vòng sinh mệnh của anh đâu. Chiếc vòng này sẽ bảo vệ em, cũng như giúp anh biết em được an toàn. Dù đi bất cứ nơi đâu, chỉ cần em mệt mỏi, hay quay về đây. Bọn anh ở đây... đợi em.

- Cảm ơn anh.

Haru biến mất trong buổi sáng đầy sương.

- Anh hãy bảo vệ cho cô ấy thật tốt.

- Tôi sẽ cố gắng.

Thành phố nhộn nhịp. Haru bước chân vào một quán cà phê. Không gian ấm áp, với bản nhạc tình ca vang lên những âm thanh dễ chịu. Ly cà phê nóng hôi hổi tỏa ra hương thơm dịu nhẹ. Con mèo quanh quẩn dưới chân Haru, cô đưa tay xoa đầu nó. Cái xoa đầu biểu thị mọi việc đều ổn. Ngắm nhìn phố xá qua lớp cửa kính, cơn mưa nhẹ khiến cho cảnh vật trở nên ảo diệu. Mùi vị bánh ngọt của quán rất ngon, cảm giác muốn ăn thêm mãi. Haru ngồi một lúc ngắm nhìn thành phố, gương mặt có chút buồn, thu hút bao ánh nhìn trong quán. Khi tiếng chuông đồng hồ báo hiệu tám giờ tối, Haru mua thêm một phần bánh ngọt mang về, rồi khỏi quán. Con mưa ngày càng nặng hạt. Haru ôm con mèo trong lòng, tay cầm chiếc ô màu xanh.

Khi về tới khách sạn, bên ngoài mưa lớn hơn. Lấy chiếc chìa khóa từ tay lễ tân, Haru theo thang máy trở về phòng của mình. Từ trên cao, thành phố trông thật nhỏ bé.

Tivi đang phát một bộ phim hoạt hình. Haru bước vào phòng tắm. Làn nước ấm xoa dịu mọi cảm giác. Đằng sau tấm lưng trần xuất hiện một mặt trăng màu đỏ.

Kelly nhìn những đồng tiền cuối cùng còn sót lại trong ví. Con mưa nặng hạt khiến cho mọi thứ đều trở nên mờ nhạt. Kelly không biết nên ở đâu đêm nay. Cô muốn đi tìm Haru, nhưng lại không biết được vị trí của chị ấy. Cuối cùng, lại quay trở về nơi cô rời bỏ. Căn biệt thự quen thuộc đang sáng đèn. Kelly có thể nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ. Chắc chắn đó là một không gian ấm áp và hạnh phúc. Cô đã từng có những giây phút hạnh phúc ngắn ngủi trong ngôi nhà đó. Tuy nhiên, tất cả giờ chỉ là dĩ vãng. Kelly kéo chiếc va ly rời đi. Dưới cơn mưa, bóng dáng cô độc đến xót xa.

Trong đêm mưa, lũ chuột bắt đầu hành động.

Cảnh sát đang trực đêm, bỗng nhận được tin báo có xảy ra một vụ nổ tại khách sạn lớn trong thành phố. Những chiếc xe lao đi trong đêm. Nhận định ban đầu, chỉ có hai nhân viên của khách sạn bị thương, khách trong căn phòng đó hoàn toàn bình an.

Haru khoác chiếc áo tắm dài ngang đầu gối, mái tóc còn đang ướt. Đôi tay vuốt ve bộ lông mềm mại của con mèo. Cảnh sát chỉ lấy một số thông tin cơ bản. Bởi vì toàn bộ đồ đạc đều bị hủy, nên khách sạn đã bồi thường cho cô một số tiền. Haru không nhận, chỉ yêu cầu một bộ trang phục để thay. Cô đang lưỡng lự có nên ở lại khách sạn này, hay là tìm kiếm một nơi khác. Đôi mắt màu tím chợt nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc.

- Mèo con.

Andy nhìn ra bên ngoài, phát hiện Kelly đang thẫn thờ trên phố. Chẳng cần nói thêm, con mèo màu xanh chạy theo hình ảnh ấy. Sau khi thay xong bộ quần áo, nhận lời xin lỗi từ khách sạn, Haru tới một nhà hàng gần đó, gọi một số đồ ăn và chờ đợi.

Không hề Haru thất vọng, năm phút sau, Andy quay lại với Kelly. Nhìn thấy Haru, Kelly khóc như một đứa trẻ. Tưởng chừng sẽ không thể tìm thấy, lúc tuyệt vọng nhất, hình ảnh con mèo màu xanh khiến cho Kelly mừng rỡ. Bước chân đi theo con mèo, cho tới khi nhìn thấy người mà mình tìm kiếm, nhìn thấy Haru vẫn bình an. Kelly cảm thấy thật hạnh phúc.

- Haru. Cảm ơn chị, vì chị vẫn bình an.

- Ủ. Ăn tối chưa?

- ... Em... chưa.

- Ăn đi.

Những ngón tay run run chậm rãi cầm chiếc thìa sứ. Bát canh nóng hổi, mùi vị thức ăn khiến cho Kelly đói cồn cào. Chẳng nói lấy một lời nào, cô ăn như bị bỏ đói mấy ngày liền. Haru nhàn nhã thưởng thức một ly trà, ngắm nhìn bên ngoài cửa kính. Những bóng đen vẫn âm thầm bám theo cô. Haru khẽ cười, nụ cười thật lạnh.

Haru tìm một khách sạn khác. Haru muốn cô và Kelly mỗi người một phòng. Tuy nhiên, Kelly nhất quyết muốn ở cạnh Haru. Nhìn dáng vẻ dầm mưa của Kelly, mà Haru cũng không muốn đôi co nhiều lời với cô. Quyết định thuê hai phòng riêng biệt.

- Haru. Bọn chúng đêm nay sẽ lại tới.

- ...

- Hay để tôi ra ngoài dọn dẹp chút.

Haru lắc ly rượu trong tay, thưởng thức vị chất đầu lưỡi, vị ngọt nơi cổ họng, lắc đầu với Andy. Đêm nay cô cũng không muốn ngủ. Thôi thì cứ chơi đùa với đám người đó một chút.

Cảnh sát đang đau đầu điều tra vụ nổ của khách sạn vào đêm hôm trước. Sáng ngày hôm sau, một loạt thi thể của các sát thủ được vớt bên bờ sông. Mỗi nhóm sát thủ đều có dấu hiệu nhận biết riêng, nên không khó để nhận diện. Dựa vào thương tích trên người, chứng tỏ tất cả đều do một người thực hiện. Rõ ràng, nhóm sát thủ còn chưa kịp ra tay đã bị người ta giết.

Sáng. Nắng nhẹ nhàng len lỏi khắp mọi nơi. Con mưa đêm qua khiến cho thành phố như gột rửa hết mọi mệt mỏi. Trên cành cây, còn vang lên những tiếng chim hót chào mừng ngày mới. Sau khi ăn sáng xong, Haru trả phòng.

- Haru, chị định đi đâu?

- ...

- Haru, chị muốn đi đâu?

Haru đãi Kelly một bữa cơm, cho cô một nơi để ngủ, mời cô ăn sáng. Nhưng không có nghĩa sẽ đồng ý mang cô theo. Chậm rãi quay lưng nhìn cô gái đứng trước mặt mình. Trong mắt Haru, Kelly vẫn luôn là một đứa trẻ. Trước kia là thế, bây giờ vẫn như vậy. Haru lấy trong túi của mình toàn bộ tiền mà cô có, đưa cho Kelly.

- Haru, chuyện này... em không phải là không có tiền.

- Cầm lấy. Rời khỏi đây.

- Ý chị là sao?

- ...

- Chị có thể nói với em một chút được không? Đừng có tỏ vẻ lạnh nhạt như vậy nữa. Em không còn ai nữa. Sun đã mất rồi.. Xin chị, đừng bỏ rơi em. Em xin chị... Cho dù đi đến chỗ chết, đừng bỏ em lại một mình. Em không muốn, vĩnh viễn không muốn phải sống cô độc trên cõi đời này. Vĩnh viễn mất đi những người mà mình yêu thương.

Haru tháo chiếc vòng tay của mình ra, đeo vào tay của Kelly. Đặt một nụ hôn lên chiếc vòng tay ấy. Kelly nhìn hành động của Haru không hiểu. Những giọt nước mắt cứ thế tự nhiên rơi xuống. Kelly không phải là một đứa trẻ yếu đuối, nhưng khi nhận ra bản thân mình cần ai, cần điều gì. Kelly thật sự không muốn phải xa Haru.

Lần đầu tiên, Haru cười với Kelly một nụ cười thật đẹp. Nụ cười ấy khiến không ít người qua đường ngơ ngẩn.

“Haru rất ít khi cười, nhưng khi em cười, chắc hẳn sẽ có thể giết người đấy. Vậy nên anh cấm em cười với người khác”.

- Đừng cản trở. Nếu không, tôi giết em.

- Vâng.

Dưới ánh nắng sớm, hai cô gái xinh đẹp bước đi. Con mèo với bộ lông màu xanh kì lạ thong thả bám theo.

Biệt thự nằm độc lập bên ngoài thành phố. Cánh cửa màu đen chậm rãi mở ra. Theo dọc hành lang, Haru nhận ra vẻ quen thuộc của biệt thự này. Một góc nhỏ kí ức cho cô biết, chủ nhân của căn biệt thự này có mối quan hệ đặc biệt với Kabo.

Trong phòng khách, người phụ nữ nhàn nhã thường thức ly trà, đôi mắt chăm chú theo dõi cánh cửa chính. Giây phút này, Will Lauren đã mong chờ từ lâu. Trực tiếp gặp mặt người con gái lấy đi cuộc sống của đứa con trai - người mà cả cuộc đời bà yêu thương và bảo vệ.

Không khí thoáng thoảng hương thơm của hoa hồng, Haru nhận ra mùi hương quen thuộc. Trong căn phòng nhỏ năm ấy, tràn ngập hương thơm của hoa hồng.

- Chào mừng tiểu thư tới biệt thự nhà họ Will. Phu nhân đang đợi cô trong phòng khách. Mời tiểu thư theo tôi.

Người quản gia còn khá trẻ, nghiêng người kính cẩn. Haru nhận thấy ánh mắt màu đen khẽ đánh giá cô. Kelly cùng Andy đều thận trọng. Khi bước vào biệt thự này, cả hai người đều cảm thấy căng thẳng. Chỉ có một mình Haru là vẫn bình thản như thường.

Cánh cửa lớn màu đỏ mở ra. Haru nhìn thẳng vào người phụ nữ đang ngồi đợi mình. Một nụ cười nhẹ thoáng qua. Sau khi mọi người đều bước vào phòng khách, cánh cửa màu đỏ đóng lại với tiếng khóa bên ngoài. Haru thong thả tiến gần tới người phụ nữ ấy. Càng lại gần, cô nhận ra gương mặt này, càng nhìn càng giống Kabo. Giây phút ấy, trái tim Haru có khẽ nhói đau.

- Tôi là Will Lauren.

- Tôi là Haru.

- Họ là?

- Tôi chỉ có tên, không có họ.

Lauren cảm thấy thật thú vị. Đôi môi đỏ khẽ nở nụ cười thích thú. Haru lấy một ly trà. Lá trà tươi còn đọng sương mai, vị đắng trong miệng, nhưng ngọt ở cổ họng. Quả là trà ngon.

Hai người đều thong thả thưởng thức trà, không ai nói chuyện với ai. Kelly và Andy đứng một bên đều cảm thấy sốt ruột. Chỉ thấy hai người uống trà, mỗi người dường như ở trong thế giới của riêng mình. Con mèo khẽ dụi đầu vào chân Haru. Cô cúi người xoa đầu nó. Andy cảm thấy yên lòng.

Trên tầng hai vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng. Một mùi hương quen thuộc khác khiến cho đôi mắt màu tím khẽ xao động. Người con trai nhìn thấy hình ảnh cô gái nơi phòng khách, đáy mắt đầy vẻ vui mừng. Will Lauren đều nhìn thấy được thái độ của Haru lần đưa con trai của mình, đặt ly trà xuống, bắt đầu cuộc nói chuyện.

- Tại sao cô giết Kabo?

- Tại sao bà giết Sun?

Đôi mắt màu tím ánh lên sự lạnh lùng tới đáng sợ. Will Lauren cảm nhận được sát khí trong câu hỏi của Haru. Ly trà trên tay vẫn đặt nơi môi Haru, nhưng cô không còn cảm thấy vị ngon của nó nữa. Mùi hương khiến người khác ghê tởm. Như chính bản thân người đàn bà ngồi trước mặt cô lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mạng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Quay Lại.

Mùa hè. Ánh nắng nhạt chiếu qua những ô cửa kính. Những ô cửa kính trên sân như lồng giam cuộc đời Haru. Lần đầu tiên Haru thoát khỏi bóng tối, nhưng lại bước vào một nhà tù khác. Rốt cuộc thì bóng tối vẫn tốt hơn.

Qua cửa sổ bằng kính, Haru trông thấy những cái cây màu xanh. Trông thấy những bông hoa màu đỏ, màu vàng, màu tím. Bầu trời với những đám mây kì lạ. Và, Haru còn trông thấy những con mưa. Những con mưa mang theo nỗi sợ hãi vô tận. Haru thường chui vào góc tủ, nhưng cảm giác sợ hãi ấy mãi đeo bám cô. Dù cho có ở bất cứ nơi đâu, vẫn nghe thấy tiếng sấm vang rền trong không khí.

Một buổi chiều, Haru chạm vào thứ gì đó mềm mềm, cảm giác tay hơi ngứa. Một con mèo màu đen. Đôi mắt của nó thật đẹp. Haru rất thích mèo con. Thường chơi đùa với mèo con, thường cười vui vẻ với nó. Cho đến một ngày, mèo con nằm giữa những thứ nước màu đỏ, tanh tành. Dù có chọc ghẹo như thế nào, mèo con vẫn không chơi đùa cùng Haru nữa.

- Chủ nhân. Có muốn ra ngoài dạo chơi không? Bên ngoài nắng rất đẹp.

- Sao tôi thấy bầu trời âm u lắm mà?

- Không phải đâu. Tôi sẽ đưa chủ nhân tới một nơi có nắng ấm áp, có hoa và những đồng cỏ trải dài vô tận. Nơi đó có gió và những đám mây. Nhất định, chủ nhân sẽ hạnh phúc.

- Vâng. Chúng ta đi.

Không biết đã đi bao lâu, đi bao xa. Khi nhìn lại phía sau, Haru chỉ thấy một màu đen, sâu hun hút. Bóng tối đã quá quen thuộc, giờ đây lại cảm thấy sợ hãi. Có phải khi đã quen với điều mới mẻ, con người ta dễ dàng lãng quên đi những gì mình đã trải qua trước đó?

Nơi Haru sống, chưa từng có tuyết. Chỉ có nắng và những cơn mưa. Tuyết trắng và lạnh. Tuyết rất đẹp và mỏng manh. Những bông tuyết rơi trên vai, chạm vào da. Cảm giác mềm mại mà lạnh buốt.

- Định đi đâu?

- ...

- Muốn trốn sao? Đừng mơ.

- Làm ơn hãy tha cho con bé. Đừng làm tổn thương nó. Đây là con gái của chị mà.

- Tất cả những gì tôi làm. Điều muốn tốt cho nó. Nếu như nó không tổn thương, làm sao có thể trưởng thành được chứ?

Haru nhìn người phụ nữ trước mặt mình. Một người phụ nữ rất đẹp, đôi mắt màu tím rất cuốn hút. Nụ cười ngọt ngào, làn da trắng hồng. Người phụ nữ đó, là mẹ của Haru. Người mà chỉ nhìn thấy thôi cũng khiến cho Haru ghé mắt. Người phụ nữ bên cạnh ôm chặt lấy cơ thể của Haru, luôn luôn bên cô, chăm sóc cho cô. Người đàn ông đi cùng cũng vậy. Với Haru, họ là những người ấm áp nhất, là những người tuyệt vời nhất mà Haru có.

Gió không còn thổi, những bông tuyết cũng ngừng rơi. Một ánh sáng màu xanh lóe lên.

Trên nền tuyết trắng, những dòng máu ấm nóng chảy mãi không ngừng. Bàn tay nhỏ chạm vào, cảm giác thật tuyệt. Thì ra, vị của nó cũng không tệ. Một mùi hương quanh quẩn xung quanh, cảm nhận được người bên cạnh mình, bé con ngẩng đầu lên.

Một người phụ nữ rất xinh đẹp đang cười với bé con. Bàn tay nhỏ muốn chạm vào gương mặt ấy.

- Haru. Mẹ sẽ để con sống trong thế giới khác nghiệt này. Hãy sớm trưởng thành nhé.

Một nụ hôn nhẹ lên đôi môi nhỏ. Người phụ nữ biến mất cùng màn đêm.

Chỉ còn tiếng gió gào thét dữ dội. Tuyết rơi ngày càng nhiều. Một bàn tay khẽ chạm vào Haru. Người phụ nữ người đầy máu mỉm cười với cô. Không hiểu tại sao, Haru lại cảm thấy vô cùng ấm áp. Người phụ nữ vẽ một vòng tròn màu đỏ lên bàn tay trái của cô, lấp ló một câu gì đó trong miệng, có phần ngắt quãng. Đôi mắt dần dần chìm vào mơ màng. Chỉ nghe được một chút.

- Chủ nhân... hạnh phúc.

Ngôi biệt thự rất u ám. Một người đàn ông cúi đầu kính cẩn với cô. Dẫn Haru đi theo hành lang dài như vô tận. Mặc dù trong đêm tối, Haru vẫn bắt gặp nhìn về phía tầng hai. Ánh sáng từ cửa kính vẫn luôn là thứ tồn tại nơi góc nhỏ trái tim. Bước chân khá nhẹ, dường như chỉ như gió thoảng qua trên hành lang. Mùi trầm hương rõ rệt. Mùi hương khiến cho Haru hơi nhũn mày. Cô không thích mùi này, từ lâu đã không thích nó. Đến cửa chính, bước chân của người đàn ông dừng lại. Quay đầu nhìn về phía sau, người đàn ông với giọng nói ấm áp, khác biệt với vẻ ngoài của anh ta. Giọng nói ấm áp, như trách móc.

- Chủ nhân. Có phải cũng quên tôi rồi không?

- Mirick, anh thay đổi rồi.

- Vâng. Để phù hợp với chủ nhân thôi.

Ánh sáng từ những bóng đèn chùm màu tím, một nụ cười hạnh phúc khẽ thoáng qua.

- Vâng, những người này thì sao?

- Không sao. Không vướng chân tôi thì không cần bận tâm.

Kelly, Andy và Luhan đều im lặng. Bất cứ lời nói nào, bất cứ hành động nào có xảy ra cũng không được phép tỏ thái độ gì. Kelly thì bụng đầy thắc mắc. Luhan thì luôn lờ mờ người đàn ông kì lạ đó.

Trên chiếc cầu Bigant, Luhan không đáp ứng yêu cầu. Đôi mắt anh nhìn thẳng vào Haru, mong chờ một lời giải thích phù hợp. Đến cuối cùng thì câu trả lời mà anh nhận được vẫn không là gì cả. Sau khi tưởng như “đe dọa” được Haru, Luhan lại bị sốc trước phản ứng của cô. Mặc dù những gì anh nói đều là thật lòng. Haru vẫn bình thản, cô chẳng nổi điên hay thậm chí còn chẳng nhú mày một lần.

- Nếu vậy... thì thôi.

- ...

Cả bốn người đều ngạc nhiên. Tóm lại mắt công đạo Luhan tới, chỉ để nói chuyện này, dù kết quả chẳng được như ý. Kelly thật sự muốn biết rốt cuộc trong đầu Haru đang nghĩ cái gì. Haru bước qua Luhan, đã tới giờ cần phải đi rồi.

- Haru, tối nay em ở đâu?

- Có chuyện gì?

- Nếu có thể, tới chỗ của anh ở đi. Anh đã thuê phòng ở khách sạn rồi?

- Tôi có tiền.

- Ô, tối nay chị có hẹn mà.

- HẸN!!! Với ai?

- ...

- Với ai thì em cũng không biết. Những hình như sau khi gặp anh là chị ấy sẽ tới đó.

Andy ở bên câm nín. Anh đã không nói cho chủ nhân, bởi vì anh biết Haru không muốn thế. Nhưng tại sao Kelly lại có vẻ thân thiết với chủ nhân quá vậy??? Cảm giác được ánh nhìn sắc lạnh từ chủ nhân, Andy khẽ run người.

- Mọi người định đi theo?

- Tất nhiên.

- Được. Vậy chỉ cần đáp ứng một yêu cầu thôi. Làm được thì đi, không thì..

- Yêu cầu gì cũng đồng ý.

Vậy nên giờ đây, ba người hoàn toàn câm nín trước bất cứ tình huống gì xảy ra. Cánh cửa gỗ nặng nề nhích từng chút một. Ánh sáng chói lóa từ bên trong khiến cho Kelly khó chịu. Hình ảnh dần dần hiện lên rõ ràng hơn. Trong không gian rộng lớn, những người xa lạ đang chăm chú nhìn về phía người mới đến. Những người tham gia, chỉ mặc hai loại trang phục, hai màu trắng và đen đối lập.

- Chào mừng chủ nhân đã trở về.

- ...

Kelly bị choáng ngợp trước cảnh tượng ấy, Andy và Luhan thì bình tĩnh hơn. Cuối cùng cũng hiểu được tại sao không thể điều tra bất cứ thông tin gì về Haru. Bước chân Haru thong thả tiến về phía trước, tất cả mọi người đều nhường đường cho cô. Ở giữa hội trường rộng lớn, một người phụ nữ xinh đẹp đang mỉm cười. Người phụ nữ đó rất đẹp, mái tóc đen dài, đôi mắt màu tím đặc biệt.

Một bóng đen chặn đứng trước mặt Haru. Mùi trầm hương hăng hắc, khó chịu.

- Trở về rồi sao? Thử...

Câu còn chưa nói hết, Haru vung cánh tay phải của mình lên, người đàn ông bị hất bay ra xa. Trong không khí có mùi máu tươi. Người đàn ông mặc trang phục màu đen đã chết. Có thể nhận thấy những ánh mắt không hài lòng trong số những người ở đây. Người phụ nữ xinh đẹp cười càng rạng rỡ. Lấy thêm một ly rượu vang, chậm chậm tiến dần về phía Haru.

- Con yêu, con nhẫn tâm thật đấy. Chỉ là “chào hỏi” thôi mà.

Nhận lấy ly rượu vang trong tay người phụ nữ, Haru không hề tỏ thái độ đặc biệt nào. Ánh sáng trong hội trường bỗng vụt tắt. Trên chiếc bục được kê ở giữa, một người đàn ông đang mỉm cười. Nụ cười ấy, khiến cho Kelly cảm thấy khó thở. Những ngón tay của Andy run rẩy. Luhan hơi nhú mày. Bao quát toàn bộ hội trường, Luhan cảm nhận được có điều gì đó không ổn ở đây.

Giọng nói trầm trầm vang lên. Trong thoáng chốc, Luhan thấy Haru cười. Một nụ cười thật nhẹ nhàng.

- Cảm ơn tất cả mọi người, đã có mặt trong ngày đặc biệt hôm nay. Chào mừng sự trở lại của tiểu thư Vincend Haru. Bao nhiêu năm qua, nhờ sự dạy dỗ

của người mẹ đáng kính, tiểu thư cũng đã trở nên giỏi giang và vô cùng xinh đẹp. Quả thật, không làm mất mặt nhà Vincend.

Tiếng vỗ tay vang lên. Ly rượu vang trên tay Haru đã cạn. Ánh sáng trong phòng trở lại như lúc đầu. Haru có vẻ ngoài rất giống người phụ nữ xinh đẹp đó. Tuy nhiên, nụ cười của hai người hoàn toàn khác nhau. Haru đã thay đồ trước khi tới đây. Cô ghé qua một cửa hàng quần áo trên đường, chọn cho mình một bộ trang phục đơn giản. Một chiếc áo sơ mi màu trắng, bên ngoài là một chiếc cadigan mỏng màu đen. Một chiếc quần tây màu đen, đôi giày cũng màu đen nốt. Trông Haru hoàn toàn khác biệt với những người váy áo, comple trong bữa tiệc sang trọng như thế này. Tuy nhiên, Luhan nhìn nó thấy rất phù hợp với Haru.

- Rai...

- ...

- Tại sao, cậu ấy lại ở đây?

Kelly nhìn theo bóng dáng người con trai ở trong đám đông. Mặc dù chỉ gặp qua một vài lần, Kelly cảm nhận được sự thân thiết giữa Haru và Rai. Đôi mắt của Rai nhìn Haru, có chút gì đó... kì lạ.

“Tách”. Có một tiếng động rất nhỏ vang lên. Andy đưa đôi mắt đầy lo lắng nhìn Haru. Gương mặt của cô quá bình thản, sự bình thản đó khiến cho anh cảm thấy có gì đó không phù hợp. Andy cũng đã nhận ra Rai từ lúc bước vào. Trong không gian toàn mùi trầm hương này, Andy cũng không đánh mất đi khứu giác của một con mèo. Mùi hương rất nhẹ, nhưng khác biệt của Rai, anh đã ghi nhớ nó. Điều này khiến cho Andy biết, Haru cũng nhận ra sự có mặt của cậu ta. Andy chăm chú nhìn Haru. Khoảng cách giữa hai người không quá xa, anh luôn sẵn sàng cho bất cứ trường hợp ngoài ý muốn nào. Những đôi mắt không chỉ tôn sùng, hạnh phúc, ghen ghét và còn có cả sự hận thù. Người đàn ông đã được mang đi đó, đôi mắt của anh ta tràn đầy sự căm hận. Đến chết, đôi mắt ấy vẫn mở to.

Haru khẽ quay đầu lại phía sau, bắt gặp ánh mắt của Andy nhìn mình, cô mỉm cười rồi quay đi. Anh biết ánh mắt ấy như muốn nói: mọi việc đều ổn. Như cách Haru vẫn thường xoa đầu anh, khi anh là mèo con. Tự đứng trong lòng Andy cảm thấy một chút ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mạng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Sợ Hãi.

“Ngày xưa ngày xưa, có một con búp bê chỉ cần được chủ nhân yêu thương thì sẽ có linh hồn. Nhưng bởi vì quá đặc biệt, mọi người xung quanh đều khiếp sợ nó, và nó trở nên rất cô đơn. Rồi một ngày, nó gặp được một người sẵn sàng chấp nhận mọi thứ về nó, vị chủ nhân đã đem đến cho nó những cảm xúc và trải nghiệm mới lạ. Sau bao thử thách, hai người họ đã nhận ra tình cảm của nhau, và thề rằng sẽ ở bên nhau mãi mãi. Nhiều năm sau đó, vị chủ nhân cũng đã gần đất xa trời... Đến tận lúc ấy, con búp bê vẫn ở bên cạnh chủ nhân của nó... Và khi vị chủ nhân qua đời, con búp bê không bao giờ cử động nữa.

Chắc hẳn là hai người họ đã lên thiên đường cùng nhau.”

- Anh, búp bê đó thật đáng thương?

- Tại sao?

- Bởi vì nó từng bị tổn thương. Người ta đã làm nó đau, hất hủi nó.

- Không quan trọng Haru à. Đến cuối cùng, búp bê cũng tìm thấy người mà cả đời nó yêu thương và yêu thương nó. Dù có bao nhiêu tổn thương, chỉ cần đến cuối con đường, có một ai đó để tin yêu. Vậy là hạnh phúc rồi.

- Anh, anh có hạnh phúc không?

- Hạnh phúc à? Chỉ cần Haru luôn hạnh phúc, là anh cũng hạnh phúc.

Đôi mắt màu tím nhìn thẳng vào Rai, nở nụ cười rạng rỡ.

- Anh trai, thật vui khi gặp lại anh.

- Haru...

Một cánh cửa khác bỗng được mở ra. Một không gian hoàn toàn khác. Trong khoảnh khắc, những người trong hội trường chỉ còn lại gần một nửa, trang phục có nhiều màu sắc hơn. Có hai người mặc đồ trắng tiến lại phía Kelly, Luhan và Andy.

- Mời ba vị đi theo chúng tôi. Chúng ta cần thay đồ cho bữa tiệc.

- ...

Nhận được cái gật đầu của Haru, ba người mới rời khỏi. Rai nhìn vào người con gái trước mặt mình. Người mà bấy lâu nay vẫn luôn trong tầm nhìn của cậu. Haru đã “trưởng thành” thật rồi.

- Chủ nhân. Chúng ta cần thay trang phục.

- Haru, đi theo anh một chút.

- Thiếu gia, bây giờ không phải lúc để nói chuyện. Mời cậu ra ngoài tiếp khách dùm.

Cô gái trong trang phục hầu gái có vẻ không thích Rai, đôi mắt nhìn anh có phần chán ghét. Cô gái này đã gặp Haru ở nhà thờ - Satome. Haru mỉm cười rồi rời khỏi. Bước chân Rai tiến về hội trường mới. Âm nhạc, ánh sáng, màu sắc, những khuôn mặt, tất cả đều khiến anh chán ghét. Nở một nụ cười miễn cưỡng, Rai thân thiện cúi chào những vị khách. Bên tai anh vang lên giọng cười thích thú: Trông cậu chủ cười như bị đau bụng vậy.

Haru mặc một chiếc váy màu đen kín đáo. Mái tóc màu đen được uốn nhẹ. Satome đặt một chiếc vương miện bằng bạc nhỏ trên mái tóc. Trông Haru giống một công chúa bí ẩn. Đôi mắt màu tím, đôi môi đỏ, trên người Haru tỏa ra một hương thơm nhẹ nhàng. Mỉm cười hài lòng, Satome xịt một chút tinh dầu hoa vào tay, vuốt lại mái tóc của Haru. Trong gương, một cô gái xinh đẹp với nụ cười lạ lùng.

- Đi thôi.

- Vâng, chủ nhân.

Cánh cửa mở ra, Luhan đã đứng đợi ở đó từ bao giờ. Dáng người hoàn hảo, gương mặt hoàn hảo, bộ trang phục dạ hội cũng hoàn hảo. Tuy nhiên, khác với mọi lần, Luhan không cười với Haru. Satome bước đi trước, để lại không gian cho hai người.

- Haru, cho anh biết đang xảy ra chuyện gì?

- Suyt!

Haru lấy ngón tay chạm nhẹ lên môi của Luhan, biểu thị im lặng. Ngón tay của Haru lạnh, cảm giác nhẹ nhàng chạm vào bờ môi của Luhan. Đây là lần đầu tiên cô chủ động chạm vào anh, trái tim anh thoáng đập lệch đi một nhịp. Ngón tay rời khỏi môi anh, có chút tiếc nuối. Hôm nay, Luhan thấy Haru cười rất nhiều. Nhưng, nụ cười nào cũng có cảm giác khó chịu. Nụ cười của cô, không hề thật lòng.

- Chúng ta đã thỏa thuận. Không nói chuyện, không thắc mắc.

Luhan gật đầu.

Trước khi bước vào hội trường nhộn nhịp, bước chân của Haru khẽ dừng lại. Có một chút chần chừ thoáng qua.

Những gương mặt không còn xa lạ với Luhan. Bữa tiệc này, rốt cuộc là có liên quan tới chuyện gì, tại sao tập trung tất cả các thành phần trong xã hội. Có cảnh sát, có người bên chính phủ, có người của giới sát thủ... Lấy cho mình một ly vang, Luhan chọn cách quan sát hơn là tham gia vào chuyện này. Với lại, anh sẽ không được nói chuyện với bất cứ ai, nên lựa chọn quan sát là một việc làm hoàn toàn phù hợp. Anh có thể thấy Andy trong bộ trang phục của người hầu. “Quả là biết cách làm việc”. Nhấp một ngụm vang, Luhan cảm thấy hài lòng, đưa mắt tìm kiếm hình dáng quen thuộc. Tuy nhiên, anh không thấy Haru trong tầm mắt mình. Chỉ rời khỏi cô một chút, quay lại đã không thấy cô đâu nữa.

Ban công lộng gió. Mùi rượu thoang thoảng trong không khí. Bất chợt Haru nhớ anh. Rượu không còn ngon, khi người uống cùng không phải là anh. Lắc ly rượu vang trong tay, cô khẽ mỉm cười rồi buông tay. Ly rượu chìm vào bóng đêm. Không nghe thấy tiếng vỡ.

Có một mảnh ký ức nào đó chợt vỡ tan.

“Khi mùa xuân tới, hãy cùng anh đi nhặt vỏ sò ở biển và ngắm hoa.

Vào mùa hè, chúng ta sẽ cùng nhau ngắm bầu trời đầy sao, trên đồng cỏ lộng gió.

Vào mùa thu, hãy cùng anh thu nhặt những chiếc lá rơi.

Và vào mùa đông, hãy nắm tay anh trên con đường đầy tuyết lạnh.

Anh yêu em, mãi mãi và mãi mãi đợi em trở về”.

- Tại sao em quay lại?.

- Không phải anh sẽ đợi em sao?.

- ... Em thừa biết nếu như em không trở về, thì tốt hơn sao.

Rai khẽ thở dài. Quá muộn để thay đổi tất cả. Chỉ có thể cố gắng để vượt qua. Trong không khí chợt thoang thoang một mùi gai gai, đôi mắt Luhan nhìn chăm chăm vào cánh cửa chính, Haru khẽ rùng mình.

- Hình như gió hơi lớn, vào trong đi. – Giọng nói của Rai ấm áp. Bên cô, anh vẫn luôn như vậy.

- ...

Haru đi sau Rai. Haru luôn ở trong vòng tay anh, luôn luôn bên cạnh anh. Người luôn luôn đứng sau lưng cô luôn là anh. Thì ra bóng lưng của anh lại cô độc tới như vậy. Một mùi hương quen thuộc xuất hiện bên cạnh Haru, cô quay đầu và nhận ra sự lo lắng trong đôi mắt của Luhan.

Luhan mà cô biết luôn kiêu ngạo với cô, luôn luôn tự tin, chưa từng lo lắng.

Luhan mà cô biết là người luôn làm phiền cô, dù cô có thích hay không.

Luhan mà cô biết, luôn luôn làm những điều mà cô ghét, dù thật sự điều ấy luôn là sự quan tâm tới cô. Luhan mà cô biết... không bao giờ run rẩy trước mọi tình huống.

Nụ cười trên môi anh thật khiến cho Haru cảm thấy khó chịu.

- Chào thiếu gia Vincend, rất hân hạnh được gặp cậu. Tôi là Hattrick Moran.

- Chào ngài, rất hân hạnh.

Người đàn ông lịch thiệp mỉm cười rời khỏi. Luhan nhìn theo bóng dáng của người đàn ông đó. Haru nhìn thấy sự sợ hãi trong đôi mắt của anh. Đặt nhẹ lên vai Luhan, Haru nhìn thẳng vào mắt anh.

- Nói đi. Dù anh thừa biết câu trả lời.

- Hãy rời khỏi nơi đây, đi cùng anh được không? Chúng ta sẽ quay lại sau, chỉ cần hôm nay, không ở đây là được.

- ...

- Anh xin em, chỉ duy nhất hôm nay thôi, chỉ lần này thôi.

- Không thể.

- Haru!

- Chủ nhân. Bà ta không có ở đây?

- ...

- Xin lỗi chủ nhân. Chúng tôi bị mất dấu vết của bà ta tại sảnh. Có quá... Xin lỗi, chúng tôi sẽ tìm ngay.

- Satome.

- Vâng.

- Người đàn bà đó chưa từng xuất hiện ở đây. Chuẩn bị đi, chúng ta có khách.

- Vâng.

Haru rời đi, Andy xuất hiện bên cạnh Luhan với vẻ lo lắng. Anh biết chủ nhân của mình lo sợ điều gì, người đàn ông đó – Moran – là người mà cả đời này chủ nhân muốn trốn tránh. Những ngón tay của Luhan run lên, đến bước cũng cảm thấy khó khăn.

- Chủ nhân.

- ... Hãy... bảo vệ... cô ấy.

- Vâng.

Andy cố gắng dìu Luhan tới một góc khuất trong hội trường.

Hattrick Moran – người đàn ông bí ẩn bên cạnh cha của Luhan. Từ nhỏ, Luhan là do một tay Moran huấn luyện. Những bài huấn luyện không dành cho một con người. Những vết thương, những lần suýt chết, với Luhan sau một thời gian dài cũng sẽ quen. Tuy nhiên, người đàn ông đó còn làm ra chuyện ghê tởm hơn. Trong một đêm mùa hè nóng nực, Luhan muốn hóng gió một chút. Bước trên hành lang dài yên tĩnh chợt nghe được âm thanh kì lạ phát ra

từ phòng bếp. Trong căn phòng ấy, người đàn ông đang cúi húi mài dao. Gương mặt rất đáng sợ. Luhan đã chết lặng khi nhìn vào hành động tiếp theo. Moran lấy từ trong chiếc túi màu đen đặt trên bàn ăn một miếng thịt còn chảy máu. Người đàn ông đó cắt từng miếng, từng miếng một rồi ăn nó. Gương mặt tràn ngập vẻ thỏa mãn. Luhan khẽ bịt miệng của mình, sợ phát ra tiếng kêu sợ hãi. Đôi mắt mở to, đôi chân run rẩy. Moran tiếp tục lấy ra từ trong chiếc túi màu đen một bàn tay. Một bàn tay của con người. Trên tay còn nguyên chiếc vòng tay bằng đá màu xanh.

Luhan quá sốc đã rơi vào trạng thái hôn mê. Chẳng biết ngủ bao nhiêu lâu, khi tỉnh lại, Luhan thấy mình đang ngủ trong phòng. Andy đang ngồi trên chiếc ghế, nhìn chăm chú.

- Chủ nhân.

“Oe”. Luhan bắt đầu nôn, bao nhiêu thức ăn có trong bụng đều nôn sạch. Gương mặt xanh xao như không có sức sống. Bắt đầu từ hôm đó trở đi, Luhan không ăn được bất cứ món ăn nào. Chỉ cần thấy thức ăn là lại nôn. Sau ngày hôm đó, Luhan cũng không gặp lại Moran.

Tình hình càng tồi tệ khiến cho nhà Hattrick phải mang Luhan tới bệnh viện. Sau một thời gian được truyền dịch mà sống, Luhan cũng đã bắt đầu ăn trở lại. Quảng thời gian đó, cũng mất tới ba năm để Luhan có thể quên và sống tiếp.

Với Luhan đó là nỗi ám ảnh cả đời không quên. Không ngờ sau bao nhiêu năm trôi qua, Luhan lại gặp lại người đàn ông đó. Những ngón tay run rẩy không còn cảm giác. Dù cho Luhan cố gắng trấn tĩnh lại, cũng không thể điều chỉnh cảm xúc của mình. Mồ hôi ướt đầm hai bàn tay.

- Tại... sao? Ông... la... lại có thể... xuất hiện ở... đây? Tại... tại sao ông vẫn còn sống?

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mạng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Người Đàn Ông Cả Đời Vương Bận.

Haru quan sát hành động của Hattrick Moran. Người đàn ông đó có liên quan tới Luhan, người đàn ông đó mang theo dư vị của cái chết. Mọi người trong bữa tiệc đều vui vẻ thưởng thức những món ăn, cùng nhau trò chuyện. Satome rời đi, sau một lúc thì quay lại, miệng cười hài lòng. Đột nhiên không khí có sự xáo trộn. Trong vòng bán kính ba mét xung quanh Moran, toàn bộ người đều bị thiêu thành tro. Một nhóm người mặc đồng phục màu đen đã nhanh chóng bao vây xung quanh khu vực ấy, ngăn cách những vị khách có mặt trong hội trường.

Trên mặt đất, lửa màu đen vẫn đang cháy, những người đã chết đã hoàn toàn biến mất. Có sự hoảng loạn, có sự thích thú, có sự tò mò hiện lên gương mặt của những người tham gia.

- Ngài Moran, xin hãy kiềm chế, làm ơn thu lại phép thuật.

Sau khi một trong số những người mặc đồ đen lên tiếng, ngọn lửa lại lan rộng hơn. Người đàn ông đứng ở giữa đám lửa đang cháy, cười hài lòng.

- Vincend Maden đâu? Tôi muốn gặp bà ta.

- Xin lỗi ngài, phu nhân không có mặt ở đây.

- Không có mặt ở đây? Đùa à?

Một ngọn lửa lao về phía người đàn ông mặc đồ đen, anh ta không kịp tránh, ngọn lửa bao bọc lấy toàn thân thể. Trong hội trường rộng lớn, chỉ vang lên tiếng thét thảm thiết. Ngay đến cả tro cũng không còn. Những người mặc đồ đen còn lại không hề tỏ thái độ tức giận, họ có vẻ thận trọng hơn trong việc tiếp cận Moran.

“Choang”. Tiếng ly vỡ khiến cho mọi người đang tập trung vào Moran phân tâm. Mọi ánh mắt đều hướng về nơi phát ra âm thanh đó.

Đôi mắt màu tím đầy ý cười. Bước chậm rãi tiến thẳng về phía Moran.

- Xin lỗi, Vincend Maden không có ở đây. Chỉ có Vincend Haru thôi. Ngài Moran không nên phá hỏng buổi tiệc này chứ?

- ... Phu nhân, người vẫn còn sống.

Ngọn lửa màu đen biến mất. Người đàn ông đứng sờ trước gương mặt người con gái đó. Mái tóc màu đen, đôi mắt màu tím tự tin đó. Người cả đời Moran theo đuổi. Vị thanh tú, gai gai bao trọn xung quanh người Haru. Cô cảm thấy hơi buồn nôn tuy nhiên gương mặt không hề biến sắc. Moran cảm thấy như mùa xuân thực sự trở lại. Gương mặt người con gái đó càng gần, càng gần hơn. Cứ ngỡ cả đời sẽ không thể tới gần, vậy mà giờ phút này, Moran lại có thể gặp lại người con gái mà ông yêu. Không còn gì để hối tiếc nữa rồi.

Bàn tay của Moran dường như sắp chạm tới gương mặt của Haru, một bàn tay khác đã ngăn lại. Moran nhủ mảy nhìn chàng trai trẻ. Rai nở nụ cười thân thiện, nhưng lại dùng lực ở bàn tay khá nhiều.

- Ngài Moran, xin hãy tự trọng.

- Tự trọng? – Có chút không vui trong câu hỏi của Moran.

- Ngài Moran. Tôi nghĩ có chút hiểu nhầm ở đây. Chúng ta sẽ nói chuyện riêng ở phòng tôi, tránh làm phiền tới những vị khách khác.

- ... Juvia...em..

- Mời ngài.

Haru đưa tay mời. Moran nhìn chăm chăm vào cô, cảm giác hơi khó chịu. Nhưng cuối cùng thì Moran cũng cất bước. Một giọng nói vang lên, khiến cho những bước chân rời đi dừng lại.

- Khoan đã, ngài định cứ thế mà đi sao ngài Hattrick? Với lại, nhà Vincend xử lý việc này như thế nào đây? Làm chết người của chúng tôi, cứ thế mà đi là xong sao?

- Ngài Jainy. – Một vài giọng nói khe khẽ cất lên.

- Không thể cứ để cho họ muốn làm gì thì làm được. Hoàng tộc thì sao? Hải quân thì sao? Chẳng lẽ cứ nhẫn nhịn không làm gì, cứ để bị đàn áp sao? Tôi không bỏ qua chuyện này đâu.

- Ý ngài là sao? – Haru trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt người đàn ông đó.

Mọi người xung quanh đều ngạc nhiên. Khoảng cách giữa họ cũng phải tầm mười mét. Vậy thì làm sao Haru trong nháy mắt có thể xuất hiện được ở đó. Rai đã từng chứng kiến sự dịch chuyển của Haru, động tác chậm rãi, nhưng tốc độ lại rất nhanh, mắt thường không thể theo kịp.

- ... Tôi...Ý của tôi là nhà Hattrick định giải quyết chuyện này như thế nào? Tôi muốn sự công bằng.

Jainy tham gia chiến trường từ năm mười sáu tuổi. Đối với người đàn ông bước qua tuổi năm mươi, không có cái chết nào chưa từng thấy. Không có loại người nào chưa từng gặp. Tuy nhiên, lần đầu tiên đứng trước một cô gái tầm mười sáu, mười bảy như thế này, ông lại có cảm giác sợ hãi. Một nỗi sợ không tên. Bao nhiêu lời muốn nói, đều không thể thốt ra, khi nhìn vào đôi mắt màu tím ấy.

- Công bằng ư? Ngài nghĩ có thể sao?

- Ý của tiểu thư là gì?

- Satome.

- Vâng. Chủ nhân.

- Giải quyết sạch sẽ một chút.

- Vâng.

Haru tiếp tục quay lại bên cạnh Moran. Hai người trong trang phục màu trắng đến bên cạnh Jainy, nói một vài câu. Người đàn ông đó như mất hồn, bước từng bước chậm chạp rời khỏi hội trường. Không khí trong hội trường sau khi Haru cùng Moran rời đi trở lại bình thường. Mọi chuyện xảy ra, người chết cũng không ảnh hưởng tới những người còn lại. Luhan ngồi trong góc có thể quan sát hết tất cả mọi chuyện. Tất cả mọi người tham gia ở hội trường đều bị dùng phép thuật lên người. Những người đã xuất hiện trong trang phục trắng và đen mà Luhan từng gặp, tất cả đều có mặt trong bữa tiệc này. Tất cả bọn họ đều có vai trò của riêng mình. Những vị khách đã quên đi việc đã xảy ra, bởi vì họ đã bị chi phối. Luhan thấy Haru đã rời khỏi, Andy cũng biến mất, cố gắng điều chỉnh nhịp thở. Luhan muốn đi theo Haru. Tuy nhiên anh không thấy sự xuất hiện của Kelly, cô gái đi cùng Haru. Kể từ lúc thay đồ, anh chỉ gặp lại Andy.

Luhan chỉnh lại trang phục trên người mình. Sau đó cũng rời khỏi hội trường. Chỉ là một khoảnh khắc quay đầu, Luhan trông thấy một hình ảnh thoáng qua. Mặc dù không rõ nét, nhưng nó khiến cho Luhan cảm thấy vướng bận. Bước chân của anh thay đổi, không theo mục đích ban đầu nữa. “Chàng trai đó, không thể nào?”.

Trong căn phòng tràn ngập hương thơm của trà. Haru ngồi đối diện với Moran. Haru biết đây là một bước đi nguy hiểm. Nhưng muốn đối phó với Vincend Maden, chỉ có thể lợi dụng Hattrick Moran.

- Người thật giống cô ấy. Mái tóc, nụ cười và cả đôi mắt. Thật không thể tin được, lại có người giống hệt Juvia.

- ...

- Nói đi, người muốn ta giúp điều gì? Ta sẽ làm cho người.

- Ngài Moran, cuộc trao đổi này quả thật có lợi cho ngài quá.

- Haha. Quả là thông minh giống cô ấy. Ta thật sự thích người.

Rai thật sự không thể tin vào quyết định này của Haru. Ngăn cản cô, điều đó là không thể. Một khi Haru muốn làm gì, thì điều đó nhất định phải được thực hiện. Lần này lại liên quan tới Vincend Maden thì quyết định của cô sẽ càng khó có thể thay đổi.

Sau khi Moran rời đi, Rai rót cho Haru một ly rượu vang. Mùi nho thoang thoang trong không khí, rất dễ chịu. Chai rượu được cất gần hai trăm năm, vị của nó không thể chê được.

- Anh mua nó ở đâu vậy?

- Tại sao em cứ nhất quyết phải trả thù vậy?

- Anh đúng là biết cách thưởng thức cuộc sống.

- Em biết thừa rằng đây là một cuộc trao đổi bất lợi, tại sao vẫn làm? Người đàn ông đó không phải là người có thể đùa cợt được. Nếu như em thất bại...

- ... Thì sẽ chết. Có quan trọng gì đâu.

- Haru... em thay đổi rồi.

- Từ lúc bước chân đi, em đã không còn là cô bé của ngày xưa nữa rồi. Em không thể... trở lại như chưa từng có gì xảy ra được.

Rai im lặng, Haru tựa đầu vào chiếc ghế, ngắm nhìn bầu trời đêm. Giây phút này, thật bình yên.

- Anh, anh có hạnh phúc không?

- Trong căn hầm tối không hề có ánh sáng đó, anh và em đã sống cùng nhau. Ngay từ khi sinh ra, em đã không được yêu thương như những đứa trẻ bình thường. Anh nuôi em từng ngày bằng những giọt sữa mà mình xin được. Có hôm em đói khóc là đi, anh chỉ có thể nhìn mà không thể làm gì khác. Vậy mà em vẫn cứ lớn lên hàng ngày, từng chút, từng chút một. Anh chỉ có thể cảm nhận em khi ôm em trong vòng tay mình. Mặc dù cực khổ nhưng đó là những ngày tháng hạnh phúc nhất. Mặc dù không nhìn thấy được em, không nhìn thấy gương mặt em, nhưng anh biết em rất xinh đẹp. Bởi em, là em gái của anh. Anh biết, sẽ có một ngày mình đủ mạnh để có thể mang em rời khỏi nơi tối tăm đó.

Nhưng tiếc là, rời khỏi đó, cũng là lúc giết chết trái tim của em. Anh không biết chuyện gì đã xảy ra, anh đã rất muốn gặp em, rất muốn bảo vệ em, nhưng lại không thể làm gì cả. Ngay cả mùi hương của em, cũng không thể giữ lại. Anh, vô dụng lắm phải không?

- Ừ.

Lời nói của Haru hòa vào cùng gió. Âm thanh nhẹ nhàng, nhưng là vết cắt vào trái tim Rai. Không chảy máu nhưng nó rất đau. Có lẽ mãi mãi về sau, cũng không thể nào quên được.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra giữa Maden và Haru khiến cho cô nhất định phải giết người phụ nữ đó. Và không biết chuyện gì xảy ra giữa hai người, khi mà Maden hết lần này đến lần khác đều cho người cố gắng giết cô. Chuyện gì đã xảy ra, giữa hai người phụ nữ, để phải đánh đổi cả tính mạng của bản thân. Rai muốn biết sự thật. Nhưng nếu như Haru không muốn kể, thì anh vĩnh viễn không bao giờ có thể biết được. Giữa hai người chìm vào im lặng. Màn đêm yên tĩnh, chỉ có gió, trăng, sao và cái chết đang chờ đợi.

- Anh, hứa với em một chuyện.

- ...

- Sau khi mọi chuyện kết thúc, hãy cùng em tới bờ biển. Em muốn được ngắm mặt trời mọc.

- Ừ.

- Hãy đưa em tới nơi nào đó có thật nhiều hoa. Em rất thích hoa.

- Ừ.

- Em sẽ đưa anh tới một nơi. Nơi mà em muốn cả đời được sống ở đó.

- Nhất định, anh sẽ đi cùng em.

- Cảm ơn anh, anh trai.

Lần đầu tiên, Haru nói với Rai lời cảm ơn. Cảm giác, sao mà buồn đến vậy. Gió đêm thổi vào lòng người, trống vắng.

“Giá như mình chưa từng gặp nhau, có phải sẽ không phải phiền muộn tới như vậy?”.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Màng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Để Anh Ra Đi.

Căn phòng tối không hề có một tiếng động nào, chỉ có mùi trầm hương lan tỏa trong không khí. Mùi trầm hương nhẹ nhàng khiến cho bản thân cảm giác có chút thỏa mãn. Bỗngưng ánh sáng chói lóa thấp sáng toàn bộ căn phòng. Bộ bàn ghế cũ, tủ quần áo màu xanh, chiếc giường đơn, tất cả đều phủ một lớp bụi mỏng. Bàn tay đưa lên, gió từ đâu ủa về, thoáng chốc, mọi bụi bẩn biến mất. Trên chiếc bàn nhỏ, chiếc đồng hồ được chỉnh lại, nặng nề nhích từng chút một. Đặt một bông hoa màu đỏ lên cửa sổ. Căn phòng lại trở về với sự yên tĩnh vốn có của nó.

Haru chạm nhẹ những ngón tay lên một cuốn sách còn mới.

“Thiên thần ư? Rõ ràng là có ý đùa giỡn, là cố ý khinh thường, mỉa mai cô”. Haru không tỏ thái độ gì rõ ràng trên gương mặt, Satome nhìn cuốn sách mới được đặt trên bàn của chủ nhân. Trên cuốn sách còn vương lại hương thơm rất quen thuộc, tuy nhiên Satome chợt không nhớ tới của ai. May mắn là Haru không hỏi, nếu không cũng khó để trả lời.

"Thần chết cũng mỉm cười".

Satome kinh ngạc nhìn chủ nhân của mình. Haru rất ít khi dùng phép thuật bằng lời nói, chỉ thường dùng hành động hoặc suy nghĩ để điều khiển mà thôi. Lần thứ hai Satome được chứng kiến sự việc này, quả thật là hiếm có. Cuốn sách trong tay Haru bay lên, lơ lửng. Một quả cầu trong suốt bao bọc lấy nó. Những đốm lửa màu đen xoay tròn xung quanh. Cuốn sách được bảo vệ?

Haru dùng phép thuật, cuốn sách lại rơi xuống tay của cô, quả cầu nhỏ đã biến mất. Bìa sách còn mới nguyên, những dòng chữ trên đó khiến cô không thoải mái.

Satome mặc dù là người thân cận bên cạnh chủ nhân, nhưng cô cũng không hiểu rõ được phép thuật đặc trưng của Haru là gì.

Haru có thể sử dụng băng, không khí, lửa, thậm chí là đất. Có thể sử dụng những loại đặc tính riêng của chúng. Ví dụ như Haru có thể sử dụng lửa bình thường, lửa màu tím, lửa màu đen. Mỗi màu sắc khác nhau sẽ có mức độ tấn công hay tổn thương khác nhau. Mức độ cao nhất chính là lửa màu đen, hay với tên gọi khác là lửa địa ngục. Có thể thấy được mức độ tấn công của nó cao đến mức nào trong hội trường, thực hiện bởi Hattrick Moran. Ngay cả tro cốt cũng không còn sót lại chút nào. Nếu như có bị giết chết bằng lửa địa ngục, thì cũng sẽ không có ai tìm ra dấu vết.

Satome nhớ lại lần đầu tiên cô được gặp chủ nhân của mình. Một cô gái với làn da trắng, tinh khiết không vương vấn chút nhơ bẩn nào. Mái tóc dài màu đen, đôi môi đỏ và đặc biệt đôi mắt màu tím rất cuốn hút. Satome cứ mãi theo đuổi đôi mắt màu tím đó. Chẳng hiểu sao cô rất thích nhìn đôi mắt đó, muốn giữ nó cho riêng mình. Giọng nói nhẹ nhàng mà cảm giác lạnh lẽo. Mặc dù từ nhỏ đã quá quen thuộc với máu tanh, đã quá quen thuộc với sự tàn nhẫn của người đứng đầu. Lần đầu tiên Satome cảm nhận được cái lạnh lẽo trong lời nói, chỉ bởi một đứa trẻ mới chỉ bảy tuổi. Mặc dù Haru cười, mặc dù cô nỏ đùa, Satome vẫn luôn cảm nhận được sự đáng sợ nơi cô. Từ yêu thích, đến sợ hãi và cuối cùng là ngưỡng mộ, tin tưởng. Trọn đời này, Satome nguyện chết vì Haru.

Chủ nhân của Satome rất khó nắm bắt, bởi gương mặt của Haru rất ít khi thể hiện cảm xúc. Còn nếu như có thể hiện cảm xúc, cũng không ai dám khẳng định nó là thật lòng hay không. Do đó, không ai đoán được suy nghĩ qua biểu hiện trên gương mặt của chủ nhân. Những người nằm trong nhóm nắm bắt suy nghĩ của người khác cũng chịu thua. Họ nói: "Chủ nhân là một trong số những người không thể nắm bắt được suy nghĩ. Những người này rất hiếm".

Lần mà chủ nhân rời đi, Satome không có mặt ở biệt thự. Lúc cô hoàn thành nhiệm vụ trở về, mang cho chủ nhân một ít đồ dùng mà cô mua, chủ nhân đã không còn có mặt ở đó nữa. Cánh cửa đóng kín, chẳng còn tiếng cười đùa, chẳng còn những câu hỏi vu vơ. Con mèo màu đen cũng không còn. Satome có chút mất mát. Tuy nhiên, cô nghĩ chủ nhân sẽ không quên mình. Satome tin tưởng Haru, dù cho có lâu như thế nào, cô vẫn đợi.

Trong những lần thực hiện nhiệm vụ, Satome đã tìm kiếm chủ nhân. Cô lại được thấy gương mặt ấy, mái tóc ấy và đôi mắt màu tím ấy. Lần nào cũng cố gắng thật nhanh hoàn thành nhiệm vụ, để có thời gian lâu hơn để quan sát chủ nhân.

Thiếu gia đã dẫn dò cô, không được để chủ nhân phát hiện. Bởi chủ nhân đang cần “trưởng thành”. Cô tuyệt đối không được ngăn cản nó. Chỉ cần liên quan tới chủ nhân, Satome nhất định sẽ hoàn toàn tận tâm phục vụ. Có những nguy hiểm tiềm ẩn, Satome cũng sẽ loại trừ trước.

- Satome.

- Vâng, Chủ nhân.

- Chuyện ta bảo người làm tới đâu rồi?

- Vâng. Chúng tôi đã mang cô gái đó đến đúng nơi chủ nhân dặn dò. Đã xóa toàn bộ dấu vết. Sẽ không có khả năng tìm ra nơi này đâu ạ.
- Được rồi. Ra ngoài đi.

Haru lấy một sợi tóc của mình, đốt bằng lửa màu tím. Một mùi hương nhẹ nhàng lan tỏa. Dưới ánh sáng của chiếc đèn màu xanh, hình ảnh một người phụ nữ đang mỉm cười. Haru chống cằm, đôi mắt màu tím lười biếng quan sát. Trong căn phòng kín, chỉ có tiếng nói như gió thoảng vang lên nhẹ nhàng.

Luhan bước vào một khu rừng. Anh đã ra bên ngoài của biệt thự, đi qua một hành lang dài như vô tận. Qua một vườn hoa có mùi hơi khó chịu. Một khu rừng âm u, nhưng lối đi rất gọn gàng. Hương hoa hồng thoảng trong gió, thị giác của Luhan đột nhiên trở nên tinh tường hơn thường ngày. Bước chân nhanh chóng bám theo người đi phía trước. Càng đi vào sâu Luhan càng cảm thấy lạnh, nhiệt độ hình như được giảm xuống khá nhanh. Nếu như không biết trước ở đây là mùa thu, nhìn thấy ánh sáng từ mặt trăng chiếu qua những tán cây, Luhan sẽ nghĩ sắp có tuyết rơi. Quả thật, bộ trang phục mặc trên người khiến cho Luhan không cảm thấy ấm áp. Để tránh cho bị phát hiện, anh không thể sử dụng thêm phép thuật để giữ ấm bản thân.

Đột nhiên không khí có sự xao động lớn, một luồng gió từ phía sau Luhan tràn qua. Đến khi kịp bình tĩnh trở lại, Luhan đã mất dấu vết của người mà anh bám theo. Trước mặt Luhan chỉ là một ngõ cụt, cây cối um tùm, không tìm thấy lối đi. Dù cố gắng vận dụng phép thuật tìm kiếm, Luhan cũng không thể tìm ra được dấu vết hay sự tồn tại của bất cứ bức tường nào mà anh nghĩ tới.

Luhan quay về biệt thự trong những suy nghĩ của riêng mình. Lúc đi được nửa hành lang dài, Luhan bắt gặp những người mặc trang phục màu trắng nổi bật. Khẽ nhíu mày, anh vẫn tiếp tục bước đi. Người con gái duy nhất trong số những người có mặt ở đó, cô ta đang đánh giá anh. Đôi mắt của cô ta có chút gì đó khiến Luhan hơi cảnh giác. Có tất cả bốn người mặc trang phục màu trắng.

- Mời ngài đi theo chúng tôi một chút.

- ... Được thôi.

Luhan tin tưởng, bản thân sẽ không thể chết ở nơi như thế này được. Do đó, anh hoàn toàn tự tin để tham gia mọi vở kịch trong biệt thự bí ẩn này. Bước chân chậm rãi theo cô gái đó, phảng phất trên người cô gái lạ, có mùi của Haru. Tự dưng Luhan thấy nhớ cô. Không biết bây giờ Haru đang làm gì.

Cánh cửa nhỏ dẫn đến một cầu thang hình xoắn ốc. Luhan cứ tiếp tục bước theo cô gái. Ba người còn lại đã biến mất ở chân cầu thang. Hai người dừng chân trước một cánh cửa sơn màu đỏ. Cô gái cẩn thận gõ cửa. Bên trong căn phòng, ánh sáng nhạt màu xanh từ chiếc đèn bàn chiếu rõ gương mặt của người đang ngồi ở đó. Haru chậm rãi đặt ly trà xuống, nhìn thẳng vào Luhan.

Luhan trông thấy cô, có chút vui mừng. Cánh cửa màu đỏ được khép lại, ngăn cách hai thế giới.

- Anh vừa đi đâu về?

- ...

- Trên người anh, có mùi lạ.

- Em cứ như Andy vậy, đánh hơi mọi thứ mà mình tiếp xúc.

Luhan rót cho mình một ly trà, thoải mái ngồi xuống đối diện với Haru. Anh muốn xem sắc mặt của cô. Haru không chớp mắt, chờ đợi câu trả lời của Luhan. Trong căn phòng kín, không vang lên bất kì một âm thanh nào khác.

- Anh vừa đi dạo trong rừng.

- ...

- Em đoán xem, anh trông thấy ai?

Luhan uống một ngụm trà. Vị giác của Haru khá khác biệt, chính vì vậy anh luôn cẩn thận thử từng chút một trước khi ăn hay uống bất cứ thứ gì. Hoa quả chua tới mức chảy nước mắt, Haru khen rất ngọt. Ớt cay tới mức nóng cả người, Haru ăn như không có gì xảy ra. Bao năm tiếp xúc với Haru, anh cũng đã có một quyển sách bí quyết để sống sót nếu như ăn cùng cô. Luhan khẽ liếc mắt để quan sát thay đổi trên gương mặt xinh đẹp ấy. Tuy nhiên, dưới làn hơi nước mỏng manh từ ly trà hơi đắng, Haru vẫn nghiêm túc nhìn Luhan. Không tỏ một thái độ gì đặc biệt. Luhan mong chờ khoảnh khắc, khiến cho một Haru luôn bình lặng có phản xạ như một người bình thường.

Luhan đã từng trông thấy Haru nổi giận, trông thấy cô cười, đã rất lâu về trước. Nhưng chưa từng thấy Haru ngạc nhiên. Đôi mắt màu tím luôn ánh lên vẻ thờ ơ khi nói chuyện với anh, dạo gần đây mới có chút nghiêm túc. Luhan vẫn đang mong chờ giây phút đặc biệt. Anh khẽ mỉm cười, đặt ly trà xuống chiếc đĩa sứ màu nâu. Vị đắng bây giờ mới kịp cảm nhận rõ rệt, Luhan lấy một miếng bánh ngọt trên bàn. Vị giác may mắn đã được trung hòa.

- Haru, anh đã nhìn thấy Kabo.

Ly trà trên tay Haru bỗng rơi xuống, tẩm thấm dưới chân nhuộm một mảng màu nâu nhạt. Chiếc đĩa trong tay Luhan chột sững lại. Đôi mắt của anh không giấu nổi sự ngạc nhiên. Anh vẫn luôn mong chờ khoảnh khắc Haru thay đổi. Tuy nhiên, trái tim anh bỗng nhiên nhói đau. Tại sao, chưa bao giờ Haru thay đổi một chút thái độ khi nghe về anh. Với anh, cô luôn luôn thờ ơ.

Trăng bên ngoài cửa sổ bị che lấp bởi mây. Ánh sáng chiếu qua những tán cây trở nên yếu ớt. Trong khu rừng bí ẩn, những bụi cây đang dần dần chuyển

động, một ánh sáng màu tím khẽ tỏa ra, chiếu sáng gương mặt một người đang cười. Một nụ cười thật lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mạng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nguyên Cầm Đòi Bảo Vệ.

Bên ngoài căn phòng, Satome xoay chiếc vòng đá trên tay. Gió từ hành lang thổi qua. Mùi hăng hắc trong không khí khiến cho cô nhũn mày. Có tiếng bước chân từ trong đêm tối vang vọng. Satome cẩn thận ngồi xuống, chạm tay xuống sàn nhà bằng đá. Tiếng bước chân không còn.

- Ai?

Trên hành lang dài, chỉ vang vọng lại tiếng nói của một mình Satome. Từ bàn tay trái một con dao nhỏ xuất hiện, lưỡi dao phản chiếu ánh sáng từ ngọn đèn. Loáng thoáng một người nào đó đang đứng nơi cuối hành lang dài. Satome chạm một bàn tay lên cánh cửa sơn đỏ, một phép thuật ngăn cách âm thanh và bảo vệ. Mắt khoảng chừng mười giây, Satome biến mất trong màn đêm. Cô đã ẩn thân bằng phép thuật. Lợi dụng ánh sáng mờ ảo nơi hành lang dài. Một đợt gió lạnh ủa qua. Satome thấy cánh tay phải đau nhói. Một vết cắt dài xuyên qua lớp áo, máu đang tuôn ra. Vết cắt có độc. Satome nhắm mắt, dùng bàn tay trái đóng băng bàn tay phải, tránh cho độc phát tán vào sâu hơn, cũng tránh cho mất máu quá nhiều. Hơi thở trở nên hỗn loạn. Tâm trí dường như mơ màng. Cô không nhìn thấy người bí ẩn đó. Lấy một chiếc còi nhỏ bằng bạc, đặt lên môi. Lập tức xung quanh Satome xuất hiện ba người mặc trang phục màu trắng. Họ nhìn thoáng qua vết thương của cô, không nói gì, hai người lao về phía người bí ẩn. Người còn lại đưa cho cô một viên thuốc màu xanh. Cầm đôi viên thuốc, Satome nuốt một nửa, một nửa nghiền thành bột và đưa lên mũi hít vào. Cảm giác một luồng khí nóng chạy dọc cơ thể. Băng trên tay phải biến mất, máu chảy ngày càng nhiều. Người con trai lấy con dao nhỏ từ tay của Satome, bôi một chút bột màu xanh lên đó, cắt một vết trên tay phải của cô. Satome cắn chặt răng, máu trên tay phải ngừng chảy.

Hai người lao đi chưa thấy quay lại. Satome định rời khỏi hành lang, một áp lực lớn thổi tung cánh cửa màu đỏ. Hai người lao nhanh về phía căn phòng. Trên tường xuất hiện những vết nứt lớn, cửa sổ thủy tinh vỡ vụn. Gió mang theo hương hoa tràn ngập khắp căn phòng.

Luhan nhìn người con gái trước mặt mình. Hình ảnh này, không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy. Tuy nhiên, nhờ ánh sáng từ ánh trăng bên ngoài cửa sổ, Luhan có thể trông thấy đôi mắt màu đỏ. Đôi mắt tràn ngập sự tức giận. Thì ra, đây là đáng về thực sự năm xưa của Haru. Chống tay trên sàn nhà bằng đá, Luhan chậm rãi đứng dậy. Lực đẩy khá mạnh khiến cho anh bị văng ra xa. Đồ thủy tinh đều bị vỡ, cây đèn bên cạnh Haru cũng không còn đứng hình dạng ban đầu.

Trong ánh sáng mờ ảo của trăng, Haru tay bám chặt vào chiếc ghế, cố gắng kìm nén sự giận dữ đang bộc phát.

Trước tình huống ấy, Satome không biết phải xử lý như thế nào. Đôi mắt màu đỏ như muốn giết người. Khi đối diện với ánh mắt đó, đôi chân cô trở nên run rẩy. Muốn cất bước nhưng lại không thể. Người con trai bên cạnh Satome bình tĩnh hơn, chậm chậm tiến đến gần Haru.

Bất chợt một đợt áp lực tỏa ra, chàng trai dừng bước. Luhan hiểu rằng đó là lời cảnh báo, nếu như bước tiếp thì không bảo toàn tính mạng. Haru không còn là cô gái mà Luhan gặp cách đây một tháng. Cô đã thay đổi theo một hướng hoàn toàn khác biệt. Luhan không muốn thừa nhận, giữa hai người, chênh lệch sức mạnh không phải là nhiều như xưa. Chính vì vậy, anh không đủ tự tin để bước về phía người con gái ấy.

Một mùi hương khó chịu quen thuộc khiến cho Luhan giật mình, bóng đen lao về phía Haru. Hai bóng trắng xuất hiện ngay sau, chỉ kịp hét lên:

- Cẩn thận.

Bóng đen lao về phía Haru không chần chừ, không một động tác thừa nào. Mọi người trong căn phòng đều giật mình. Một đợt gió mạnh tràn vào căn phòng. Mọi người đều cố gắng bám trụ. Khi nhìn lại, Haru cùng bóng đen đều biến mất.

Tất cả diễn ra chưa đầy một phút. Bóng đen đến và đi trong chớp mắt.

Ba người mặc đồ trắng cùng Satome nhanh chóng di chuyển. Qua ánh mắt, hai người áo trắng lúc này lao ra bên ngoài cửa sổ. Satome cùng người còn lại cũng rời khỏi căn phòng. Chỉ còn lại một mình Luhan.

Chẳng hiểu sao, giây phút còn lại một mình trong căn phòng tan hoang, Luhan thật sự muốn cười. Giờ anh hiểu được cảm giác thế nào là cười mà lòng đầy xót xa.

Bước gần đến bên cạnh cửa sổ, Luhan ngẩng đầu nhìn mặt trăng khuyết trên cao.

Bóng đen xuất hiện trong căn phòng ấy mang một mùi hương quen thuộc. Luhan kịp để ý thấy sự ngỡ ngàng trong đôi mắt của Haru. Đôi mắt chưa bao giờ cô dùng để nhìn anh. Nó ấm áp, dễ chịu. Luhan cười khổ. Ai nói con trai không có quyền yếu đuối, ai nói là con trai thì không được khóc. Giây phút này, Luhan cảm thấy thật sự tuyệt vọng. Là anh ảo tưởng về tình cảm mà mình dành cho cô sẽ được đền đáp? Là anh hi vọng bằng tấm chân tình của mình có thể khiến cô thay đổi suy nghĩ.

Suy cho cùng, Haru vẫn là Haru, vẫn chỉ nhìn anh bằng sự thờ ơ ấy. Người thay đổi, chỉ có mình anh mà thôi. Chẳng biết từ bao giờ, đôi tay của anh đã

thôi nhuộm máu. Chỉ vì Haru ghê tởm nó. Luhan không muốn đặt bàn tay nhuộm máu của mình lên cô. Không muốn chạm vào cô bằng đôi tay nhơ bẩn ấy. Không chỉ cô ghét bỏ nó, mà chính anh cũng cảm thấy ghét bỏ. Anh đã cố gắng không tham gia vào những việc “không sạch sẽ” vì Haru. Và cũng là vì chính mình. Nhưng đôi mắt màu tím ấy, chưa từng một lần nhìn anh đầy thiện cảm. Một chút yêu thương cũng trở nên khó khăn.

Đã có nhiều lúc anh muốn buông tay, muốn để cô có thể đi tới bất cứ nơi đâu mà mình thích. Nhưng nỗi nhớ, tình cảm mà anh dành cho cô, khiến cho bản thân anh ích kỉ muốn giữ cô lại bên mình. Bởi vì anh vẫn nuôi hi vọng dù là mong manh ấy. Có lẽ bây giờ, đã đến lúc trả tự do cho cô và cũng là giải thoát cho chính tình cảm của mình.

Cảm nhận được hơi ấm từ người đang ôm mình, Haru cảm thấy lòng bình lặng. Đợt sóng ngầm đã được dập tắt. Gió mỏng manh qua làn da, lướt qua mái tóc. Dưới ánh trăng, gương mặt của người đang ôm Haru bị che khuất.

Khu rừng âm u đã ở phía trước. Phía sau lưng Haru xuất hiện một nhóm người. Tiếng bước chân ngày càng gần. Chạm nhẹ lên người đang ôm mình, Haru rơi tự do.

- Chủ nhân.

Khoảng cách giữa Haru và mặt đất chỉ còn một mét, một bóng trắng đã kịp ôm được cô vào lòng.

- Chủ nhân không sao chứ? – Satome lo lắng, đôi mắt của cô có phần hơi xa cách. Một chút sợ hãi.

- Không sao.

Haru đứng thẳng người. Người mặc đồ đen vẫn đứng ở đó không di chuyển.

- Chủ nhân...

- Đừng lo. Đây là người của ta.

Chiếc mũ được lấy xuống, gương mặt của người con trai dần lộ rõ dưới ánh trăng mờ ảo. Nở một nụ cười đầy miễn cưỡng.

- Người này... chủ nhân, anh ta...

- Được rồi. Chúng ta đi thôi. Đêm nay, trời sẽ rất lạnh đấy.

Nhóm người biến mất vào khu rừng âm u. Gió bắt đầu thổi nhẹ nhàng. Tiếng bước chân không nhanh không chậm, dẫm nát những lá khô rơi rớt trên mặt đất. Haru lấy từ trong người ra một chiếc khăn màu tím, choàng lên đầu, chỉ để lộ rõ đôi mắt. Một mùi hương nhẹ nhàng lan tỏa trong không khí, đánh thức những kẻ đang ngủ im.

Trong bóng đêm, những bóng đen khác bắt đầu di chuyển. Mùi trầm hương lấn át đi mùi tanh tưởi, hơi hám.

Dừng chân. Trước mặt Haru là những cây tầm gửi mọc kín. Xung quanh tự động yên tĩnh tới lạ. Haru đặt một bàn tay xuống đất. Tháo chiếc khăn xuống, ném một chút đất vừa mới lấy.

- Chủ nhân. – Satome kinh ngạc.

- Quen rồi.

- Có dấu hiệu gì không ạ? – Một giọng nói trầm thấp bên cạnh Haru.

- Lùi lại đi.

Những người bên cạnh Haru đều giữ một khoảng cách với cô. Haru nhẹ nhàng đặt hai bàn tay xuống đất. Chỉ có các đầu ngón tay tiếp xúc với mặt đất, phát ra ánh sáng màu tím. Vòng tròn phép thuật của Haru xuất hiện, mặt trăng khuyết màu tím trông càng ảo diệu giữa đêm tối. Khu rừng trước mắt bỗng chốc biến mất. Một ngôi nhà xuất hiện giữa rừng. Một ngôi nhà nhỏ được bao bọc bởi cây tầm gửi. Một người trong nhóm nhẹ nhàng ném đi một viên kẹo màu đỏ, viên kẹo tới gần ngôi nhà thì bốc cháy. Haru thu hồi vòng tròn phép thuật, vỗ vỗ hai bàn tay. Những cây tầm gửi tự động dạt sang hai bên, cánh cửa của ngôi nhà tự động mở ra. Bên trong, không có chút ánh sáng nào.

- Đợi ở đây.

Haru cất bước, đi vào ngôi nhà. Không dùng phép thuật tạo lửa. Bước chân không hề ngập ngừng. Dường như nơi này đã quá quen thuộc với cô vậy. Haru cứ đi thẳng, rẽ phải, rẽ trái rồi lại đi thẳng. Chẳng hề va chạm tới bất cứ thứ gì trên đường đi. Đôi mắt màu tím thậm chí còn nhắm lại. Bên tai, chỉ còn tiếng gió thổi.

Đi được một lúc, còn có cả lên xuống cầu thang. Haru dừng bước, chạm nhẹ vào một bức tường bên phải. Ngôi nhà chỉ là ngục trang thời, đây vốn dĩ là một cái hang. Bức tường bằng đá lạnh giá. Trong bóng tối, chẳng thể nhìn ra được vẻ mặt hay nụ cười của cô lúc đó.

Haru bước đứng năm bước chân rồi ngồi xuống. Không khí rất trong lành, còn có gió thổi, cẩn thận có thể lắng nghe được tiếng nước chảy róc rách vang vọng đâu đây. Có tiếng thờ ơ đều đều trong không khí. Haru im lặng ngồi nguyên vị trí của mình. Thời gian cứ nhẹ nhàng trôi.

Mặt trăng bị mây che kín. Bầu trời đột nhiên tối đen. Gió thổi qua những tán cây lao xao. Satome quay đầu nhìn sang hướng Bắc. Những người còn lại cũng chậm rãi đứng dậy. Mỗi người đều sẵn sàng chờ đón. Bên trong căn nhà vẫn không nghe ngóng được chút động tĩnh gì. Satome không muốn can thiệp vào chuyện của chủ nhân. Lắc lắc đầu, vờn vai, Satome xoay xoay chiếc vòng đá trên tay, hôn nhẹ lên đó rồi mỉm cười. Đó là vật quan trọng của cuộc đời cô, là thứ quý giá nhất mà cô có.

Satome vẫn nhớ tới giây phút chủ nhân đưa cho cô chiếc vòng tay này. Giây phút ấy cả đời cô cũng không sao quên được. Chủ nhân cầm lấy bàn tay nhơ bẩn của cô, bàn tay dính đầy máu tanh. Careful lau đi những vết máu thật nhẹ nhàng. Lần đầu tiên, có người không nhìn cô bằng đôi mắt sợ hãi. Lần đầu tiên có người không ghê tởm mà chạm vào cô. Satome thực sự cảm động. Sau khi lau đi máu dính trên tay Satome – máu không phải của cô – đôi mắt màu tím sáng long lanh, nhìn cô đầy ấm áp. Đặt vào tay cô một chiếc vòng đá.

- Ta cho ngươi. Nó rất đẹp.

- Chủ nhân. Cảm ơn người.

Từ khi là một đứa trẻ, đến bây giờ đã là một thiếu nữ xinh đẹp. Chủ nhân vẫn mãi là người mà Satome nguyện dùng cả đời để bảo vệ. Nguyện hi sinh tính mạng của cô để đạt được mục đích của chủ nhân, điều đó là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mang Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cắt Đứt Sự Ràng Buộc

Haru nghe thấy sự dao động, có mùi máu, mùi trầm hương, còn có cả hương hoa, hương trà. Tuy nhiên, Haru vẫn ngồi yên tại vị trí của mình. Có tiếng trở mình khe khẽ. Gió mon man qua da, cảm giác thật dễ chịu.

Satome vất vả tránh và đánh lại đám người mới đến. Mùi trầm hương mà cô đã cố gắng làm quen vẫn khiến cho cô cảm thấy khó chịu. Không có thời gian để tâm tới những người khác, Satome cố gắng làm tròn nghĩa vụ của mình. Khi chủ nhân bảo bọn họ “đợi ở đây”, có nghĩa là dù bất cứ trường hợp nào xảy ra tuyệt đối không được để bất kỳ ai xâm nhập vào ngôi nhà. Vì vậy bằng tất cả khả năng của mình, Satome sẽ bảo vệ lối vào ngôi nhà. Tuy nhiên sự thật câu nói của Haru lại không phải mang ý đó.

Chợt có mùi hương phảng phất trong không khí khiến cho Satome giật mình. Mùi hương này khiến cho người cảm nhận được nó thật sự hoảng sợ. Sự đáng sợ tới cùng. Các chuyển động của Satome trở nên hỗn loạn. Liếc mắt xem chừng những người khác, dường như họ cũng đang trở nên bối rối. Một người bình thân bước qua đám người đang đánh nhau trong sự bình yên. Bước chân không hề chần chừ, không hề né tránh. Satome phóng bỏ con dao nhỏ trong tay, người đang giao đấu với cô ngã gục trên mặt đất. Thoáng vụt xuất hiện trước mặt người đang bước đi. Bước chân người lạ dừng lại. Ánh sáng, thứ ánh sáng mờ mờ từ trên cao khiến cho Satome phải căng mắt mới nhìn rõ gương mặt ấy. Giây phút nhìn thấy gương mặt đó khiến cho tim của Satome như bị bóp nghẹt. Cảm giác khó thở như bị rút hết không khí. Phải bản lĩnh lắm cô mới có thể đứng vững. Âm thanh xung quanh dường như biến mất, trong khoảnh khắc cô và người lạ đối mặt.

- Dừng lại.

Giọng nói đều đều nhưng lại mang tới ảnh hưởng lớn. Tiếng nói phát ra tựa như lời thì thầm, khiến cho những người có mặt dù không muốn cũng miễn cưỡng chấp nhận. Chiếc mũ trùm đầu được kéo xuống, gương mặt ấy càng trở nên rõ ràng hơn. Satome có thể nghe thấy tiếng hít thở khó khăn của một số người trong nhóm. Một vài người ngã xuống, gẫy dựa trên mặt đất. Trên trán Satome lâm tím mồ hôi, bàn tay nắm chặt tường chừng có thể ứa máu, răng cắn chặt, không thể mở lời.

Người lạ cười cười, bước qua cô. Satome ngã gục trên mặt đất. Đôi mắt cô cố gắng nhìn theo bóng dáng ấy, bàn tay cố gắng hướng về phía người lạ, nhưng không thể cử động theo ý muốn. Hơi thở cứ thế dần biến mất. Cô hồi tiếc. Thật sự hồi tiếc, vì đã không thể trở nên giỏi giang hơn. Hồi tiếc vì không thể gặp lại chủ nhân. Cô muốn nói với chủ nhân, mình yêu quý chủ nhân như thế nào. Muốn cuộc đời này chủ nhân sẽ mãi hạnh phúc. Một chút lạnh chạm lên gương mặt cô. Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, Satome vẫn chỉ nghĩ tới một mình chủ nhân. Vẫn mong khoảnh khắc được gặp lại nụ cười hạnh phúc ấy. Nụ cười như mùa xuân. Ánh mắt như cả thế giới. Vĩnh viễn mất đi người mà cô yêu thương.

Người lạ chạm tay lên bức tường vô hình, mỉm cười. Sau đó, chậm rãi rời đi. Bức tường ấy, không thể phá vỡ. Nhìn những người nằm trên đất lạnh, người lạ bước đi không chút chần chừ. Những người mặc đồ đen cũng rời đi. Con mưa bất chợt trong thoáng chốc nhả chìm tất cả những mùi hương còn sót lại, cuốn trôi đi mùi máu tanh. Những người nằm trên mặt đất lạnh, dưới cơn mưa lạnh, cơ thể lạnh và trái tim cũng nguội lạnh. Mưa vô tình hay là khóc thương cho số phận những người bất hạnh?

- Em vẫn lạnh lùng như vậy, thật là... không chịu thay đổi gì cả?

- Thay đổi, thật sự rất mệt.

- Ừ.

- ...

- Hôm nay trời có mưa?

- Không. Chỉ có gió thôi.

- Anh muốn ôm em

- Em muốn giết người.

- Sẽ chẳng đi đến đâu cả... Kabo...

- Vẫn chưa chết. Em biết.

Có tiếng thở dài khe khẽ. Haru lắng nghe chăm chú.

- Anh sẽ lấy mạng của người phụ nữ đó cho em. Chỉ cần em quay về.

- Em không thể quay về được nữa rồi. Và, em cũng không muốn anh phải xuống tay với người đàn bà đó.

- Em..

- Anh có biết tại sao ở đây luôn không có ánh sáng không? Không phải nó bị giới hạn phép thuật. Mà bởi vì, em không muốn nhìn thấy gương mặt của chính mình.

- Cũng không muốn nhìn thấy anh? Chúng ta đã từng rất hạnh phúc khi sống ở đây. Nếu như anh cương quyết cầm em rời đi, thì có lẽ, hôm nay, em có thể tự tin mà đối diện với chính mình.

- Ừ. Nhưng cuộc đời không thể tồn tại một chữ “Nếu” để có thể bỏ qua tất cả, hay quay lại từ đầu. Do đó, em đã bước đi thì không hề thấy hối tiếc.

- Hôm nay tại sao em đến đây gặp anh? Muốn nhìn anh lần cuối?.

- Lần đầu và... cũng là lần cuối cùng.

Ánh sáng từ góc phòng sáng lên khiến cho Haru phải nheo mắt lại để thích nghi. Một căn phòng ngăn nắp hiện rõ trước mắt cô. Đối diện với Haru là một chàng trai trẻ, mái tóc dài chạm đất. Làn da hơi xanh. Đây là lần đầu tiên cô có thể nhìn rõ được màu sắc của những vật dụng quen thuộc trong căn phòng này. Chiếc ghế bằng gỗ lâu năm mà cô thường ngồi. Cốc sứ màu đen mà cô thường uống nước. Chiếc bàn đá, những quả bóng, những chiếc đĩa bị sứt mẻ.... Tất cả đều hiện rõ ràng. Cô chạm tay vào những đồ dùng quen thuộc, cảm giác như một góc nhỏ quá khứ ùa về. Dạo một vòng xung quanh căn phòng, ghi nhớ từng thứ một. Bước chân dừng lại, đối diện với chàng trai trẻ đang ngồi trên giường.

Bàn tay cô đưa ra, lưng chừng rồi rút lại. Chàng trai trẻ mỉm cười với cô. Đôi mắt anh nhìn cô như cố gắng ghi nhớ từng đường nét trên gương mặt ấy. Khi ánh mắt hai người giao nhau, Haru tự dưng giật mình, lảng tránh nó.

- Anh vì em, sẵn sàng mạo hiểm rời khỏi đây. Sẵn sàng làm mọi việc để có thể nuôi em lớn. Chỉ mong em ở bên anh, sống những ngày tháng thanh bình, an ổn.

- Em biết anh tất cả đều vì em. Em thật lòng xin lỗi.

- Khi rời khỏi đây, anh có đôi chân mạnh khỏe. Anh có đôi mắt tinh tường có thể tự tin đứng trước mặt em. Nhưng khi trở về, anh chỉ có thể là một kẻ tàn tật. Một kẻ thất bại mà thôi. Thật ra, dù bên ngoài hay ở đây, gương mặt và tình cảm của anh dành cho em vẫn như vậy.

- Đừng nói nữa.

- Khi tự mình buông tay em ra, anh biết, em vĩnh viễn sẽ không quay về bên cạnh anh nữa. Nhưng anh tự tin, bản thân mình là chỗ dựa vững chắc nhất cho em. Anh tin tưởng, anh là người duy nhất mà em có. Nhưng sự thật, không phải vậy.

- Rai..

- Anh không trách em, mà trách chính mình. Nếu như anh ích kỉ hơn một chút, tàn nhẫn hơn một chút. Nhưng mà không có chữ “Nếu” trong cuộc đời đúng không? Vậy nên, anh có hối tiếc, cũng muộn rồi.

Giọng anh nhẹ nhàng vang vọng trong căn phòng bằng đá. Từng tiếng nói vọng tới trái tim Haru, nhói đau. Đôi mắt anh vẫn nhìn cô tràn đầy yêu thương, giờ đây không còn nữa. Cô muốn lại được ở trong vòng tay anh, muốn cảm nhận được sự an toàn nơi đó. Nhưng có lẽ như lời anh nói: “muộn rồi”.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má. Bàn tay anh lạnh giá lau đi giọt nước mắt đầu tiên của cô. Một giọt nước mắt thật sự. Nụ cười anh xót xa. Trái tim Haru quả thật không thể chịu đựng nổi. Trên gương mặt là nỗi ân hận, sự hối tiếc, sự đau khổ đến cùng tận.

- Đi đi.

Lời nói của anh như gió thoảng bên tai cô. Haru nhìn anh không chớp mắt. Anh, thật sự đã buông tay cô rồi. Vĩnh viễn không bao giờ nắm lấy một lần nữa. Ánh sáng từ từ tắt đi. Haru vẫn cố gắng nhìn chàng trai trẻ trước mắt mình, cố gắng ghi nhớ gương mặt ấy. Căn phòng lại trở về với bóng tối quen thuộc. Tiếng nước chảy róc rách vang vọng từ xa. Gió nhẹ nhàng thổi qua trái tim đã chết.

Haru bước từng bước nặng nhọc rồi đi. Tiếng động âm âm sau lưng cô. Mọi thứ trong thoáng chốc đổ vỡ. Ánh sáng mờ nhạt đã dần hiện rõ trước mắt. Khi Haru bước chân ra khỏi cánh cửa, chậm chậm quay đầu nhìn lại, tất cả đều biến mất. Dường như, chưa từng tồn tại một căn nhà ở đó. Rừng âm u. Trên mặt đất, những người mặc đồ trắng nằm im không hề động đậy.

Người mặc đồ đen tiến về phía cô.

- Chủ nhân đã biến mất. Tôi không nghĩ anh ấy sẽ bỏ đi dễ dàng như vậy.

- Ừ. Tuyệt tình tới như thế. Hi vọng anh ấy có thể bình an.

Haru cúi đầu nhìn người con gái đang nằm trên mặt đất. Bầu trời cũng dần sáng lên. Không nghĩ là một đêm qua nhanh như vậy.

- Satome, nằm ở đó thoải mái vậy sao?

- Chủ nhân. Nằm ở đây cũng không tệ, có thể đánh một giấc.

Satome đứng dậy, quần áo ướt hết, dính cả bùn đất trông thật thảm hại. Những người khác cũng chậm rãi đứng lên. Con mưa khiến cho độc trong không khí được rửa trôi, ít nhiều còn hạ bớt độc tính. Chiếc vòng đá trên tay Satome không chỉ là đồ trang sức. Nó đã từng hấp thụ máu của Haru, chính vì vậy, nó là vật giải độc cực tốt. Chỉ cần người đeo nó thật tâm muốn bảo vệ chủ nhân của mình. Satome không ngờ, lòng trung thành của cô có thể khiến cho bản thân thoát chết trong gang tấc.

Nhóm người rời khỏi khu rừng, chưa một lần quay đầu nhìn lại. Satome nhìn thấy chút mất mát trong đôi mắt màu tím. Chỉ là trong khoảnh khắc cô những tưởng mình nhầm.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mạng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Câu Chuyện Của Ba Mươi Năm Về Trước. (Phần 2).

Trời càng về đêm nhiệt độ càng hạ thấp.

Chiếc bàn gỗ thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cọt kẹt của thời gian khiến cho Kelly không dám dựa vào nó. Chỉ sợ chạm nhẹ cũng khiến nó bị hỏng. Cô căng lưng ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế gỗ vương vấn mùi ẩm mốc. Căn nhà quá tồi tàn, chỉ có một bộ bàn ghế và vài vật dụng khác. Cậu bé đã đi ngủ để lại không gian cho ba người.

Khác hẳn với Kelly, Killua lại hoàn toàn thành thoi. Anh nhàn nhã thưởng thức trà táo cùng bánh quế mà Kelly đã mua. Lặng im chờ đợi câu chuyện của ông lão.

Bàn tay đầy những vết chai sạn của năm tháng xoa vào nhau. Ông lão căng thẳng nhớ lại câu chuyện cũ. Câu chuyện là nỗi ám ảnh cho người từng được chứng kiến những gì đã xảy ra.

Gió lùa qua ngôi nhà lại mang đến những tiếng kêu kì lạ. Ly trà nóng trong tay tỏa ra hương thơm dịu nhẹ, ấm áp.

“Ba mươi năm về trước, ở thị trấn của chúng tôi có một ngôi biệt thự rất đẹp. Ngôi biệt thự màu trắng với rất nhiều hoa và cây xanh. Chủ nhân của ngôi biệt thự đó là một người phụ nữ xinh đẹp và hiền hậu. Những người sống trong ngôi biệt thự đó cũng vô cùng tốt bụng. Họ đối xử với những người trong thị trấn một cách thân thiện.

Thị trấn của chúng tôi quanh năm luôn chỉ có một mùa. Ban ngày trời nắng ấm. Đêm với bầu trời đầy sao, những cơn gió mát mẻ khiến cho một ngày làm việc vất vả đều bị cuốn đi xa. Thị trấn của chúng tôi luôn ngập tràn hạnh phúc. Mọi người đối xử với nhau rất tốt, như những người thân trong một gia đình lớn.

Tôi có một người vợ đảm đang và hai người con xinh xắn, đáng yêu. Bọn trẻ rất ngoan ngoãn lúc tôi vắng nhà. Ngôi nhà của chúng tôi luôn vang lên những tiếng cười hạnh phúc”.

Ông lão như đang chìm đắm trong hồi ức đẹp đẽ về những năm tháng xưa kia.

Kelly đã quan sát ngôi nhà kể từ lúc bước vào. Hoàn toàn không tìm thấy bất cứ dấu hiệu nào còn sót lại về sự xuất hiện của một người phụ nữ trong ngôi nhà này. Cô đưa mắt nhìn ông lão tìm kiếm sự dối trá. Tuy nhiên không tìm thấy bất cứ điều gì trên gương mặt già nua ấy. Killua vẫn chăm chú lắng

nghe câu chuyện, không hề bỏ sót bất cứ một chi tiết nào. Gương mặt ngập tràn hạnh phúc của ông lão khiến cho anh có cảm giác không tốt về những gì đã xảy ra trong quá khứ.

Người đàn ông này lúc mới gặp có thể khiến cho người đối diện hiểu nhầm về tuổi tác. Killua đã thử tính toán bằng phép thuật. Người đàn ông này chỉ mới hơn sáu mươi, nhưng vẻ bề ngoài lại như một ông lão tám mươi tuổi.

Điều gì đã xảy ra trong quá khứ có thể khiến một người hoàn toàn thay đổi một cách đáng sợ như vậy?

Từ khóe mắt của ông lão, một dòng nước mắt chảy ra. Gương mặt càng lúc càng trở nên khó coi. Vẻ mặt hạnh phúc chuyển dần sang sợ hãi, hoang mang và cuối cùng là nỗi đau.

“Đó là ngày thứ sáu sau sinh nhật lần thứ năm của con gái đầu lòng. Gia đình chúng tôi tắt đèn và đi ngủ. Nửa đêm hôm đó tôi bỗng dưng khát nước. Sau khi uống nước xong, tôi mở cửa phòng hai đứa trẻ để xem xét.

Trẻ con lúc ngủ không như người lớn, chúng rất dễ bị cảm lạnh vì lúc ngủ không cẩn thận làm rơi chăn, cũng không biết tự mình đắp lại. Chúng tôi không để đèn ngủ, chỉ có ánh trắng từ cửa sổ chiếu sáng căn phòng. Chăn vẫn còn nguyên khiến tôi an tâm. Lúc xem qua chiếc giường của đứa em trai ba tuổi, tôi phát hiện nó không hề có ở trên giường. Giây phút tôi chạm tay vào công tắc điện, hình ảnh đứa trẻ ngồi trên chiếc ghế nơi cửa sổ khiến tôi sửng sốt.

Tôi không hiểu sao mình lại hành động như vậy. Tôi bước từng bước nhẹ nhàng tới bên cạnh con trai. Gương mặt của thằng bé sáng bừng dưới ánh trăng. Thằng bé ngồi trên chiếc ghế và hoàn toàn nhắm mắt. Tôi khẽ chạm vào nó nhưng không hề có phản ứng gì. Con trai tôi đang ngủ, vì tôi còn nghe được tiếng thở đều đặn của thằng bé. Nghĩ rằng đứa trẻ của chúng tôi bị mộng du, tôi ôm con tới bên giường, đắp chăn cho con, quan sát một chút rồi mới rời khỏi đó”.

Ông lão lại cúi đầu xuống thấp hơn, như để che giấu đi cảm xúc trên gương mặt mình. Giọng nói nghèn nghẹn.

“Nếu như tôi để tâm hơn, chuyện đau lòng đã không xảy ra”.

Kelly cảm nhận thấy nỗi đau sâu sắc tỏa ra từ ông lão. Cô đưa mắt nhìn Killua, chỉ thấy anh im lặng. Tách trà trên bàn đã nguội. Trong căn phòng nhỏ chỉ vang lên tiếng nói của ông lão. Xót xa.

“Suốt một tuần, thị trấn bé nhỏ của chúng tôi bắt đầu xảy ra hiện tượng kì lạ. Tất cả trẻ em trong thị trấn đều tỉnh dậy vào ban đêm, đều nhìn ra bên ngoài cửa sổ trong trạng thái ngủ. Chúng tôi không nghĩ bị mộng du cũng có thể lan truyền như một loại vi rút gây bệnh.

Có một đêm khi tôi tỉnh dậy, ngang qua phòng của bọn trẻ, lòng tôi chợt dâng lên một dự cảm không lành. Tôi mở cửa phòng. Dưới ánh trăng nơi cửa sổ, cả hai đứa con của chúng tôi đều ngồi trên chiếc ghế và nhìn ra bên ngoài. Tôi bật đèn, nhưng ánh sáng vừa mới lóe lên chợt vụt tắt. Dù bật công tắc bao nhiêu lần cũng không thấy đèn sáng, tôi nghĩ bóng đèn đã bị hỏng. Đến gần bên hai đứa con, tôi thấy hai đứa trẻ vẫn đang ngủ.

Bé hai đứa về giường của mình xong, lần đầu tiên tôi tò mò nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Biệt thự màu trắng đang cháy. Tôi hoảng hốt chạy ra bên ngoài định kêu lên. Chợt bước chân tôi dừng lại. Tôi nhìn căn nhà của mình. Sông lưng bỗng dưng lạnh toát. Cửa sổ phòng hai đứa trẻ cùng hướng với cửa chính. Mà biệt thự màu trắng lại nằm phía sau nhà của chúng tôi. Như vậy, từ cửa sổ phòng hai đứa trẻ không thể nhìn thấy ngôi biệt thự đó. Khó khăn lắm tôi mới có thể di chuyển tới phía sau nhà. Tất cả đều chìm vào màn đêm. Chẳng có biệt thự nào bị cháy cả. Tôi đã thức trắng đêm hôm đó”.

Ông lão dừng lại, uống một ngụm trà. Đúng lúc ấy, tiếng gõ cửa vang lên phá tan không gian yên tĩnh.

“Cốc cốc cốc”.

Kelly không cảm nhận thấy sự xuất hiện của bất cứ ai bên ngoài cánh cửa. Ông lão cũng không hề cảm thấy cần phải ra mở cửa. Vẫn tiếp tục uống trà. Đường như chuyện này đã thành thói quen.

- Ngày nào, vào giờ này cũng vang lên tiếng gõ cửa. Nhưng không hề có vị khách nào xuất hiện ở đó. Lâu dần, mọi người cũng không còn phản ứng với nó nữa. Lần nào, cũng là ba tiếng.

- Không phải là trò đùa của ai đó trong thị trấn sao?

- Không phải. Ngôi nhà nào trong thị trấn vào giờ này cũng vang lên tiếng gõ cửa. – Dừng một chút, ông lão nhìn thẳng vào cánh cửa đang khép, ánh mắt không rõ cảm xúc gì. – Và lại, chẳng ai đủ sức chơi một trò chơi trong ba mươi năm mà không thấy chán.

- Ba mươi năm? – Kelly không giấu được sự ngạc nhiên. Cô không thể nghĩ tới việc một trò đùa đã xảy ra trong ba mươi năm, ai có thể đủ kiên trì thực hiện nó.

- Đúng vậy. Ba mươi năm qua nó đã xảy ra mà chưa thấy chấm dứt. Ban đầu, một vài người còn cảm thấy khó chịu. Lâu dần họ cũng cảm thấy bình thường. Như là ngày nào cũng phải ăn cơm để sống. Dù cửa mở hay đóng, vào giờ này cũng đều vang lên tiếng gõ cửa. Từ đó trở đi, mọi người đều tự ám hiệu với nhau, không gõ cửa nhà ai ba lần dù có bất cứ việc gì.

- ...

Killua nhìn vào cánh cửa một lúc rồi mới quay lại. Anh nhận ra không có ai bên ngoài cánh cửa đó, cũng không có bất cứ một phép thuật nào. Ông lão lại tiếp tục câu chuyện. Lần này ông lão nắm chặt chiếc ly trong tay, Kelly cảm giác như chiếc ly sẽ vỡ tan trong đôi tay già yếu đó.

“Cho tôi một ngày, một tuần trước khi xảy ra sự việc đó.

Vào ban đêm, tôi cũng như tất cả người lớn trong thị trấn đều nghe thấy một tiếng hát. Đêm đầu tiên chỉ là những câu hát đứt quãng. Càng ngày càng rõ dần hơn. Thị trấn của chúng tôi chưa từng tin tới chuyện ma quỷ. Nhưng kể từ khi chuyện kì lạ xảy ra với bọn trẻ, bài hát trong đêm tối khiến cho chúng tôi lo sợ. Một vài gia đình đã có ý định chuyển đi. Kì lạ thay, từ khi chuyện lạ xảy ra trong thị trấn, chúng tôi không thấy bất kì ai trong biệt thự đó xuất hiện. Mà dường như, mọi người cũng quên hẳn sự xuất hiện của biệt thự đó.

Buổi chiều, sau khi đi làm về, tôi đưa mắt nhìn về phía biệt thự màu trắng. Một cây cổ thụ cao không biết tự bao giờ đã xuất hiện ở gần cánh cổng. Cây cổ thụ với vẻ âm u khiến tôi ở xa cũng thấy khó chịu.

Một đêm mưa tầm tã. Sấm chớp đầy trời.

Tôi đã trông thấy ngôi biệt thự đó cháy. Không phải riêng mình tôi mà là tất cả người lớn trong thị trấn đều trông thấy. Lúc chúng tôi đang trong trạng thái hoảng hốt trước sự việc xảy ra, tiếng hét của vợ tôi khiến cho lòng tôi lo sợ khôn cùng. Tôi lao vào nhà. Chẳng biết lý do gì khiến cho điều đầu tiên tôi nghĩ tới là bọn trẻ.

Trong căn phòng nhỏ, trên chiếc giường nhỏ, hai xác người cháy đen. Vợ tôi quỳ trên mặt đất, vẻ mặt đầy sợ hãi. Tôi trông thấy chiếc lác chân bằng bạc trên bộ xương nhỏ thì hoàn toàn sụp đổ. Trong đêm mưa, toàn bộ trẻ em trong thị trấn của chúng tôi đều bị thiêu chết. Một cái chết kì lạ.

Vợ tôi sau ngày hôm đó hoàn toàn suy sụp. Cô ấy không nói, không ăn uống gì, chỉ nhìn chăm chăm vào khoảng không vô định. Tôi ngày thứ ba thì cô ấy chết.

Chúng tôi không hề nghe thấy bài hát vang lên trong đêm. Biệt thự màu trắng cũng bị cháy đen. Không một ai trong biệt thự đó còn sống. Chúng tôi nghĩ thế. Một số người tò mò tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra đã một đi không trở lại. Họ bước chân vào biệt thự đó và hoàn toàn không có tin tức gì. Một số gia đình đã quyết định rời đi khỏi đây. Nhưng chẳng ai có thể rời khỏi thị trấn này. Dù họ có đi tới bất cứ nơi đâu, chỉ cần nhắm mắt lại quay về thị trấn này.

Làm gì có ai có thể sống mà luôn mở mắt được đâu? Một số người quá hoảng sợ đã tìm đến cái chết.

Thị trấn hạnh phúc của chúng tôi, trong một đêm đã hoàn toàn sụp đổ. Bây giờ chúng tôi sống mà như đã chết.

Có một số vị khách từng đặt chân tới nơi đây, chỉ cần họ không tới gần biệt thự đó thì có thể rời khỏi thị trấn này. Chúng tôi sống ở đây, để canh giữ biệt thự quý quái đó. Để tránh nó làm hại những người khác... như làm hại chính gia đình của tôi”.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mạng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bảo Vật.

Tiếng chuông vang lên trong đêm yên tĩnh khiến cho Kelly đề ý. Cô rời khỏi chiếc ghế, bước ra bên ngoài căn nhà. Gió dường như mang theo sự giận dữ khác biệt. Bầu trời quang đãng lúc này giờ trở nên âm u. Lắng nghe thật kĩ, tiếng gió rít thành từng cơn. Kelly nhìn về phía xa xa. Sự giận dữ xuất phát từ nơi đó. Killua xuất hiện ngay bên cạnh cô. Anh im lặng quan sát, khẽ nhún mày.

- Đưa anh chiếc vòng tay.

Chạm tay lên chiếc vòng, ánh sáng màu đỏ tỏa ra thành một vòng tròn nhỏ. Một hình ảnh mờ nhạt hiện lên rồi dần dần biến mất. Kelly hơi lo lắng vì sự im lặng của Killua.

Kelly vẫn thường tâm sự với Killua, thân thiết với anh nhất trong số những anh em trong Blood Moon. Cô coi anh như anh trai của mình. Chính vì vậy mỗi khi Killua im lặng, cô đều nghĩ tới những chuyện không may mắn sẽ xảy ra. Âm ảnh của quá khứ như một bức tường trong trái tim bé nhỏ. Sự im lặng khiến Kelly sợ hãi.

Killua đang im lặng để suy nghĩ nên không đề ý tới Kelly. Khi anh nhìn sang người bên cạnh bắt gặp ánh mắt sợ hãi của cô, anh nhận ra mình đã quá vô tâm. Khẽ mỉm cười trấn an, anh đưa bàn tay xoa đầu cô gái. Bằng chất giọng ấm áp, an ủi.

- Đừng lo lắng. Ngày mai, chúng ta sẽ gặp được Nữ hoàng.

- Ngày mai ư?

- Ừ.

Niềm hạnh phúc nhỏ sáng bừng trong đôi mắt. Cô tin tưởng anh. Chỉ cần anh nói sẽ gặp được Haru là nhất định sẽ gặp được. Killua chưa bao giờ nói

đôi cô điều gì. Ông lão vẫn ngồi bên chiếc bàn gỗ cũ kĩ. Những ngón tay đan vào nhau.

Kelly và Killua khước từ lời mời nghỉ lại qua đêm trong căn nhà đó. Thật ra tất cả là do Killua quyết định. Kelly có chút thắc mắc đêm nay hai người sẽ ngủ ở đâu.

Killua đi trước, cô lại chậm rãi theo sau. Chẳng biết tự bao giờ, Kelly nhận ra sự quen thuộc dưới chân mình. Con đường đầy đá vụn. Con đường dẫn đến ngôi biệt thự ấy.

- Tối nay chúng ta sẽ ngủ ở đây.

Theo hướng chỉ tay của Killua là một tảng đá lớn khá bằng phẳng. Chẳng biết tự bao giờ, Kelly nhận ra hai người đang đứng trên một ngọn đồi. Phía sau, thị trấn với những ánh đèn nhiều màu sắc. Trước mặt chỉ là một khoảng không gian rộng lớn tối như mực. Kelly không quen với bóng đêm, mặc dù cô sống trong Blood Moon bằng ấy năm.

Tảng đá lớn chỉ đủ chỗ cho một người. Killua ngồi xuống tựa lưng vào tảng đá. Vị trí đó dành cho Kelly. Ngọn đèn được đặt trên tảng đá chiếu sáng một vùng nhỏ, đủ để cho hai người nhìn thấy nhau.

- Ngủ đi. Ngày mai sẽ rất mệt.

- Anh, em vẫn còn thắc mắc. Tại sao lại có người muốn giam giữ thị trấn này trong suốt bao nhiêu năm như vậy?

Killua ngược nhìn bầu trời đêm hoàn toàn âm u. Gió thổi không ngừng. Anh cẩn thận đặt một vòng phép thuật giữ ấm cho hai người. Nhẹ nhàng trả lời những thắc mắc của Kelly.

- Câu chuyện của ông lão đó chỉ có khoảng bảy mươi phần trăm là sự thật thôi. Em không nhận ra những điều bất hợp lý trong câu chuyện đó sao?

Thị trấn này được bao bọc bởi một vùng phép thuật. Làm được điều này không phải chỉ do một người. Không phải thị trấn này đang bảo vệ những người khác bởi ngôi biệt thự. Mà là họ đang cố che giấu sự thật về ngôi biệt thự ấy. Câu chuyện của ba mươi năm về trước của ông lão có nhiều điều là sự thật. Điều mà anh chắc chắn, là về quãng thời gian hạnh phúc mà người đàn ông đó từng có. Về mặt lẫn nội tâm của ông lão không hề có chút gì là gian dối.

Khi chúng ta cách xa thị trấn đó, anh càng nhận ra rõ hơn về vùng phép thuật. Ở trong đó, chúng ta sẽ không cảm nhận được phép thuật. Chiếc vòng đá của anh đã minh chứng điều đó.

Thật ra có điều này anh không biết có nên nói với em không?

Killua quay sang nhìn Kelly bên cạnh mình. Gương mặt cô hoàn toàn đang suy nghĩ về những gì mà anh nói.

- Chuyện gì vậy anh?

- Thật ra. Lần đầu chúng ta gặp ông lão và cậu bé đó. Em đã ăn của họ một chiếc bánh. Bàn tay đưa bánh cho em của cậu bé đó có dính một chút da người chết. Anh lo không thu thập được thông tin nên không phản ứng gì. Nhưng xem chừng em ăn rất ngon.

Ngoài ra, lúc đặt chân vào ngôi nhà đó, mặc dù bị giới hạn phép thuật nhưng anh vẫn cảm nhận được cái chết trong ngôi nhà đó. Có thể đó là do bản năng sau bao nhiêu năm làm việc. Em làm sao thế?...

Kelly với gương mặt tái nhợt. Cảm nhận được toàn bộ thức ăn trong dạ dày muốn trào hết ra ngoài. Lúc nhận ra trọng điểm trong câu chuyện của Killua khiến cô cảm thấy kinh tởm. Cô chạy sang một bên, móc họng cô nôn hết toàn bộ những gì đã ăn. Quan trọng là chiếc bánh rán. Khi bản thân cảm nhận như mình nôn luôn cả dạ dày ra ngoài, Kelly mới dừng lại. Killua vuốt lưng cho cô với vẻ mặt quan tâm. Điều đó làm Kelly chỉ muốn đánh cho anh một trận.

Killua là thế. Cô đã quá quen với những lần anh khiến cô lao đao. Tuy nhiên, không lần nào có cảm giác giống lần nào. Lần khiến cô đau tim, lần thì khiến cô lo lắng tới xanh xao. Còn lần này khiến cô nhìn thấy bánh rán là kinh tởm, có khi là bất cứ đồ ăn gì.

Câu chuyện về những điểm bất hợp lý của Killua vẫn tiếp tục với gương mặt tái nhợt của Kelly.

- Ngôi nhà đó có rất nhiều người đã chết. Không phải là ba mươi năm về trước, mà là mới gần đây. Mùi máu tanh dù cho có lau chùi như thế nào vẫn không thể nào phai mờ nhanh được. Đặc biệt là về mặt của ông lão khi kể chuyện về cái chết của những đứa con. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, anh nhìn thấy sự xao động trong đôi mắt ấy. Nó đầy sự toan tính và độc ác. Vào thời điểm đó không có bất cứ một ai bước ra đường. Chúng ta chỉ gặp được mỗi hai người họ. Quá là đáng nghi.

- Có quá nhiều nghi vấn như vậy, tại sao anh không lật tẩy ông lão đó.

- Không cần thiết. Bởi anh cũng chỉ suy đoán mà thôi. Ngày mai mọi thứ sẽ sáng tỏ. Con đường này sẽ dẫn chúng ta tới biệt thự đó.

- Đúng vậy. Anh, em chưa nói với anh điều này. Con đường này giống với con đường em bước vào biệt thự. Nó cũng được làm bằng đá vụn.

- Ừ. Thôi, em ngủ đi.

- ...Vâng.

Đêm, chỉ có tiếng gió thổi qua những tán cây xào xạc. Kelly chìm vào giấc ngủ. Killua khẽ nhắm mắt. Anh không nói với Kelly một chuyện. Khi bước vào vùng phép thuật, anh nhận ra sự quen thuộc. Phép thuật này anh cảm nhận được khi lần đầu tiên anh gặp Haru. Đó cũng là lần duy nhất mà anh cảm nhận thấy nó. Càng tin tưởng hơn, Haru đang có mặt ở đây. Hoặc có sự liên quan ở nơi này với cô. Câu chuyện của ba mươi năm về trước, rốt cuộc có liên quan tới Haru hay không? Xung quanh Haru luôn tồn tại một bức màn bí ẩn, rất khó tháo bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mạng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Giả Tạo.

Mùi trầm hương ngày càng đậm. Trong căn phòng kín, Satome vẫn im lặng. Bất chợt, đèn chợt sáng lên. Satome không kịp thích ứng. Cô từ từ mở mắt ra và thấy Haru đang ngồi trên chiếc ghế gỗ cổ điển được chạm trổ tinh xảo. Con mèo bước từng bước tới gần đến bên cạnh. Kim ngân của chiếc đồng hồ treo trên tường vừa nhích sang số mười tròn trĩnh. Con chim bồ câu nhỏ màu trắng cất lên tiếng hót quen thuộc.

- Chủ nhân, vật mà chủ nhân cần đây ạ.

Con dao bằng bạc chỉ nhỏ bằng ngón tay út sáng lên dưới ánh đèn. Con dao được Haru đưa cho Satome rất lâu về trước. Satome đã cất giữ nó cẩn thận. Lần đầu con dao lớn bằng con dao gọt hoa quả bình thường. Nhưng kì lạ mỗi năm nó lại nhỏ đi một chút. Ban đầu Satome lo sợ vì sự thay đổi của nó. Tuy nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh khi chạm vào con dao, sự lo lắng của Satome đã biến mất.

Được Haru giao cho vật quý như vậy khiến Satome rất hạnh phúc. Hạnh phúc vì chủ nhân đã tin tưởng mình.

Haru nhận lấy con dao. Một lần khói mỏng manh đã thoát ra ngoài khi cô chạm vào nó. Con dao lại nhỏ hơn một chút.

- Vật này có rất nhiều nỗi oán hận, tại sao lại cần nó?

- Chính vì nó mang nhiều nỗi oán hận nên mới cần thiết.

Andy nhìn con dao trên tay Haru thật lâu. Nỗi oán hận cất giấu bên trong cứ cuộn trào. Con dao càng nhỏ, nỗi oán hận càng bị thu hẹp không gian càng trở nên điên loạn. Nhưng Andy không hiểu được, nỗi oán hận ấy có thể làm nên việc gì?

Haru hiểu được sự thất vọng của Andy lẫn Satome. Cô không vội giải thích. Thời gian còn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mạng Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Sự Thật?

Killua khẽ nhíu mày, trong không khí phảng phất mùi thân thuộc.

- Kelly, dậy đi.

- ...

Kelly thức dậy. Trước mắt chỉ có ánh sáng của chiếc đèn phép thuật, mọi thứ vẫn còn chìm trong bóng tối. Cô nhìn gương mặt của Killua, không hề có sự khản trương, lo lắng.

- Anh, sao dậy sớm vậy? Trời còn tối mà.

- Đã là mười giờ sáng rồi.

- Anh, em còn buồn ngủ lắm. Trời tối như vậy sao là mười giờ sáng được. Cho em ngủ thêm đi. – Kelly mệt mỏi, quả thực cô còn rất buồn ngủ. Cô nghĩ Killua lại đang đùa với mình.

- Thật sự là mười giờ sáng rồi. Quý háo sắc, từ bao giờ em lại trở thành con heo vậy?

- Gigi.

Kelly nheo mắt nhìn vào khoảng bóng tối trước mặt. Giọng nói đó rất thân thuộc.

Trước mặt cô xuất hiện ánh sáng từ những ngọn đèn phép thuật. Hơn mười người dần dần lộ rõ trước mặt cô. Những người trong Blood Moon đã tới đây.

Chàng trai với nụ cười nửa miệng xuất hiện đầu tiên. Anh nhìn Kelly, nụ cười càng thêm phần hào hứng.

- Gigi, ai cho anh chê em là heo?

- Lại còn không đúng. Mười giờ sáng mà em vẫn còn buồn ngủ. Không thành heo thì là... gấu sao? Gấu ngủ đông.

- Hừ.

Những gương mặt khác cũng tụ tập lại xung quanh nơi Kelly và Killua đang ngồi. Kelly đứng dậy, nhường chỗ cho những người mới tới. Thì ra phép thuật ở đây quả thực rất mạnh, có thể biến ngày và đêm giống nhau.

- Sau khi chuyện này kết thúc, chúng ta nhất định phải đòi tiền công mới được.

- Đúng vậy. Đã hủy hết toàn bộ hợp đồng kí trong năm nay, nếu như không có tiền, chúng ta sẽ mặt dày ăn bám.

- Cảm ơn các bác đã giúp đỡ. – Killua khẽ cúi đầu.

- Không sao. Tiểu mỹ nhân của chúng ta, làm sao chúng ta có thể dễ dàng từ bỏ được.

- Đúng vậy. Ta rất nhớ tiểu mỹ nhân. Món ăn của người đẹp cũng ngon nữa.

- Làm sao mà Quý háo sắc em không học tập được chút gì vậy. Theo Haru lâu như vậy, em vẫn không xinh đẹp được thêm phần nào. Khiến người khác thật thất vọng. Haiz.

- Anh... anh giỏi thì theo chị ấy đi. Xem có học tập được cái gì không? Lại chẳng còn háo sắc hơn cả em.

- À. Lâu không gặp, em cũng nhanh miệng gớm. Quả thật khiến người ta cũng có phần... Tuy nhiên, cái tốt không học lại đi học cái xấu.

- Gigi. Đừng trêu em ấy nữa.

- Vâng.

Kelly liếc xéo Gigi, anh còn làm mặt xấu với cô. Những người còn lại trong Blood Moon còn chút căng thẳng cũng vì hai người mà trở nên thoải mái hơn.

- Phải vất vả lắm mới điều tra được chút thông tin. Quả thật, chuyện của Hoàng gia không phải cứ muốn là biết được. Mọi chuyện cũng chỉ là những mảnh ghép không hoàn thiện. Thân phận thật sự của Haru như thế nào? Chúng ta cũng không điều tra được.

- Quả thực khó như vậy sao? – Killua có chút thất vọng.

- A, chúng ta có được nghe về câu chuyện ba mươi năm trước.

- Từ một ông lão?

- Đúng vậy. Còn được cho bánh rán. Quý háo sắc, anh nghĩ em sẽ thích nên để dành cho em này?... Em?

Gương mặt Kelly tái nhợt khi nghe Gigi nhắc tới bánh rán. Cảm giác muốn nôn hết cả dạ dày ra ngoài lại bắt đầu. Ánh mắt cô đầy oán hận nhìn Gigi.

- Killua. Cô ấy sao lại nhìn em như vậy? Em tốt bụng muốn cho cô ấy đồ ăn thôi mà.

- Em ấy đang ăn kiêng, em đừng mang bánh rán cho em ấy.

- À. Quý háo sắc cuối cùng cũng chịu để tâm tới ngoại hình của mình. Rất tốt.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Kelly đã chạy cách xa một đoạn để nôn. Dạ dày hoàn toàn trống rỗng, nhưng cô vẫn có cảm giác kinh tởm. Âm ảnh “bánh rán” biết bao giờ mới có thể xóa đi.

- Hoàng gia không hề có cháu gái ư?

- Đúng vậy. Theo như điều tra, qua các đời, chỉ được phép có con trai. Nếu như phát hiện có con gái sẽ bị giết ngay lập tức. Bởi vì, con gái mang dòng máu hoàng gia sẽ mạnh hơn bất cứ người nào.

- Sẽ uy hiếp tới địa vị của người đứng đầu?

- Đúng thế.

- Vậy thì cháu có thể hiểu tại sao Haru lại bị truy đuổi như thế rồi.

- Không đơn giản như vậy.

- Là sao ạ? – Killua khó hiểu.

- Nhà Vincend không hề có quan hệ với Hoàng gia. Theo như điều tra, Vincend Maden không hề có con gái. Hoặc đứa trẻ đó, Haru, đã được giấu đi. Nhưng như vậy lại không chính xác cho lắm. Tại sao cần giấu con của mình làm gì? Lại còn luôn cho người tìm cách giết đứa con ấy nữa?

- Mọi chuyện càng ngày càng rối. Có lẽ gặp được Haru thì sẽ sáng tỏ.

- Ừ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Mang Trái Tim Một Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.